PRAGYAJYOTI

প্ৰজ্ঞাজ্যোতি

26th issue : 2017-18

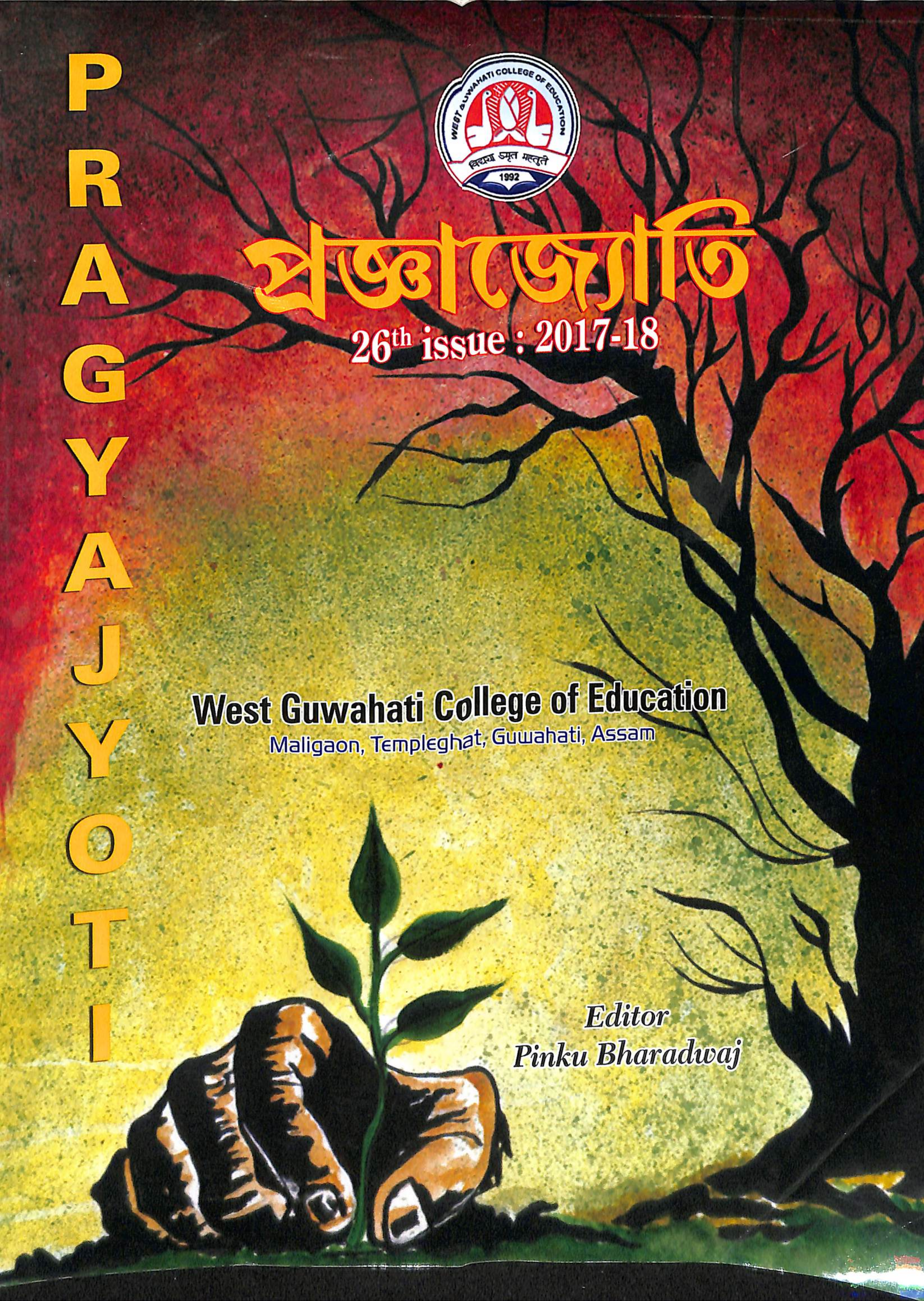

West Guwahati College of Education

Maligaon, Templeghat, Guwahati, Assam

Editor

Pinku Bharadwaj

March past of Joymoti House

March past of Tagore House

March past of Lachit House

March past of Sankardev House

Champion Team of Cricket

A view of Annual sports compeition

Go as you like Compeition

Wall Painting by students of WGCE

প্ৰজ্ঞাজ্যোতি

PRAGYAJYOTI

২৬ তম্ সংখ্যা ঃ ২০১৭-১৮ ইং বৰ্ষ

ৱেষ্ট গুৱাহাটী কলেজ অব্ এডুকেশ্বনৰ বাৰ্ষিক আলোচনী

26th Issue : 2017-18

ANNUAL MAGAZINE OF
WEST GUWAHATI COLLEGE OF EDUCATION

শ্ৰদ্ধাৰে

প্ৰতি

ড°/শ্ৰী...

....

সম্পাদক

প্ৰজ্ঞাজ্যোতি, ৱেষ্ট গুৱাহাটী কলেজ অব্ এডুকেশ্বনৰ বছৰেকীয়া আলোচনী, ইং ২০১৭-১৮ বৰ্ষ, ৱেষ্ট গুৱাহাটী কলেজ অব্ এডুকেশ্বনৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত আৰু সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত

প্ৰজ্ঞাজ্যোতি

সম্পাদনা সমিতি

উপদেষ্টা ঃ ড° গীতাঞ্জলি চৌধুৰী

তত্বাৱধায়কসকল ঃ বৰ্ষিতা সৰকাৰ
ডিকুমণি হাজৰিকা

সম্পাদক ঃ পিংকু ভৰদ্বাজ

সম্পাদনা সহযোগী ঃ কৃষ্ণা শৰ্মা
মৌচুমী বৰগোঁহাই
টুলটুল ৰাজবংশী
গীতাঞ্জলি ডেকা

সদস্যসকল ঃ ৰঞ্জুল আলী হাজৰিকা
বিশাল ভট্টাচাৰ্য্য
দ্বীপচন্দন বৰুৱা

বেটুপাত ঃ অৰ্পিতা দে'

অন্তৰ্ভাগৰ চিত্ৰ ঃ ইণ্টাৰনেট সংগ্ৰহ

মুদ্ৰণ ঃ সৃষ্টি গ্ৰাফিক্স
ভৰলুমুখ, গুৱাহাটী - ৯
ফোন ঃ ৯৪৩৫১০৭১৮৫/৯৯৫৪০০৮৮৪৩

***PRAGYAJYOTI,** 26th issue, the Annual Magazine of West Guwahati College of Education, Templeghat, Guwahati & published by WGCE.*

গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়
GAUHATI UNIVERSITY

Dr. Mridul Hazarika
Vice-Chancellor
Phone : +91-361-2570412 (O); 2570408 (R)
Fax : +91-361-2675515
E-mail ID : hazarika50@gmail.com
vc_gu@yahoo.in

MESSAGE

I am happy to learn that West Guwahati College of Education, Guwahati is going to publish its Annual College Magazine entitled "PRAGYAJYOTI" for the session 2017-18 very soon. College Magazine is an important publication as it provides scope for manifestation of hidden literary talent of students in particular. I believe that the college should take initiative to encourage students in developing writing skills and a creative mind through such publications. Contributors to the magazine, deserves appreciation for their efforts.

I wish all success in their mission and hope the Magazine will be well accepted by the readers.

Date : 10.01.2019

(Dr. Mridul Hazarika)
Vice-Chancellor

Address : Gopinath Bardoloi Nagar, Jalukbari, Guwahati, Assam 781014
Phone : 0361 257 0415
Web : www.gauhati.ac.in

Dr. C. C. Bhattacharjee
President of the Governing Body
West Guwahati College of Education

Message

It gives me great pleasure to learn that, like in the previous years, the West Guwahati College of Education is preparing to publish its college magazine 'PRAGYAJYOTI' soon for the year 2017-18. It is commendable effort by the entire fraternity of the college.

A College Magazine is the medium that endeavours to make in the fields of arts, culture and views of th college.

I hope the magazine success in its mission.

(Dr. C.C. Bhattacharjee)
President, Governing Body
West Guwahati College of Education

Dated: Guwahati
5.12.2018

Office of the Principal
West Guwahati College of Education

Templeghat, Pandu, Guwahati - 781011, Assam

From : Dr. Gitanjali Choudhury, *M.A., M.Ed., M.Phil., Ph.D.*
Principal

Message

I am happy to know that the annual magazine 'PRAGYAJYOTI' is being brought out for the session 2017-18. Every teacher, every student looks forward to it to know what the new comes has moved on. This artistic showcase 'PRAGYAJYOTI' reflects the strength of our institution which has added another year to its productive and eventful journey.

Pragyajyoti is a library of creation, a treasure house of the creative master piece of the would-be teachers.

I wish the Editorial Board in their endeavour.

Date : 10-01-2019

(Dr. Gitanjali Choudhury)
Principal, WGCE

FROM THE EDITORIAL-IN-CHARGE DESK

It is of immense pleasure and pride to be the editorial-in-charge of the college magazine 'Pragyajyoti'. It is a reflection of the varied literary activities of the student-trainees. Through the college magazine the potentialities of the students are focussed. They are able to highlight their literary skill in all the four languages i.e. Assamese, English, Bengali and Hindi.

It is a heartfelt wish that the student trainees will continue their endeavour to publish such thought provoking ideas particularly in connection with the educational scenario of the state.

On behalf of the editorial board.

Barsita Sarkar
Assistant Professor
WGCE

তত্ত্বাৱধায়কৰ একাষাৰ

সাহিত্য এটা জাতিৰ দাপোণ। অতীতৰ পৰাই বিশ্ব মানৱৰ সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক জীৱনৰ বিভিন্ন স্তৰৰ প্ৰতিফলিত ৰূপ বহন কৰি আহিছে সাহিত্যই। সেই সাহিত্য মৌখিকেই হওঁক বা লিখিতই হওঁক। মানৱ জাতিৰ কল্যাণ আৰু প্ৰগতিৰ পথ সুগম কৰাই হ'ল শিক্ষাৰ মূল উদ্দেশ্য। এই উদ্দেশ্যৰ সফল ৰূপায়ণ নিৰ্ভৰ কৰে ছাত্ৰ-ছাত্ৰীৰ মানসিক, বৌদ্ধিক, নৈতিক আৰু শাৰিৰীক বিকাশৰ ওপৰত। ইয়াৰ খতিয়ানৰ প্ৰতিচ্ছবি প্ৰকাশিত হয় অনুষ্ঠানখনৰ মুখপত্ৰৰ জৰিয়তে।

ৰেষ্ট গুৱাহাটী কলেজ অৱ এডুকেশ্বন, শিক্ষক-প্ৰশিক্ষণ মহাবিদ্যালয়; ভৱিষ্যতৰ শিক্ষক গঢ়াৰ অনুষ্ঠান। বিভিন্ন কাৰ্য্য-কলাপৰ জৰিয়তে বছৰটো নিয়োজিত হৈ থাকে ভৱিষ্যতৰ সুদক্ষ শিক্ষক হোৱাৰ সপোনত প্ৰশিক্ষাৰ্থী সকল।

সৃজনীমূলক দক্ষতাৰে প্ৰশিক্ষাৰ্থী সকলে প্ৰতিবছৰে 'প্ৰজ্ঞাজ্যোতি' নামৰ মহাবিদ্যালয়খনৰ বাৰ্ষিক আলোচনীখন প্ৰকাশ কৰি আহিছে। এইবছৰো আলোচনীখন প্ৰকাশৰ পথত। "প্ৰজ্ঞাজ্যোতি"ত ৰেষ্ট গুৱাহাটী কলেজ অৱ এডুকেচ্‌নৰ প্ৰশিক্ষাৰ্থী সকলৰ সাহিত্যিক প্ৰতিভাই পূৰ্ণতা লাভ কৰক।

প্ৰজ্ঞাজ্যোতি উত্তৰোত্তৰ উন্নতি কামনা কৰিলোঁ। প্ৰজ্ঞাজ্যোতিত সাহিত্য চৰ্চা আৰম্ভ কৰা প্ৰশিক্ষাৰ্থী সকলে ভৱিষ্যতে আৰু উন্নত মানৰ সাহিত্য সৃষ্টিৰ জৰিয়তে ভাষা সাহিত্যৰ পথাৰলৈ বৰঙণি আগবঢ়াই যাওঁক।

জয়তু প্ৰজ্ঞাজ্যোতি।
জয়তু ৰেষ্ট গুৱাহাটী কলেজ অৱ এডুকেচন।।

সেৱাৰে —

ডিকুমনি হাজৰিকা

(ডিকুমণি হাজৰিকা)
তত্ত্বাৱধায়ক, প্ৰজ্ঞাজ্যোতি
অসমীয়া বিভাগ

সম্পাদকীয় একলম ...

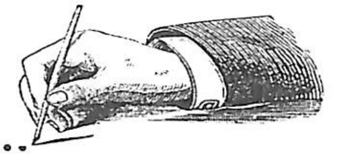

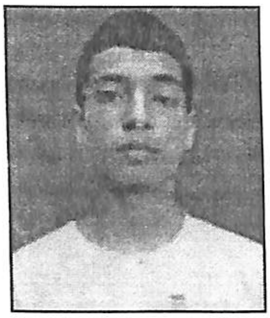

২০১৭-১৮ শিক্ষাবৰ্ষৰ প্ৰজ্ঞাজ্যোতিৰ সম্পাদকীয় কলমত লিখিবলৈ সুবিধা পোৱাৰ শুভক্ষণত পোনতেই মই অশেষ শ্ৰদ্ধা জনাইছো সেইসকল ব্যক্তিক, যাৰ অশেষ কষ্ট আৰু ত্যাগৰ ফলত West Guwahati College of Education প্ৰতিষ্ঠা হ'ল।

'সাহিত্য হৈছে জাতি বা সমাজৰ দাপোন স্বৰূপ' - কথাষাৰ বিশেষভাৱে তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ। কোনো এটা জাতিৰ জীৱনধাৰা, সংস্কৃতি, ঐতিহ্য, পৰম্পৰা আদি সম্পৰ্কে সেই জাতিটোৰ বা বিশেষ সমাজখনৰ সাহিত্য অধ্যয়নৰ দ্বাৰা অৱগত হ'ব পাৰি। 'সাহিত্য' হৈছে চৌষষ্ঠিবিধ কলাৰ ভিতৰত এবিধ উত্তম কলা। অৱশ্যে সাহিত্যৰ উদ্দেশ্য সম্পৰ্কে বিতৰ্ক আজিলৈকে অব্যাহত আৰু ভৱিষ্যতলৈয়ো চলি থাকিব। 'কলাৰ বাবে কলা' নে 'জীৱনৰ বাবে কলা' — এই দুটা মত আছে। আদৰ্শ হিচাপে সাহিত্য শব্দটোক ব্যাপকতম অৰ্থত গ্ৰহণ কৰিলে সকলো আদৰ্শত সাহিত্যই আমি গ্ৰহণ কৰিব লাগিব। অৱশ্যে সামূহিক আৰু ব্যাপক সমাজৰ উপকাৰ কৰাৰ উদ্দেশ্যে দ্বিতীয়বিধ উদ্দেশ্যহে বেছি কাৰ্য্যকৰী। সাহিত্য সৃষ্টিৰ যিকোনো ৰূপৰ মাজেৰে সমাজ, দেশ আৰু জাতিৰ মঙ্গল সাধন কৰাৰ উদ্দেশ্যে একো একোটা মহৎ বাণী প্ৰকাশ হোৱাটো উচিত। হোমেন বৰগোহাঞিদেৱে কৈছিল যে — "অস্ত্ৰজীৱিতকৈ বুদ্ধিজীৱিয়েহে আধুনিক সমাজ বেছিকৈ নিয়ন্ত্ৰণ কৰে।" আকৌ জাতি বা সমাজখনৰ সাহিত্যয়েই বিশেষ সময় এটাৰ আৰ্থ-সামাজিক চিত্ৰখনো দাঙি ধৰিব পাৰে। সেইবাবে এটা জাতিৰ সাহিত্য মূল্যায়ণৰ ক্ষেত্ৰত সময়, পৰিস্থিতি আৰু পটভূমি প্ৰথমাৱস্থাত নিশ্চিত হ'লে সেই বিচাৰ হ'ব বস্তুনিষ্ঠ আৰু বিজ্ঞানসন্মত।

'প্ৰজ্ঞা' শব্দৰ অৰ্থ হৈছে জ্ঞান আৰু 'জ্যোতি' শব্দৰ অৰ্থ পোহৰ। অৰ্থাৎ জ্ঞানৰ পোহৰৰ দ্বাৰাই প্ৰকাশিত হয় আমাৰ মাজত থকা ব্যক্তিত্ব। সমাজৰ জাতি-বৰ্ণ-ধৰ্ম নিৰ্বিশেষে সকলোকে একাকাৰ কৰি দুৰ্নীতিমুক্ত, অশুভশক্তি তথা সন্ত্ৰাস জৰ্জৰিত সমস্যা সমাধানৰ এক নিদৰ্শনস্বৰূপে লগতে 'ছাত্ৰ-শিক্ষক' সকলৰ সুপ্ত প্ৰতিভাৰ জাগ্ৰত কৰাৰ উদ্দেশ্যেই সৃষ্ট আমাৰ সকলোৰে মৰমৰ 'প্ৰজ্ঞাজ্যোতি'। বিশেষ কাৰণবশতঃ বহুকেইজন লেখক-লেখিকাৰ লিখনি প্ৰকাশ কৰাটো সম্ভৱ হৈ নুঠিল, তাৰবাবে সকলোৰে ওচৰত মই ক্ষমাপ্ৰাৰ্থী।

২৬ সংখ্যক 'প্ৰজ্ঞাজ্যোতি'ৰ সম্পাদনা কাৰ্যত পৰামৰ্শ, সহায়-সহযোগিতা তথা সকলো সময়তে অনুপ্ৰাণিত কৰা শ্ৰদ্ধাৰ গীতাঞ্জলি মেম্, প্ৰজ্ঞাজ্যোতিৰ তত্বাৱধায়ক বৰ্ষিতা সৰকাৰ, দিকু হাজৰিকা মেম্, মৃত্যুঞ্জয় চাৰ সকলোৰে পৰামৰ্শ, সহায়-সহযোগিতাৰ বাবে মই কৃতজ্ঞতা জনালোঁ। লগতে মোৰ সহপাঠী তথা সম্পাদনা সহযোগী কৃষ্ণা শৰ্মা, মৌচুমী বৰগোঁহাই, টুলটুল ৰাজবংশী, গীতাঞ্জলি ডেকা, ৰঞ্জুল আলী হাজৰিকা, বিশাল আৰু সকলোৰে সহায়-সহযোগিতা অবিহনে প্ৰজ্ঞাজ্যোতিৰ ষষ্ঠবিংশতিতম্ সংখ্যাৰ প্ৰকাশ সম্ভৱ হৈ নুঠিলহেঁতেন। ছাত্ৰ সদস্যসকলক মই ধন্যবাদ জনাইছো। এই ছেগতেই 'প্ৰজ্ঞাজ্যোতি' আলোচনীখন ছপাই দিয়াৰ বাবে ছপাশালৰ স্বত্বাধিকাৰী আৰু কৰ্মচাৰীবৃন্দক মোৰ আন্তৰিক কৃতজ্ঞতা জ্ঞাপন কৰিলোঁ।

সদৌ শেষত West Guwahati College of Education ৰ উজ্জ্বল ভৱিষ্যত কামনা কৰি অজানিতে হোৱা ভুল-ক্ৰুটিৰ বাবে সকলোৰে ওচৰত মাৰ্জনা বিচাৰি সম্পাদকীয় একলম সামৰিছোঁ।

জয় আই অসম

জয়তু W G C E

জয়তু প্ৰজ্ঞাজ্যোতি।

ধন্যবাদেৰে —

পিংকু ভৰদ্বাজ

(পিংকু ভৰদ্বাজ)

সম্পাদক, প্ৰজ্ঞাজ্যোতি

MESSAGE FROM THE DESK OF HEADBOY

I Gaurab Dutta, as being the headboy of 'West Guwahati College of Education' took my each and every step for the betterment of the college. The pride of every students and staff would be in his / her college. A Magazine of a college reflects the identity of the eudcational institution and is also an integral part of the educational system. A college may reach heights of glory but without materials like college magazine, the outside world may not know it. It reflects the identity of the atmost identity of the institution through the writings of the students and teachers as well. I am glad to see our dedicated team of staff and teacher trainees who have co-operate so well and have brought out our college magazine "PRAGYAJYOTI" of the academic year 2018-19.

I am also glad to see the amount of enthusiasm of eminent members of the college to contribute to the magazine. Not to be outdone our B.Ed. teacher trainees and editors have devoted their precious time and plenged into creating powerful stories, heart warming poems, vivid drawings and informative articles, which shows the positive energy of faculty members and our B.Ed. teachers trainees present in the college. I cordially invite you to read and immense yourself in the unfolding art and be excuited.

I heartily wish my B.Ed. teachers trainees friends and my juniors a successful future ahead, and I am very sure that our college West Guwahati College of Education with reach the heights of glory and success in the coming years and serve much more in the society with all colourful stories.

Gaurab Dutta
Head Boy, WGCE

MESSAGE FROM THE HEAD GIRL

It is quite inspiring to watch and witness the potentials of the students of West Guwahati College of Education. In spite of their hectic schedule, they manage time for showing their talents through writings and 'Pragyojyoti" is one of the best source for it.

'Literature is a beautiful way of keeping the imagination alive .....' quoted by Abraham Verghese. So, in the midst of academic schedule students get chance to live in their imagination through our magazine "Pragyajyoti". It rightly portrays the literary skills of the students.

Being a head girl of the College, I am very much happy that our college has been taking the steps for publishing our college magazine since years ago. It provides a platform for exposing the merits and academic achievements of the students. It also helps in building up teamwork which is very much needed today in the world of competition.

Through this magazine, I get my best opportunity to render my gratitude to all the members and the editor along with our faculty members for making this magazine a fruitful one. I remain thankful for all the teachers, friends, non-teaching staff, junior who always support me in every step of work and making me strong through their words in these two years of B.Ed. journey.

Lastly, I thank all the well-wishers for remaining a memorable and beautiful chapter of my life.

Swapnali Barthakur
Head Girl, W G C E

সূচীপত্ৰ

অসমীয়া বিভাগ

প্ৰবন্ধ

শংকৰদেৱৰ আদৰ্শ আৰু বৰ্তমানৰ উচ্ছৃংখল সমাজ	*সোণজিৎ পাঠক*	১৩
বৈদিক কালত নাৰীৰ স্থান	*পিংকু ভৰদ্বাজ*	১৫
গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থস্তম্ভ আৰু কিছু কথা ...	*মৌচুমী বৰগোঁহাই*	১৭
অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ অন্যতম অংগ ঃ মহোহো উৎসৱ	*ভনীতা তালুকদাৰ*	১৯
সমাজ আৰু সাহিত্য	*ৰঞ্জুল আলী হাজৰিকা*	২১
দৰঙীয়া লোক-সংস্কৃতি পৰিচয় - ওজাপালি	*টুলটুল ৰাজবংশী*	২৩
অসমীয়া চিনেমাৰ এক চমু অৱলোকন	*লিকি বৰুৱা*	২৪
নীলিম কুমাৰৰ কবিতা	*ৰূপম গগৈ*	২৬
বৰভেটি আৰু ইয়াৰ ঐতিহ্য	*মণিকংকণা বৰবৰা*	২৮
অসমৰ প্ৰাকৃতিক চিত্ৰকল্পত লোকগীত	*নিবেদিতা চৌধুৰী*	২৯
আহোম সকলৰ চকলং বিবাহ প্ৰথা	*স্বপ্নালী বৰঠাকুৰ*	৩১
পণ্ডিত বিষ্ণুনাৰায়ণ ভাটখাণ্ডে	*জ্যোৎস্না ডেকা*	৩৫
ঐতিহ্যমণ্ডিত নলবাৰী হৰিমন্দিৰৰ ৰাস মহোৎসৱ	*পুৰবী কলিতা*	৩৬
অসমীয়া ফকৰা-যোজনা	*দীপান্বিতা শৰ্মা*	৩৮
কিতাপ ঃ অন্তৰাত্মাৰ এক উপলব্ধি	*গৌৰৱ দত্ত*	৪০
গল্প		
এৰাসুঁতি	*ৰূপম কোঁৱৰ*	৪১
দোমোঁজা	*নৱনীতা শইকীয়া*	৪৩
সাহস - ২.০	*সৌৰভ দাস*	৪৫
ভ্ৰমণ		
বৰফাবৃত্ত ছিমলা-মানালীলৈ যাত্ৰা	*নৱনীতা শইকীয়া*	৪৭
অনুভৱ		
এবাৰ ভাবি চাওঁকচোন	*ৰঞ্জিতা বৰ্মন*	৪৯
স্বচ্ছতা অভিযান আৰু আমিবোৰ	*লক্ষ্যজ্যোতি শইকীয়া*	৫০
বিবিধা		
বিহুৰ কিছুমান লাগতিয়াল বাদ্যযন্ত্ৰ	*জ্যোৎস্না ডেকা*	৫১
কবিতা		
নাৰী তই	*লক্ষ্যহীৰা বৰা*	৫২
জীৱন-ধাৰা	*নীনা ডেকা*	৫২
সঁজাত বন্দী পখীৰ আৰ্তনাদ	*কংকণা ভাণ্ডাৰ কায়স্থ*	৫৩
বিষাদ	*শ্ৰীটুলটুল ৰাজবংশী*	৫৩
লুইতপৰীয়া দেশৰ কথাৰে ...	*প্ৰিয়ংকা খাটনিয়াৰ*	৫৪
আবেলি	*কংকনা তালুকদাৰ*	৫৫
মানৱতা	*লক্ষ্যজ্যোতি শইকীয়া*	৫৫
মা	*মিনাক্ষী শৰ্মা*	৫৬
সময়	*বৰ্ণালী কাকতী*	৫৬
প্ৰতিজ্ঞা	*হিমাশ্ৰী চৌধুৰী*	৫৭
ৰণাংগন	*দীপান্বিতা শৰ্মা*	৫৭
মানৱতা	*ৰঞ্জনা ভট্টাচাৰ্য্য*	৫৮
কোলাহল	*অৰ্পিতা দত্ত*	৫৮

CONTENTS

ENGLISH SECTION

Articles

ICT Responsive Pedagogy in aid to Professional Development of Teachers	*Dr. Parijat Chakrabarty*	59
Importance of Values in the Modern World	*Barsita Sarkar*	67
Demonetisation and Its effects on the Indian Economy	*Nivedita Saha Roy*	68
Generation Gap between Old Generation and New Generation	*Kasturi Talukdar*	69
The Future of Indian Football	*Samar Jyoti Hatiboruah*	70
Brahmaputra and its tributaries	*Sikhamoni Baishya*	71
Different Education System around the World	*Jahnabi Saikia*	72
Learning of the Subject Mathematics – The gateway and key to all Science	*Amit Mukherjee*	73
Studying Prostitution: Revealing the Apathy of the Institution of Sexwork	*Monisha Sarkar*	74
Democracy in Nepal : A stand for abolishing the Monarchy	*Rubi Choudhury*	75
Importance of teaching Financial Literacy	*Nilakhi Das*	77
Importance of B. Ed. in Today's Education	*Navanita Hazarika*	78
Beauty of Haflong	*Babita Das Gupta*	79
Travelling as a Hobby	*Dikshita Choudhury*	80
Mishing Community	*Kulurani Pegu*	81
Caring for The Old	*Priya Das*	83
Vaishnavism	*Suspita Mazumdar*	85
Tourist Spots of Sivasagar	*Olismita Nath*	86
Traditional Costume of Koch-Rajbongshi	*Priyanka Deka*	88
Yoga : The Ideal Way of Life	*Julfik Ahmed*	89
Special Economic Zone (SEZ)	*Himashree Parashar*	90

Poem

Teacher	*Pinku Bharadwaj*	91

Feeling

Nature – At Risk	*Nivedita Saha Roy*	92

Miscellaneous

Chemistry of Smile	*Suman Saha*	93
Jokes	*Krishna Sarma*	94
Quotes	*Krishna Sarma*	94
Success	*Sangita Dutta*	95
Some well known Indian Botanists	*Swati Gupta*	95
Fathers of different branches of Botany	*Swati Gupta*	95

HINDI SECTION

मुंशी प्रेमचंद	*गीतांजलि डेका*	96
उपन्यास साहित्य का महत्व	*चैताली बिश्वास*	97
माँ तु होती तो	*सुमन साहा*	98
चुटकुले	*गीतांजलि डेका*	98
तीन का नीतिज्ञान	*चैताली बिश्वास*	99
विद्यार्थी का जीवन	*प्रस्तुति - गीतांजलि डेका*	99
पहेलियाँ	*प्रस्तुति - गीतांजलि डेका*	99

BENGALI SECTION

বর্তমান যুগে শিক্ষার প্রভাব	*রুমী পাল*	100

REPORTS

Report on Literary Events	*Swapnali Barthakur*	101
Report on Cultural Programme	*Aysha Zulekha Sarkar*	102
Report on Sports Events	*Chandan Rabha*	104
Name and Address of B. Ed. Trainees 2nd Year, 2017-19		106

Editorial Board

Dr. Gitanjali Choudhury
Advisor

Barsita Sarkar
Teachers in-charge

Dikumoni Hazarika
Teachers in-charge

Pinku Bhardwaj
Editor

Tultul Rajbonshi
Associated Editor

Mousumi Borgohain
Associated Editor

Geetanjali Deka
Associated Editor

Krishna Sarma
Associated Editor

Vishal Bhattacharyya
Member

Deepchandan Baruah
Member

Ranjul Ali Hazarika
Member

FACULTY MEMBERS OF THE WGCE

Dr. Gitanjali Choudhury

Dr. Parijat Chakrabarty

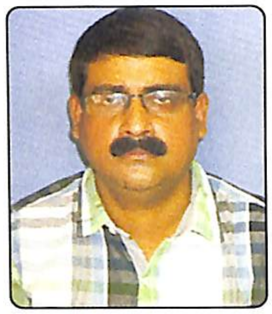
Dipak Kalita

Barsita Sarkar

Prabin Saharia

Priyanki Barpujari

Mrityunjoy Dasgupta

Aruna Devi

Ranjit Rabha

Biswabarna Dey

Papori Medhi

NON-TEACHING STAFF OF THE WGCE

Neetumoni Mahanta

Diganta Patowary

Anamika Das Kalita

Raju Deb

Khargeswar Kakati

Chandradhar Kakati

Celebrating Holi of WGCE Students

A view of Saraswati Puja in WGCE

Students enjoying Picnic, 2018 at Bogamati, Goreswar

Visit to Assam State Zoo,Guwahati by WGCE

Students of WGCE arrived at Delhi for Exercusion

Cricket champion Team of Annual sports, 2018

Performing Chorus in Freshers Social, 2018

Participating Yoga by Students of WGCE

'Bahniman' - the wall magazine of WGCE

Students Participated in Yoga Workshop organised by WGCE

Art by Arpita Dey

Art by Arpita Dey

অসমীয়া বিভাগ

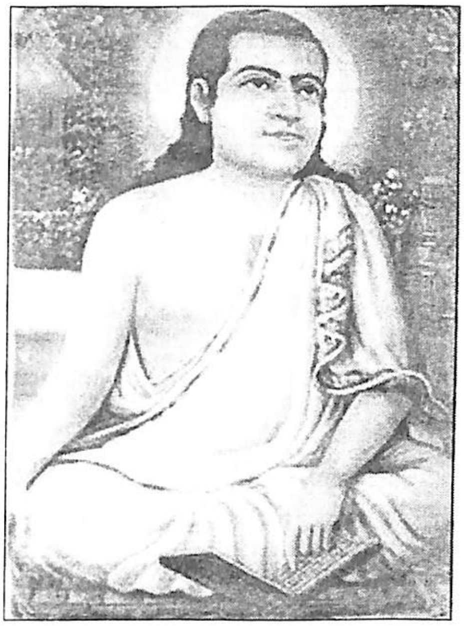

শংকৰদেৱৰ আদৰ্শ আৰু বৰ্তমানৰ উচ্ছৃংখল সমাজ

সোণজিৎ পাঠক
বি.এড্, ২য় বৰ্ষ

"যিসকল সমাজৰ ভেটি স্বৰূপ তেওঁলোকৰ ওপৰতেই নিৰ্ভৰ কৰে সমাজত বসবাসকাৰী সকলৰ শিক্ষা, আচৰণ, দৰ্শন।"

যেতিয়াই ধৰাৰ হৃদয় বিপৰ্য্যস্ত হয়, সৃষ্টি বিপন্ন হয় ধৰ্ম সংকটৰ সৃষ্টি হয়, তেতিয়াই ভগৱানে তেওঁৰ সৃষ্টিৰ ৰক্ষাৰ্থে সময়ে সময়ে একোজন শান্তিদূত প্ৰেৰণ কৰে। আজিৰ পৰা ৫০০ ৰো অধিক বছৰৰ আগতে এই অসম দেশৰ এক বিপৰ্য্যস্ত মুহূৰ্তত, ধৰ্ম সংকটৰ সন্ধিক্ষণত আবিৰ্ভাৱ হৈছিল মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ। সেই আকাশৰ দৰে বিশাল, সাগৰৰ দৰে গভীৰ মহাপুৰুষ শব্দটোৰ গৰ্ভতেই নিহিত হৈ আছিল সকলো জীৱৰ প্ৰতি মৰম-স্নেহ, জাতিৰ সাংস্কৃতিক আৰু নৈতিক অধঃপতনৰ পুনৰুদ্ধাৰৰ পথ।

সাম্প্ৰতিক সময়ত জাতীয়, ধৰ্মীয়, ৰাজনৈতিক আৰু সাংস্কৃতিক জীৱনক যি এক পিশাচী অন্ধকাৰে আৱৰি ধৰিছে শংকৰদেৱৰ জন্মৰ সময়তো তেনে এখন মঞ্চ আৰম্ভ হৈছিল য'ত আছিল প্ৰগতিমুখী মানৱত্মাৰ এক কৰুণ নিৰ্য্যাতন। আজিৰ দৰে মানৱতাৰ স্থান অধিকাৰ কৰিছিল এক আসুৰিক শক্তিয়ে। সমগ্ৰ দেশখন যাদু-মন্ত্ৰৰে আছন্ন হৈ আছিল। ঠিক সেই সময়তেই অসমৰ বাতাবৰণ আৰু জীৱন প্ৰৱাহৰ লগতে সম্বন্ধ ৰাখি শংকৰদেৱে সূচনা কৰিছিল এক সৰ্বগ্ৰাহী অহিংস বিপ্লৱ। যাৰ উদ্দেশ্য আছিল এফালে সৰ্বভাৰতীয় ঐতিহ্যৰ লগত সমন্বয় আৰু আনফালেদি সময়ৰ গতিৰ লগত খাপ খুৱাকৈ অভিনৱত্ব আৰোপ।

সামাজিক ৰাজনৈতিক অস্থিৰতা আৰু মূল্যবোধহীনতাই অস্থিৰ কৰি তোলা বিক্ষিপ্ত আৰু সৰ্বনাশী ৰূপটোক সংস্কাৰৰ বাবে শংকৰদেৱে পোন প্ৰথমতে হৰিনামকে মূল মন্ত্ৰ হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিছিল। ভাৰতীয় আধ্যত্মিক জীৱনবোধকে মূল অনুপ্ৰেৰণা হিচাপে লৈ সৰ্বশাস্ত্ৰ বিশাৰদ, অসধাৰণ প্ৰতিভাৰে প্ৰতিভাত গুৰুজনাই অসমৰ ধৰ্ম, সমাজ, সাহিত্য আৰু সংহতিত আধ্যাত্মিক চিন্তাৰ লগতে ধৰ্মীয় ঐক্য সাধনাৰে সমন্বয় সাধন কৰিবৰ বাবে অসমৰ অসমীয়া মহাজাতিৰ বৰভেটি নিৰ্মাণ কৰিছিল। উদাৰতা, অহিংসা, কৰুণা, সহনশীলতা, প্ৰেম-দয়া আদিৰে সকলোকে একেখন ঢাৰিতে বহুৱাই গুৰু, দেৱ, নাম, ভকত এই চাৰি বস্তুক ঘাই আধাৰ স্বৰূপে লৈ একতাত পৰিণত কৰি পঞ্চদশ শতিকাতে বৰ অসমৰ ভূমিত "একশৰণ" নাম ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে।

সাংস্কৃতিক সমন্বয়ৰ মাজেৰে এক জাতি এক প্ৰাণ গঢ়াৰ মানসেৰে বিশ্বত সৰ্বপ্ৰথম মুকলি মঞ্চ সৃষ্টি কৰিছিল চিহ্নযাত্ৰা ভাওনাৰ মাধ্যমেৰে। তেওঁ উপলব্ধি কৰিছিল যে নাট-ভাওনাৰ মাধ্যমেদিহে আনখৰী জনতাৰ মনৰ বাট পোহৰাব পৰা যাব। নাট্যাভিনয় আৰু গীতৰ মাধ্যমেৰে প্ৰধানকৈ গঞা জনতাৰ মাজত আধ্যাত্মিকতা আৰু সামাজিকতাৰ বীজ ৰোপণ কৰিছিল। গুৰুজনাই তেওঁৰ বিশাল ৰচনা সম্ভাৰৰ ভাষাক সমগ্ৰ অসমীয়া জাতিৰ সৰ্বতোকালৰ জাতীয় ভাষাত পৰিণত কৰি আমাৰ সত্বা, বিশ্বাস আৰু স্বপ্নত গুৰুজনা চিৰকাল একাকাৰ

হৈ পৰিছিল।

আজিৰ অসমক আগুৰি ধৰিছে কোনো সমাধানৰ উপায় নথকা জ্বলন্ত সমস্যাই। যিজন মহাপুৰুষৰ সময়ত ৰাতি পুৱাইছিল মনোমোহা বৰগীতৰ ধ্বনিৰে সেই সমাজত আজি ৰাতিপুৱাই বন্দুকৰ শব্দৰে। নিৰীহ-নিৰস্ত্ৰ মানুহক হত্যা কৰি স্বাধীন অসম গঢ়িবলৈ বিচৰা সন্ত্ৰাসবাদী সমস্যা, বাংলাদেশী সমস্যা, বানপানী, লুণ্ঠন, ধৰ্ষণ, অপৰাধ আদিৰ সমস্যাই জৰ্জৰিত কৰিছে। আনহাতে গুৰুঘাট মাৰি আদৰি অনা আমাৰ দেশৰ ৰক্ষক ৰাইজৰ নিৰ্বাচিত ৰাজনৈতিক নেতাসকল হ'ল অতি দুৰ্নীতিপৰায়ণ আৰু বিলাসিতাত উটি গৈ নিজৰ সংস্কৃতি আৰু ঐতিহ্যক পাহৰি যোৱা এখন বিপথগামী সমাজ।

অসমীয়া জাতীয় সত্বাৰ বিবেক শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ। কিন্তু আজিৰ অসমীয়া কিমান বিবেকবান? আজিৰ নৱ প্ৰজন্ম কিমান শংকৰ ভাৱপন্ন। এইখন অসমত আজি শংকৰদেৱক নজনাকৈ তেওঁৰ সাহিত্য-সংস্কৃতি নজনাকৈ ভব্য মঞ্চত বিলীন হ'ব পাৰি, কুইজত প্ৰথম হ'ব পাৰি, যিকোনো পদ অলংকৃত কৰিব পাৰি। অসমীয়া সংস্কৃতিৰ নামত ডিস্ক-ডেন্স, ধামাকা আদিৰ প্ৰয়োভৰ বৃদ্ধি পাইছে। সকলো সময়ৰ দাবী বুলি গোপনে গৌৰৱ কৰাৰ প্ৰয়াস বাঢ়ি আহিছে। অনুভৱে কয়, অসমীয়াৰ নিজা বুলি কিবা অস্তিত্বৰ যদি চিন চাব আছে সেয়া সাৰটি আছে নামঘৰটোৱেই। কিন্তু দুখৰ বিষয় যে ভগৱানৰ স্বয়ং বাসস্থান বুলি বিশ্বাস কৰা নামঘৰবোৰতো আজি-কালি চোৰ সোমাইছে, ৰাজনীতি সোমাইছে, আনকি ধৰ্মীয় থৈয়া-নথৈয়াৰ যুঁজত পুৱা গধূলি বন্তি নজ্বলা হৈছে।

আজিৰ প্ৰজন্মই পৰিয়ালৰ মাক-দেউতাক বা জ্যেষ্ঠজনৰ আদৰ্শ অনুকৰণ নকৰে, মাত্ৰ অনুকৰণ কৰে ম'বাইল ফোন, বাইক, বিভিন্ন মাদকদ্ৰব্য আদিৰ উন্মাদ পোৱা পাশ্চাত্য সভ্যতাক। যুৱ-প্ৰজন্মই হেৰুৱাই পেলাইছে জন্মভূমিৰ সংজ্ঞা, কৃষ্টি সংস্কৃতিৰ ব্যৱহাৰ। উচ্ছৃংখলতাকেই লক্ষ্য হিচাপে লৈ কৰি গৈছে অপৰাধজনিত ঘটনা। আনহাতে যুৱ-প্ৰজন্মৰ আশীৰ্বাদ স্বৰূপ বিশ্বায়ন নমাই আনিছে নৈতিক অধঃপতন। ধনী শ্ৰেণীৰ মাজত সোমাই পৰা বিশ্বায়নৰ পৰিবৰ্তনে দৰিদ্ৰ শ্ৰেণীকো ভুৱা সা-সুবিধা আৰু প্ৰকৃত সত্য অনুভৱৰ পৰা বঞ্চিত কৰিছে। যাৰ বাবে সৃষ্টি হৈছে সমাধানৰ উপায় নোহোৱা এখন উশৃংখল সমাজৰ।

যি কি নহওঁক, যুগৰ বতাহে পৰিবেশৰ ৰং সলনি কৰিছে বুলিয়েই পৰম্পৰা, ঐতিহ্যক বিসৰ্জন দিলে নহ'ব। আঁ ৰিয়া নলগালেও আমি বৈদ্যুতিক চাকিক গুৰুত্ব দিম বুলিয়েই এৰি থৈ যোৱা মাটিৰ চাকিৰ গাম্ভীৰ্য পাহৰি যোৱাটো উচিত নহয়। ঘৰতে থকা খোলটো, তাল যোৰ বজাবলৈ আগ্ৰহ নকৰো। আমি মনত ৰখা উচিত যে আধুনিক বাদ্য সংগীতৰ মূল ভেটি ধ্ৰুপদী ধাৰাক আমি উলাই কৰিলে ঢাকোন নাইকীয়া চৰু দৰে নহ'ব জানো?

ক্ষুদ্ৰ জাতি সত্বাৰ চিন্তা আৰু পৃথকতাবাদী মনোভাৱে অসমৰ প্ৰতিটো জাতি জনগোষ্ঠীৰ লোককে নিশকতীয়া হোৱাৰ পথলৈ নিয়াৰ এনে এক দুঃসময়ত আৰু ভুল পথে পৰিচালিত হৈ সশস্ত্ৰ বিপ্লৱৰ পথ লোৱা সকলো শ্ৰেণীৰ ৰাইজৰ ঘাই সুঁতিৰ যুৱক সকলক মানৱতাৰে পক্ষলৈ আনি অসমৰ জাতীয় জীৱনলৈ শান্তি সমন্বয় সংহতি ঘূৰাই অনাৰ কাৰণে গুৰুজনাৰ চিন্তা কৰ্ম আৰু আদৰ্শৰ প্ৰাসংগিকতা খুৱেই প্ৰয়োজন। আমাৰ অসমত সাম্প্ৰতিক সময়ত মানুহক ধৰ্মৰ বাবে লৈ ধৰ্মীয় দৰ্শনক সংকীৰ্ণতাৰ মাজলৈ টানি নিয়াৰ কাৰণেই মানুহৰ মাজত ভাগ ভাগ হৈ সাম্প্ৰদায়িক গোড়ামিৰ সৃষ্টি হৈছে, আৰু হিংসা দ্বেষৰ মাজত নানা অশান্তিময় পৰিবেশৰ সৃষ্টি হৈছে। এনে সমস্যা আঁতৰ কৰি শান্তি প্ৰতিষ্ঠাৰ অৰ্থে গুৰুজনাৰ চিন্তা আৰু আদৰ্শৰ নিশ্চয়কৈ সামাজিক চিন্তাৰ লগতে কলা সংস্কৃতিকে ধৰি প্ৰতিটো দিশৰ চিন্তা আৰু কৰ্মত প্ৰকাশ পোৱা সাৰ্বজনীন ধ্যান-ধাৰণাৰ কথা খুবেই গুৰুত্বপূৰ্ণ।

গুৰুজনাই জীৱন্ত পৰমাত্মাৰ চিৰন্তন সম্পৰ্কৰ কথা স্বীকাৰ কৰি সকলো মানুহকে আত্মা বুলি কৈ সাম্যবাদৰ আধাৰত এক গণতান্ত্ৰিক চিন্তাৰে ধৰ্মমত প্ৰৱৰ্তন আৰু প্ৰচাৰৰ দ্বাৰা পঞ্চদশ শতিকাৰ শেষ ভাগতেই সৰ্বজনীন ধ্যান-ধাৰণাৰ সাম্যবাদৰ ওপৰত গুৰুত্ব প্ৰকাশ কৰি যোৱা শংকৰদেৱৰ চিন্তা আৰু অৱদানৰ কথা খুবেই মন কৰিবলগীয়া। এনে এক দুঃসময়ত ধৰ্মীয় দৰ্শন আৰু সামাজিক সাংস্কৃতিক দিশত সঁচা সমন্বয় সংহতি আৰু ভ্ৰাতৃত্ববোধ গঢ়ি ক্ষুদ্ৰ জাতিসত্বা নেওঁচি পৃথকতাবাদী মনোভাৱক ওফৰাই দিবৰ কাৰণে শংকৰদেৱৰ এনে আদৰ্শই পৰিত্ৰাণৰ পথস্বৰূপ।

☆ ☆ ☆

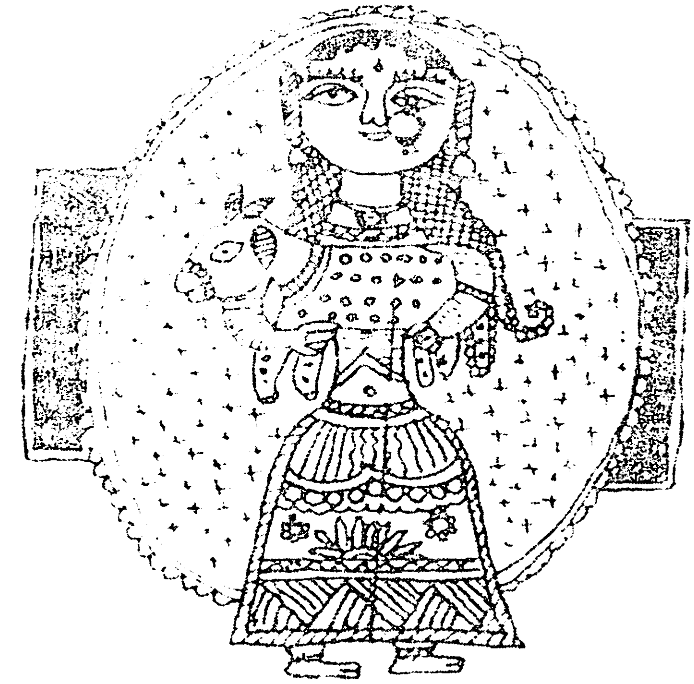

বৈদিক কালত নাৰীৰ স্থান

✍ পিংকু ভৰদ্বাজ
বি.এড়, ২য় বৰ্ষ

বৈদিক যুগত নাৰীৰ আসন বহু উচ্চ আছিল। শতপথ ব্ৰাহ্মণত পত্নীক পুৰুষৰ আত্মাৰ অধ্যক্ষা বুলি কোৱা হৈছে। সেইদৰে ভাৰ্যাক পুৰুষৰ অৰ্দ্ধাঙ্গ, শ্ৰেষ্ঠতম মিত্ৰ আৰু স্ত্ৰীবৰ্গৰ বল তথা ৰক্ষাকাৰীৰ ৰূপত বৰ্ণনা কৰা হৈছে।

পুৰুষ অবিহনে প্ৰকৃতি অসাৰ আৰু প্ৰকৃতি অবিহনেও সৃষ্টি অন্তঃসাৰশূণ্য হিচাপে বিবেচিত হৈ আহিছে। পৰস্পৰে পৰস্পৰৰ ওপৰত স্বনিৰ্ভৰশীল হৈ জাগতিক বিশ্ব ব্ৰহ্মাণ্ডখন প্ৰৱাহমান কৰি তুলিছে। সেয়েহে অৰ্দ্ধাঙ্গিনী নাৰীক বেদাদি গ্ৰন্থত আদ্যশক্তি হিচাপে স্থান দিয়া হৈছে।

দেৱলোকতো দেৱীসকলেহে বিভিন্ন বিষয়ত আগভাগ লোৱাটো তাৎপৰ্য্যপূৰ্ণ কথা। উল্লেখ কৰিব পাৰি যে - শক্তিৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী মা দুৰ্গা, ঐশ্বৰ্য্যৰ গৰাকিনী দেৱী মা লক্ষ্মী, বিদ্যাৰ অধিষ্ঠাত্ৰী দেৱী মা সৰস্বতী, সৰ্পৰ দেৱী মা মনসা। সেইদৰে শীতলা, জগদ্ধাত্ৰী, গায়ত্ৰী, নিদ্ৰা, তন্দ্ৰা আদি দেৱীক নানাধৰণে স্তুতি কৰা হৈছিল।

মহাকাব্যৰ যুগতো নাৰীয়ে যে প্ৰাধান্যতা লাভ কৰিছিল, সেই কথা প্ৰণিধানযোগ্য। কেইগৰাকীমান নাৰীৰ নাম ল'লে মহাপাপ বিনষ্ট হয় বুলি শাস্ত্ৰত উল্লেখ আছে —

"অহল্যা - দ্ৰৌপদী - কুন্তী - তাৰা - মন্দোদৰী তথা,
পঞ্চকন্যা স্মৰেৎ নিত্যং মহাপাতকনাশনম্।।"

ঋগ্বেদত সূৰ্য্যৰ বিবাহৰ আলংকাৰিক বৰ্ণনা আছে তথা পতি-পত্নী মিলিজুলি থকাৰ কামনা বৰ্ণিত আছে। যদিও আৰ্য পৰিয়াল পিতৃ-সন্তানক (পিতৃ প্ৰধান) আছিল, তথাপি নাৰীৰ পৰ্য্যাপ্ত সন্মান আছিল। গৃহপত্নীৰ ওপৰত ঘৰৰ সমস্ত উত্তৰ দায়িত্ব ন্যস্ত কৰা হৈছিল। ঋগ্বেদত অগ্নি দেৱতাৰ উপমা গৃহ পত্নীৰ লগত দিয়া হৈছিল (১-৬৬-৩)। এই সময়ত বাল্যবিবাহ অজ্ঞাত আছিল। কন্যা কৌমাৰ্য্য বয়সত পিতৃ বা ভাতৃ আৰু বিবাহৰ পিছত পতিৰ দ্বাৰা সংৰক্ষিত হৈছিল। বিবাহ যুৱক-যুৱতীৰ স্বতন্ত্ৰ ইচ্ছা নাইবা পিতৃ-মাতৃৰ দ্বাৰাও নিশ্চিত কৰা হৈছিল। পানি গ্ৰহণৰ সময়ত বিশাল উৎসৱত বিশেষ বস্ত্ৰ ভূষণৰ দ্বাৰা অলংকৃত কৰা হৈছিল।

বৈদিক যুগত নাৰী শিক্ষা প্ৰবুদ্ধ আৰু চেতন আছিল। এওঁলোকে গৃহত থাকিয়েই বেদশাস্ত্ৰাদিৰ অধ্যয়ন কৰিছিল। তেওঁলোকক পিতা, পিতামহ বা ভাতৃয়ে শাস্ত্ৰাদিৰ অধ্যয়ন কৰাইছিল। মহিষী নাৰী লোপামুদ্ৰাৰ প্ৰায়ভাগ শাস্ত্ৰয়েই মুখস্থ আছিল। সেইদৰে গাৰ্গীয়ে মহাৰাজ জনকৰ ৰাজসভাত ঋষি যাজ্ঞবল্কৰ পৰা ব্ৰহ্মবিদ্যাত ভাগ লৈছিল (বৃহদাৰণ্যক ৩-৮-৯-১১)।

বৈদিক যুগত স্ত্ৰীবৃন্দই পৰ্যাপ্ত পৰিমাণৰ শৃঙ্গাৰ প্ৰসাধন ব্যৱহাৰ কৰিছিল আৰু অনেক কেশপাশৰ নিয়মৰ দ্বাৰা পৰিচিত আছিল (ঋগ্বেদ ১০-১১৪-৩)। সংগীত তথা নৃত্যৰ ক্ষেত্ৰত স্ত্ৰী-পুৰুষ উভয়েই সমভাৱে আগভাগ লৈছিল। আধ্যাত্মিক

দিশত বৈদিক যুগত দেৱতাবৃন্দৰ লগত দেৱীসকলেও আৰ্যসকলৰ বাবে মহত্ব ৰাখি থৈ গৈছে। দেৱীসকল মন্ত্ৰদ্ৰষ্টাও আছিল। বেদত আদিতি, শশী আদিৰ সন্মানপূৰ্বক উল্লেখ পোৱা যায়। ধাৰ্মিক দিশতো স্ত্ৰী অবিহনে পুৰুষ-ব্যক্তিত্ব অপূৰ্ণ হিচাপে গণ্য কৰা হৈছিল। পানিনিয়ে পত্নী শব্দৰ অৰ্থ এইদৰে কৰিছে — "পত্যুৰ্নোযজ্ঞ সংযোগে" — অৰ্থাৎ যিয়ে পতিৰ সহযোগত যজ্ঞ সমাপন কৰে। বৈদিক কৰ্মকাণ্ড সম্পাদনৰ কাৰণে পতি-পত্নী দুয়োৰে সহযোগ আৱশ্যক স্বৰূপে গণ্য কৰা হৈছিল। বৈদিক মন্ত্ৰত গৃহস্থাশ্ৰমৰ মহত্ব এইদৰে বৰ্ণিত হৈছে—

"গৃহ্নামি তে সৌভগত্বাহস্তং
মহ্যয ত্বাদ্ধগাৰ্হ পত্যায়ং দেৱাঃ।"

(ঋগ্বেদ ১০-৮৫-৩৬)

এইদৰে আমি পাওঁ যে বৈদিক সময়ছোৱাত নাৰীৰ স্থান সন্মানজনক আৰু উচ্চ আছিল।

☆ ☆ ☆

সহায়ক গ্ৰন্থ ঃ 'সংস্কৃতায়ন' — ড° মালিনী গোস্বামী।

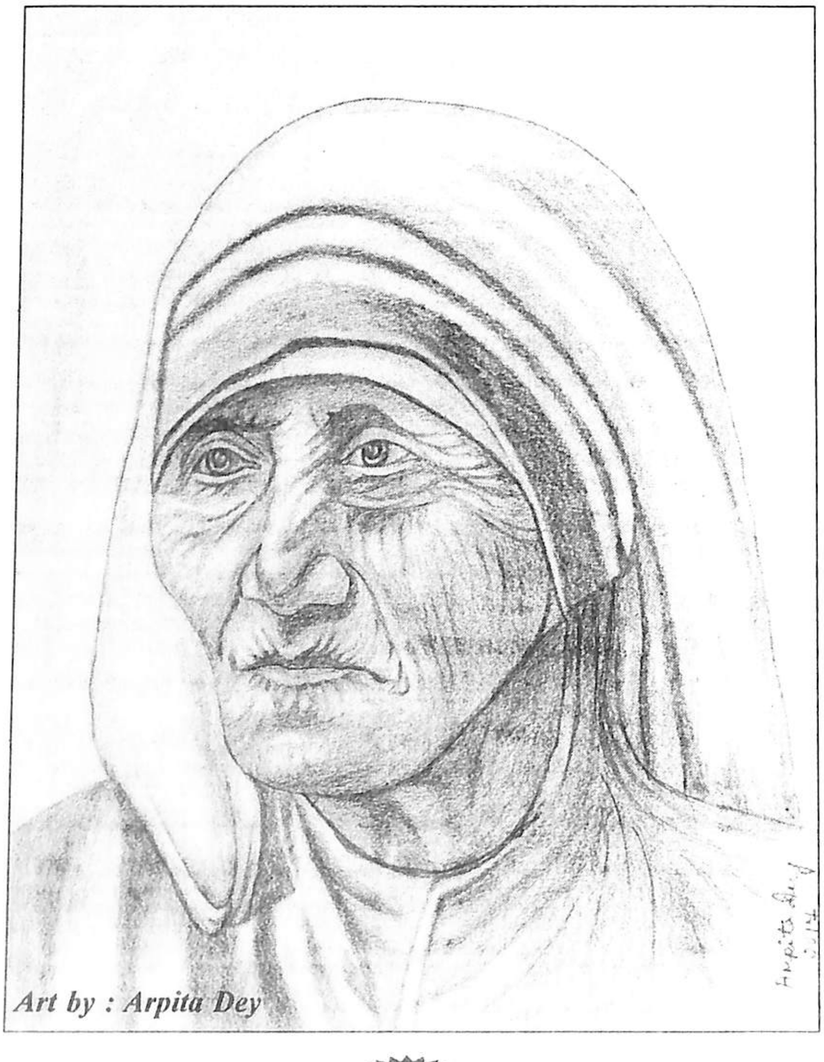

Art by : Arpita Dey

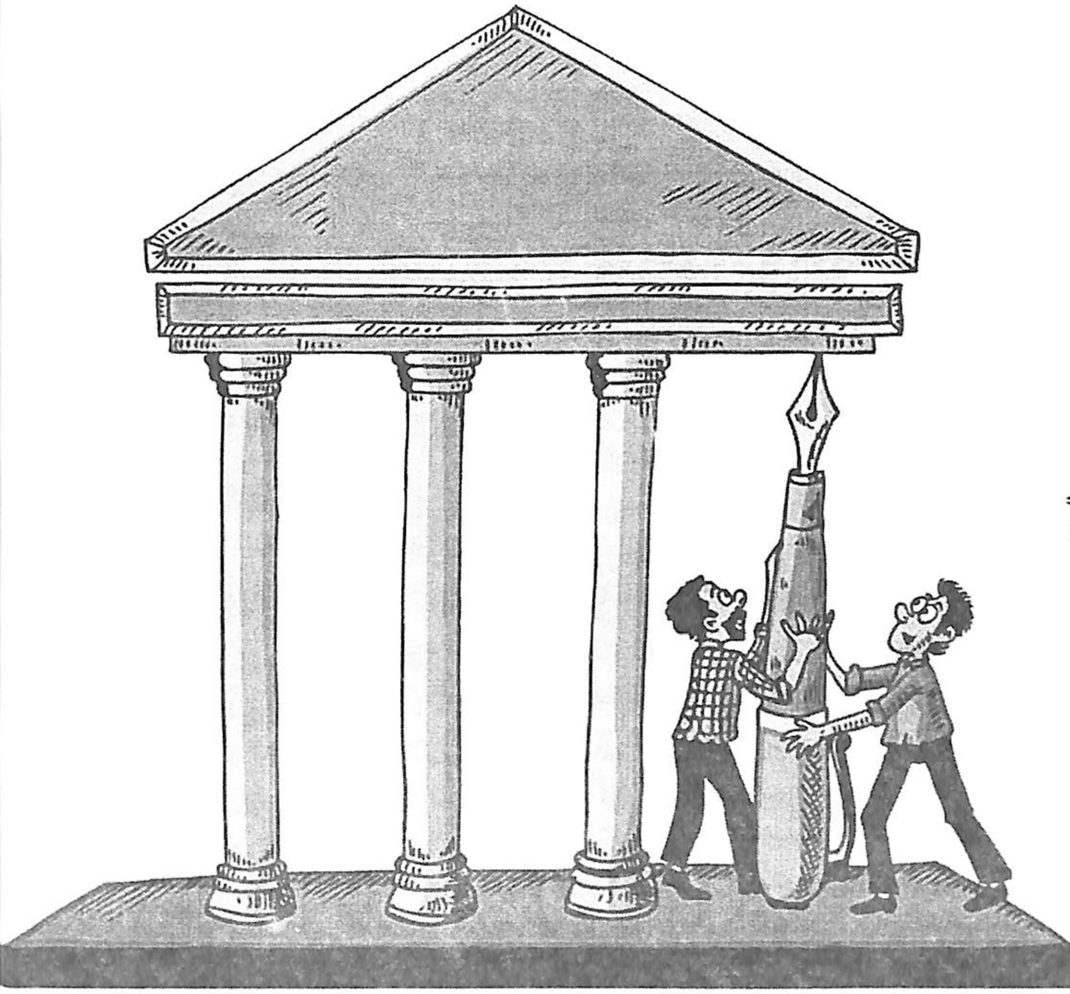

গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থস্তম্ভ আৰু কিছু কথা ...

✍ মৌচুমী বৰগোঁহাই
বি. এড., দ্বিতীয় বৰ্ষ

মানৱ জাতিৰ অগ্রগতিৰ ক্ষেত্রত প্রধান ভূমিকা গ্রহণ ৰা প্রভাৱ সমূহৰ ভিতৰত ধৰ্ম, সাহিত্য আৰু বিজ্ঞানৰ কথা ইল্লেখ কৰিব পাৰি। তথ্য-প্রযুক্তিৰ অবিশ্বাস্য উন্নতিৰ লস্বৰূপে সমগ্ৰ পৃথিৱীত গণ-মাধ্যমে সৰ্বশক্তিমানৰূপে ভাৱ বিস্তাৰ কৰিছে। তথ্যৰ দ্রুততম গতিয়েই হৈছে ণমাধ্যমৰ মূল বৈশিষ্ট্য। অতীতৰ তথ্য আছিল সীমিত ৰিসৰৰ; কিন্তু বৰ্তমান তথ্য পৰিবেশন কৰা হয় সমগ্র পৃথিৱীৰ বে। আধুনিক গণমাধ্যম বুলিলেই প্রথমেই ছপা মাধ্যমৰ নাম ব লাগিব, তাৰ পিছত দৃশ্য-শ্রাব্যৰ কথা উল্লেখ কৰিব পাৰি।

সভ্যতাৰ জয়যাত্ৰাৰ পৰাই মানুহে অভিজ্ঞতা প্রকাশৰ াৰম্ভ কৰিছিল। তেওঁলোকে যি দেখিছিল, যি শুনিছিল বা ভিজ্ঞতা লাভ কৰিছিল তাক প্ৰকাশ কৰাৰ স্বাভাৱিকতা কৃতিৰ পৰাই পাইছিল। মানুহে প্রাক্ ঐতিহাসিক যুগৰ পৰাই াৰস্পৰিকভাৱে মনৰ ভাৱ বিনিময় কৰে। মুখে মুখে কঢ়িওৱা সংবাদ পৰিবেশনৰ যুগৰ পৰা ছপা মাধ্যমেৰে জনসংযোগ স্থাপনলৈকে এই সময়ছোৱা আছিল যথেষ্ট ৰোমাঞ্চকৰ। ছপাশালত ব্যৱহাৰ হোৱা আখৰৰ ছাপ চীন দেশতেই আৰম্ভ হয় যদিও আধুনিক ছপাশালৰ জন্ম হয় জাৰ্মানীত। জাৰ্মানীৰ মেইঞ্জ চহৰৰ এগৰাকী সোণাৰী গুটেনবাৰ্গে ১৪৫৬ চনত ছপা মাধ্যমৰ সূচনা কৰি পোন প্রথমবাৰৰ বাবে প্ৰায় তিনিশ কপি বাইবেল ছপা কৰে। ইয়াৰ জৰিয়তেই লিখন সাংবাদিকতাৰ জন্ম হয়।

উল্লেখযোগ্য যে, চীন দেশতেই পোন প্রথমে বাতৰি কাকতৰ জন্ম হয় যদিও আধুনিক বাতৰি কাকতৰ জন্ম হয় ১৫০৯ চনত জাৰ্মানীতহে। অৱশ্যে ভাৰতলৈ ছপাশালৰ আগমন ঘটে ১৫৫৬ চনত। ১৭৮০ চনত কলিকতাৰ পৰা জেমছ আগষ্টাছ হিকিৰ উদ্যোগত প্রথমবাৰৰ বাবে বেংগল গেজেট প্ৰকাশ পায়। যদিও ২ পৃষ্ঠাৰ কাকতখন কম সময়ৰ

ভিতৰত বন্ধ হয়।

আশীৰ দশকৰ পৰাহে অসমত সাংবাদিকতাৰ এক নতুন জোৱাৰ আহিছে। ৰাজ্যত বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা মাহেকীয়া আলোচনী, দৈনিক বাতৰি কাকত, সাপ্তাহিক কাকতৰ প্ৰকাশ অভূতপূৰ্ব। সাংবাদিকতাই যিহেতু বাতৰি কাকতকে নুবুজাই, সেয়েহে ইয়াত ৰেডিঅ', টেলিভিচন আদিৰ অৱদানো অগ্ৰগণীয়। বৰ্তমান সময়ত বৈদ্যুতিক মাধ্যমৰ প্ৰভাৱ যথেষ্ট বেছি।

সাংবাদিকতাৰ মূলমন্ত্ৰ হৈছে সত্য প্ৰচাৰ আৰু সত্য প্ৰতিষ্ঠা। সমাজত ঘটা যিকোনো ঘটনাক সম্পূৰ্ণ বস্তুনিষ্ঠ, সত্য আৰু স্পষ্টভাৱে প্ৰকাশ কৰাই সাংবাদিকৰ গুৰু দায়িত্ব। কেৱল আনন্দ প্ৰদানেই বা উৎসুকতা বৃদ্ধিয়েই সাংবাদিকতাৰ লক্ষ্য হ'ব নোৱাৰে। সমাজৰ নিম্ন ৰুচিসম্পন্ন ৰহন সনা বাতৰিয়ে সমাজক বিপথে পৰিচালিত কৰে যিটো সংবাদ মাধ্যমৰ নীতিৰ বাহিৰত।

সাংবাদিকতাক বৰ্তমান সময়ত এক সন্মানীয় বা অত্যধিক জনপ্ৰিয় বৃত্তি হিচাপে বিবেচিত কৰা হৈছে। ইয়াৰ আকৰ্ষণ আৰু জনপ্ৰিয়তাই বৰ্তমান বহু মেধাসম্পন্ন যুৱক-যুৱতীক আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। স্বকীয় প্ৰতিভা তথা সাধনাৰে সাংবাদিকতা বৃত্তি গ্ৰহণ কৰি সুনাম অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বৰ্তমান সময়ত প্ৰতিষ্ঠিত সংবাদ মাধ্যমৰ লগত জড়িত হৈ সাংবাদিকতাকে মূল জীৱিকা হিচাপে ল'ব পাৰে।

সাংবাদিক গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থ স্তম্ভ। সংবিধান স্বীকৃত সাংবাদিকতাৰ বহুতো ইতিবাচক দিশ আছে। সততেই দেখা পোৱা ইতিবাচক দিশৰ ভিতৰত উল্লেখ কৰিব পাৰি যে —

সংবাদ মাধ্যমৰ ওপৰত জনসাধাৰণৰ আস্থা বৰ্তাই ৰখা টি.আৰ.পি. বা টেলিভিশ্বন ৰেণ্টিং পইণ্টৰ পাছত নিগনিৰ দৌৰ নিদি সুস্থ সবল বাতৰি পৰিবেশন বা বাতৰি প্ৰকাশে সাংবাদিকতাৰ ইতিবাচক দিশটোক সবল কৰে।

বৰ্তমান সময়ত বহুতো নৱ প্ৰজন্মক বাতৰি কাকতেই স্তম্ভ লিখনি, কবিতা বা গল্প আদি লিখাত উৎসাহ যোগায় আহিছে।

আনহাতে বৈদ্যুতিন মাধ্যমে নৱ-প্ৰজন্মক কেনেকৈ নিজৰ বক্তব্য সমূহ উপস্থাপন কৰিব তাৰ বাবে এখন উচ্চ আসনৰ ব্যৱস্থা কৰি দিছে।

আনহাতে সাংবাদিকতাৰ যথেষ্ট নেতিবাচক দিশো আছে।

সততেই আমি আজি কালি দেখিবলৈ পাওঁ অত্যধিক কম জ্ঞান সম্পন্ন কিছুসংখ্যক সংবাদ দাতাই মফচলীয়া বাতৰি পৰিবেশনেৰে সাংবাদিকতাক কলুসিত কৰিছে। কিছু সংখ্যক বৈদ্যুতিন মাধ্যমে টি.আৰ.পি.ৰ বাবে অতিৰঞ্জিত বাতৰি পৰিবেশন কৰাও পৰিলক্ষিত হৈছে। বৰ্তমান সময়ত দেখা যায় যে কিছুসংখ্যক সাংবাদিকে নিজৰ পেছাটোক ডকাইতি ৰূপলৈ পৰিণত কৰি পেছাক অস্ত্ৰ হিচাপে লৈ ডকাইতিৰাজ কৰে যাৰ ফলত সমগ্ৰ সাংবাদিক গোষ্ঠীক তাচ্ছিল্য কৰা হয়। এনে ধৰণৰ সাংবাদিকতা নাশ হ'লেহে সঁচা অৰ্থত সত্য-প্ৰতিষ্ঠা, সত্যৰ হকে বাতৰি প্ৰকাশ কৰা সাংবাদিক এজনৰ গণতন্ত্ৰৰ চতুৰ্থ স্তম্ভৰ ৰক্ষক বুলি ক'ব পৰা যাব।

☆ ☆ ☆

অসমীয়া লোক-সংস্কৃতিৰ অন্যতম অংগ ঃ মহোহো উৎসৱ

✍ ভনীতা তালুকদাৰ
বি. এড., দ্বিতীয় বৰ্ষ

"অ' হো হো মহো হো।
মহ খেদ্‌বা টাকোন লৌ।।
মহে বুলে মল্লু দে।
টেপৰ পুৱা খালু দে।"

আঘোণ মাহৰ পূৰ্ণিমাৰ দিনা সন্ধিয়া নামনি অসমৰ বিশেষকৈ কামৰূপ, নলবাৰী, বৰপেটা, দৰং বা গোৱালপাৰা জিলাৰ প্ৰায় প্ৰত্যেক ঘৰ মানুহৰ চোতালত গাঁৱৰ মানুহবোৰে বিশেষকৈ চেমনীয়াবোৰে দল বান্ধি হাতত টাঙোন লৈ এই গীতটি পৰিবেশন কৰি গৃহস্থৰ আশু-আৰোগ্য কামনা কৰি আশীৰ্বাদ দিয়ে, এয়ে হৈছে অসমৰ বাৰেৰহণীয়া সংস্কৃতিৰ অন্যতম অংশ — 'মহোহো' উৎসৱ। মহোহো ঠাই বিশেষে মহখুন্দা বা গোৱালপাৰা জিলাৰ কিছু অংশত এউৰি বা শুৰি মাগা বুলিও জনাজাত।

আঘোণ মাহ অসমৰ খেতিয়ক সকলৰ বাবে এটা অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ মাহ। এই সময়ত পথাৰত ধান পকে। গতিকে আঘোণ মাহৰ পূৰ্ণিমাৰ ৰাতি এই উৎসৱ পালন কৰা হয় যাতে ঘৰৰ পৰা মহ আৰু খেতি পথাৰৰ পৰা পোক-পতংগ নাইকীয়া হয়। তাৰ লগতে তেওঁলোকে গৃহস্থক তেওঁলোকৰ খেতি নদন-বদন হ'বলৈ আশীৰ্বাদ দিয়ে। এই দিনটোৰ পিছতহে সাধাৰণতে খেতিয়কসকলে ধান দোৱা আৰম্ভ কৰে।

মহোহোত গধূলি গাঁৱৰ চেমনীয়া ল'ৰা আৰু ডেকাই কেবাটাও দলত বিভক্ত হৈ হাতত টোকোন বা লাঠি লৈ মানুহৰ চোতালে চোতালে গৈ ঘূৰি ঘূৰি কিছুমান গীত গায়। এই গীতবোৰক মহোহো গীত বোলে। এই উৎসৱত গোৱা কিছুমান গীত পৰম্পৰাগতভাৱে জনসাধাৰণক মুখে মুখে চলি আহিছে। প্ৰতিঘৰ মানুহৰ চোতালত ল'ৰা বা ডেকাবিলাকে বৃত্তৰ আকাৰত ঘূৰি ঘূৰি মহোহো গীতবোৰ গায়। এই গীত প্ৰথমে এজনে লগাই দিয়ে আৰু তাৰ পিছতহে বাকীবিলাকে ধৰে। টোকোন বা লাঠিৰে ঠনৰ ঠনৰকৈ শব্দ কৰি মহোহো গীত গোৱা হয়। সাধাৰণতে আঘোণ মাহত বতৰো ফৰকাল। অভাৱ-অনাটনো কম থাকে। ৰাতি আনন্দ প্ৰকাশৰ এই উৎসৱৰ যথাৰ্থতা আমাৰ সমাজত একেবাৰে নথকা নহয়। মহ খেদাৰ সময়ত কেতিয়াবা ল'ৰাবোৰে মুখত মুখা পিন্ধি ৰং-ধেমালিৰ মাজেৰে নৃত্য কৰা আজিৰ সময়তো দেখা যায়। অৱশ্যে আগৰ দিনত যেতিয়া সস্তীয়া কৃত্ৰিম মুখাৰ আৱিষ্কাৰ হোৱা নাছিল তেতিয়া ডেকা ল'ৰাবোৰে তামোল গছৰ ঢকুৱা মুখাৰ আকৃতি সজাই তাত ৰঙা, নীলা, ক'লা আদি ৰং সানি তাকে পিন্ধিছিল। এতিয়া পিছে নানা ধৰণৰ মুখা ওলাইছে। তাকে পিন্ধি নাচি মহ খেদা উৎসৱ পালন কৰাৰ লগতে এনেবোৰ দৃশ্যই সৰু সৰু ল'ৰা-ছোৱালীবোৰক আমোদ দিয়া দেখা যায়। কিছু অঞ্চলত মহ খেদা দলবোৰত ভালুকৰ সাজ পিন্ধি নৃত্য কৰা দেখা যায়। টোকোন বা লাঠিৰে ঠনৰ ঠনৰকৈ শব্দ কৰি গোৱা মহোহো গীতৰ নমুনা এনেধৰণৰ —

অ' হো হো মহোহো।
মহ খেদবা টাকোন লৌ।।
মহে বুলে মল্লো দে।
টেপল পুৱা খালো দে।।
টেপলত নহ'ল নুন।
চাউল লাগে দুন দুন।।

বাঁহৰ পাত চিকিমিকি।
আমাক নাংগে আধলি-সিকি।।
বাঁহৰ পাত পকা।
আমাক লাগে টকা।।
অ' হৰি অ' ৰাম (গৃহস্থৰ কুশলাৰ্থে)
(নলবাৰী অঞ্চলত প্ৰচলিত)

শাৰী হৌ শাৰী হৌ
কণা-কুঁজা ধোঁৱা খোৱা
ওজা মাতো বৰেৰ পুৱা।।
(মঙলদৈ অঞ্চলত প্ৰচলিত)

লাউৰ মাত বিনলাও লাওঁ।
সক্ষায়া নিন্ পালাওঁ।।
নিন্থিনি হাচাৰে।
চকুটিপা নাচাৰে।।
(গোৱালপাৰা অঞ্চলত প্ৰচলিত)

কুপ্তি কুপ্তি হাউৰা কুপ্তি
আলিৰ মূৰত নল্কা বাহা।
ফৰ্ব্বাৎ ডালি মাইধো ডিমাযুৰি ভাইংবো
চানাক লেগি নক্ৰিবা আশা
অ' দাদা, চাাক লেগি নক্ৰিবা আশা।।
(নলবাৰী অঞ্চলত প্ৰচলিত)

অ' হো হো মহোহো
মহ খেদ্‌বা যাউং যো।।
মহে বুলে মল্লু দে
তেপৰ মূৰা খালু দে।।
তেপৰত নহল লোণ
চাউল লাগে দোন দোন।।
সেই চাউলেদি নঙৰিল ডুলি
আইখেৰ ঘৰ লৰিচৰি।।
আইখেৰ ঘৰত পকা জামুক
জাপ দি আহে আমাৰ ভালুক।।

বাঁহৰ পাত চিকিমিকি
আমাক লাগে বগা সিকি।।
(বজালি অঞ্চলত প্ৰচলিত)

বহাগ মাহত বিহু বা হুচৰি দলক যেনেদৰে গৃহস্থই ঘৰলৈ আদৰি আনি তেওঁলোকক সন্তুষ্ট কৰি ঘৰৰ গৃহস্থই আশীৰ্বাদ লয়, ঠিক একেদৰে মহোহো বা মহ খেদা দলবোৰকো ঘৰৰ গৰাকীয়ে টকা-পইচা, চাউল-পাত দি সন্তুষ্ট কৰা দেখা যায়। এনেদৰে সংগৃহীত চাইল, টকা-পইচা গোটাই লৈ ডেকাবোৰে লগে ভাগে এসাজ ভালদৰে খাম আৰু সেইটো হৈছে তেওঁলোকৰ সামূহিক আনন্দ।

মহ খেদা গীতবোৰ গালে মহবোৰ ভয়ত আঁতৰি যায় বুলি কোৱা হয় আৰু লগতে গৃহস্থক আশীৰ্বাদ দি চাউল-পইচা লোৱা হয়। লোক-বিশ্বাস মতে মহোহো উৎসৱৰ পিছত মহবোৰ লাহে লাহে কমি নাইকিয়া হয়। এই উৎসৱত গোৱা গীতক 'ভাল হওক দিয়া' বা 'ভাওল দিয়া গীতো' বোলা হয়। এই গীতবোৰৰ লগত উজনিৰ হুঁচৰি গীত। গোৱালপাৰাৰ এউৰিমগা গীত আৰু বাক্সা অঞ্চলৰ বাম্বোল পিটা গীতৰ কিছু সাদৃশ্য আছে। নামনি অসমৰ ভিন্ ভিন্ অঞ্চলত প্ৰচলিত মহোহো গীতবোৰ একে ধৰণৰ; কেৱল ঠাই বিশেষে দুই-চাৰিটা শব্দ। পদ আৰু সুৰৰ ক্ষেত্ৰত কিছু অমিল লক্ষ্য কৰা যায়। আঘোণী পূৰ্ণিমাৰ প্ৰাণময় উৎসৱ মহোহো বা মহখেদা অ-জনজাতি সকলৰ লগতে জনজাতীয় লোকসকলৰ মাজাতো আদৰণীয়।

মহোহোৰ দৰে অনেক লোক গীতে আমাৰ লোক সাহিত্যৰ ভঁৰাল চহকী কৰিছে। কিন্তু চিন্তাৰ বিষয় এইযে অতি সাম্প্ৰতিক জাতীয় চেতনা সম্পন্ন এই গীতসমূহৰ আদৰ আমাৰ তথাকথিত আধুনিক সমাজখনত কমি আহিছে। লক্ষণীয়ভাৱে পৰিৱৰ্তিত পৰিবেশ পৰিস্থিতি আৰু আধুনিকতাৰ প্ৰভাৱত এই গীতসমূহ ক্ৰমাত বিলুপ্তিৰ দিশলৈ গতি কৰিছে। সাংস্কৃতিক সাম্ৰাজ্যবাদক ৰঙা দলিচা পাৰি আদৰি অনাৰ পৰিনাম। সময়ত অসমৰ লোকসমাজৰ বাবেই ভয়াৱহ হৈ উঠিব। গতিকে অসমীয়া সমাজ জীৱনৰ অন্যতম অবিচ্ছেদ্য অংগ মহোহোৰ দৰে লোক-সংস্কৃতি আৰু লোকগীত সংৰক্ষণ কৰাটোৱে হৈছে সময়ৰ আহ্বান।

☆ ☆ ☆

সমাজ আৰু সাহিত্য

✍ ৰঞ্জুল আলী হাজৰিকা
বি. এড., দ্বিতীয় বৰ্ষ

"সাহিত্য সমাজৰ দাপোন"

বিশ্বৰ বুৰঞ্জীত বিভিন্ন শ্ৰেণীভূক্ত মানুহে তেতিয়াৰ পৰা নিজৰ দলৰ মানুহবোৰৰ প্ৰতি পাৰস্পৰিক সহায় সহানুভূতি আগবঢ়াই সমাজ পাতি বসবাস কৰিবলৈ লয় তেতিয়াৰ পৰাই মানুহে বিভিন্ন ধৰণৰ সংস্কৃতিমূলক কাম কৰিবলৈ আগবাঢ়ি যায়। সংস্কৃতিমূলক কৰ্মত মানুহৰ এই আত্মনিয়োগৰ ফলস্বৰূপেই এটা সময়ত অন্যান্য কলাৰ লগতে মানৱ সমাজলৈ সাহিত্যৰ আগমন হয়। এইদৰে সমাজলৈ সাহিত্য আহে আৰু মানুহে সেই সাহিত্যক অন্তৰেৰে আকোঁৱালি লয়। সাহিত্য সৃষ্টিৰ বাবে একোখন সমাজৰ দৰকাৰ আৰু সাহিত্যৰ সম্পৰ্ক সদায় একোখন সমাজৰ লগত অবিচ্ছেদ্যভাৱে সংলগ্ন হৈ থাকে। দৰাচলতে একোজন প্ৰকৃত সাহিত্যিকে তেওঁ বাস কৰা সমাজখনৰ সৰ্বাংগীন উন্নতি কামনাৰেই সাহিত্য কৰ্মত নিয়োজিত হয়।

সাহিত্যৰ কাৰণে প্ৰকৃতাৰ্থত কোনো সুনিৰ্দ্দিষ্ট বিষয়বস্তু নাই, সমাজ এখনৰ মানুহ দৈনন্দিন জীৱনৰ লগত জড়িত যিকোনো বিষয় বস্তুৰেই সাহিত্যৰ বিষয়বস্তু হ'ব পাৰে। সমাজ এখনৰ মানুহে ব্যক্তিগত বা সামূহিক ৰূপত যিবোৰ কাম-কাজ কৰে, যিবোৰ আচাৰ অনুষ্ঠান, উৎসৱ আদি উদ্‌যাপন কৰে আৰু যিধৰণে চিন্তা-চৰ্চা আদি কৰে সেই সকলোবোৰ বিষয়েই আহি বিভিন্ন প্ৰকাৰে সাহিত্যত মূৰ্তমান হয়। সমালোচক সকলৰ মন অনুসৰি সমাজৰ বিভিন্ন ক্ৰিয়া-প্ৰক্ৰিয়া আচাৰ অনুষ্ঠান, ভাৱ-অনুভূতি সাহিত্যৰ বিষয়। যুদ্ধ-বিবাহ, প্ৰেম-প্ৰণয়, জন্ম-মৃত্যু, আশা-নিৰাশা সপোনৰ মোহ আৰু দিঠকৰ পৰীক্ষা সৃষ্টিৰ আনন্দ আৰু সন্যাসৰ বৈৰাগ্য সকলোবোৰেই সাহিত্যৰ সমল।

সাহিত্যিকে এই ধৰণে সমাজৰ বিষয়বস্তুক কল্পনাৰ ৰহন সানি সাহিত্য সৃষ্টি কৰে। এখন সমাজৰ ৰাজনৈতিক বিষয় বস্তুৰেও ভুমুকি মাৰে। সমাজ ব্যৱস্থা অনুসৰিও সাহিত্যয়ো বেলেগ বেলেগ ৰূপত আত্মবিকাশ লাভ কৰে আৰু এয়াও সাহিত্যৰ সৈতে সমাজৰ ৰাজনীতিৰ সম্পৰ্কৰ অন্য এটা ৰূপ।

সাহিত্যৰ যদিওবা কোনো নিৰ্দ্দিষ্ট আদৰ্শ প্ৰচাৰৰ মাধ্যম হোৱাটো উচিত নহয় তথাপিও সমাজ এখনৰ প্ৰগতিৰ দিশত সাহিত্যই অভাৱনীয় ভূমিকা গ্ৰহণ কৰিব পাৰে। জাতি এটাই সাহিত্যৰ দিশত যিমানেই উন্নতিশীল হয়, সেই অনুপাতে জাতিটোও উন্নতিশীল হোৱা বুলি ধৰিব পৰা যায়। সাহিত্যৰ জৰিয়তে সমাজৰ উন্নতি কৰিবলৈ হ'লে সাহিত্যক সকলে দৃঢ় পদক্ষেপ লোৱাটো বাঞ্চনীয়। সাহিত্যিক সকলে যদি তেওঁলোকৰ সাহিত্যকৰ্মত কেৱল অংকণ কৰি দেখুৱায়, তেতিয়া তেনে সাহিত্যৰ জৰিয়তে সমাজৰ প্ৰগতি বা উন্নতিৰে আশা কৰিব নোৱাৰি। সাহিত্যৰ জৰিয়তে তেওঁলোকে সমাজৰ মানুহৰ কুৰুচিপূৰ্ণ মন আৰু সংস্কাৰাচ্ছন্ন চকু মেল খুৱাবলৈ চেষ্টা কৰিব লাগিব আৰু সেয়ে প্ৰয়োজন সাপেক্ষে কল্পনাৰ সহায়ত বাস্তৱ জীৱনত নঘটা বিষয় কিছুমানকো সাহিত্যৰ মাজলৈ আনিব লাগিব। এইদৰে সামাজিক প্ৰগতিত যি সাহিত্যই বৰঙণি আগবঢ়ায়, সেই সাহিত্যকো প্ৰগতিশীল সাহিত্য বোলে। দেখা যায় বিশ্ব সাহিত্যৰ বুৰঞ্জীত সময়ে সময়ে ৰচিত হোৱা প্ৰগতিশীল সাহিত্য সমূহে সেই দেশ বা জাতিৰ বুৰঞ্জীত একোটা নতুন যুগৰো সূচনা কৰিছে। মানৱ জীৱনৰ এনে কোনো কথা নাই যাক সাহিত্যৰ মাজেৰে প্ৰকাশ কৰিব পৰা নাযায়। মানুহৰ জীৱনৰ ইচ্ছা-আকাংঙ্খা, আবেগ-অনুভূতি

সাধনা চেতনা ৰসগ্ৰাহী ৰূপত সাহিত্যৰ জৰিয়তে প্ৰকাশ লাভ কৰে। এখন মহৎ গ্ৰন্থ সমাজ জীৱনৰেই প্ৰতিবিম্ব স্বৰূপ। ৰামায়ণ, মহাভাৰত আদি মহৎ গ্ৰন্থ তথা কালিদাস, বাৰ্ণাডশ্ব, শংকৰদেৱ, জ্যোতিপ্ৰসাদ, প্ৰমূখ্যে মহৎ লেখক সকলৰ মহৎ গ্ৰন্থৰাজিত মানুহৰ জীৱনৰ মহত্তম দিশবোৰৰ সতে পাঠকৰ গভীৰ, নিকট আৰু আন্তৰিক সম্পৰ্ক গঢ় লৈ উঠে। সেয়েহে সাহিত্য তত্ত্ববিদ হাডচনে এইদৰে কৈছে — "We care for literature primarily on account of its deep and lasting human significance."

সেই ধুৱলী-কুঁৱলীময় আদিম মানুহৰ আহৰণ আৰু চিকাৰ সৰ্বস্ব কালতেই নৃত্য, গীত সুৰৰ সতে মানুহৰ স্বাভাৱিকভাৱে এক অবিচ্ছেদ্য সম্পৰ্ক গঢ় লৈ উঠে। এই সম্পৰ্কৰ মাজেৰেই আদিম মানুহৰ সাংস্কৃতিক আচৰণো প্ৰকাশ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। এইকালৰ পৰা বিচাৰ কৰিলে দেখা যায় যে সমাজ এখনৰ দাৰ্শনিক, ধৰ্মীয়, নৈতিক, সামাজিক, অৰ্থনৈতিক, ৰাজনৈতিক আদি সাহিত্যিক সকলে নিৰৱচ্ছিন্নভাৱে গ্ৰহণ কৰি আহিছে। কল্পনা যদিও সাহিত্যৰ প্ৰাণধৰ্ম তথাপি সমাজৰ আশা-আকাংক্ষাক বাদ দি সাহিত্যিকসকলে একমাত্ৰ কল্পনালোকতেই বিচৰণ কৰি থাকিব নোৱাৰে।

প্ৰতিজন লেখকেই একো একো গৰাকী ব্যক্তি। ব্যক্তি হিচাপে প্ৰতিজন লেখকৰে একোটা নিজস্ব দাৰ্শনিক বিশ্বাস থাকিব পাৰে। এই দাৰ্শনিক বিশ্বাসৰ ভেঁটিতেই সাধাৰণতে তেওঁলোকৰ ৰুচি অভিৰুচি বা মতামত আদিয়ে গঢ় লৈ উঠে। এই ৰুচি তেওঁলোকৰ সাহিত্যৰ মাজৰেই প্ৰতিফলিত হয়। সাহিত্য সৃষ্টিৰ ক্ষেত্ৰত এনে এটা ব্যক্তিগত দিশ থাকিলেও মহৎ আৰু কালদৰ্শী লেখকৰ সৃষ্টিৰ মাজেৰে প্ৰতিফলিত হোৱা বোধ বিচাৰে বা আৱেগ-অনুৰাগ সৰ্বজন বা সৰ্বকালৰ বাবে ৰসোত্তীৰ্ণ হৈ উঠে। দেশ আৰু কালৰ সীমা চেৰাই প্ৰতিজন পাঠকে বিশ্বমানৱৰ কল্যাণ হোৱাৰ প্ৰতিচ্ছবি দেখিবলৈ পাঃ সাহিত্যত বৰ্ণিত ইচ্ছা-আকাঙ্খা, অনুৰাগ আদি প্ৰতিজন পাঠকৰ ইচ্ছা-অনুৰাগলৈ ৰূপান্তৰিত হয়। এইটো সাহিত্যৰ বিশ্বজনীনতা বা সাৰ্বজনীনতা।

সমাজ আৰু সাহিত্য দৰাচলতে দুয়োটা ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত। সমাজ নহ'লে সাহিত্য সৃষ্টি হ'ব নোৱাৰে। সেইদৰে সাহিত্য অবিহনেও সমাজ এখনৰ অস্তিত্ব লেখত ধৰিবলগীয়া নহয়, কিয়নো সাহিত্যইহে সমাজ এখনৰ মানসিক উত্তৰণ জগতৰ সমুখ ভাগ দাঙি ধৰে। সমাজ আৰু সাহিত্যৰ মাজত এনেধৰণৰ অবিচ্ছেদ্য সম্পৰ্ক আছে বাবেই বৰ্তমান জগতৰ বিভিন্ন সমস্যাৰ পৰিস্থিতিত সাহিত্য কৰ্মত নিয়োজিত চিন্তাবিদসকলে উপযুক্ত আৰু বলিষ্ঠ ভূমিকা লোৱা উচিত যাতে তেখেতসকলৰ লেখাসমূহে সমাজখনক উপযুক্ত বাট দেখুৱাবলৈ সমৰ্থ হয়। এখন সমাজৰ লোকৰ বাবে পথ প্ৰদৰ্শনকাৰী সাহিত্য হোৱাই বাঞ্চনীয়।

☆ ☆ ☆

দৰঙীয়া লোক-সংস্কৃতি পৰিচয় - ওজাপালি

✍ টুলটুল ৰাজবংশী
বি.এড্, ২য় বৰ্ষ

ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ উত্তৰ পাৰত অৱস্থিত এখন জিলা হৈছে দৰং। এই জিলাৰ লোক-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰখনৰ পৰিসৰ যথেষ্ট বহল। বিশেষকৈ এই জিলাখনে অতীজৰে পৰা ভাষা, সাহিত্য-সংস্কৃতি, কলা, নৃত্য, সংগীত আদিৰ প্ৰাণবিন্দু হিচাপে এক সুকীয়া পৰিচয় দাঙি ধৰি আহিছে। সেইসমূহৰ ভিতৰত দৰঙৰ ওজাপালিও অন্যতম।

ওজাপালি হৈছে অসমৰ প্ৰাচীন নৃত্য-গীতৰ এক জনপ্ৰিয় অনুষ্ঠান। বিশেষকৈ নামনি অসমৰ চুকে-কোণে প্ৰচলিত হোৱা এই অনুষ্ঠানটি দৰঙত বিশেষভাৱে জনপ্ৰিয়। ওজাপালি অনুষ্ঠানটিৰ উদ্ভৱ আৰু বিকাশত কিছু পৰিমাণে পুতলা নাচৰ প্ৰভাৱ থকা বুলি ইতিহাসবিদসকলে মত পোষণ কৰে। ইতিহাসত এই অনুষ্ঠানটি মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ পূৰ্বৰে পৰা চলি অহা বুলি সমল পোৱা যায় আৰু মহাপুৰুষ শংকৰদেৱৰ ৰচিত অংকীয়া নাটসমূহত ওজাপালিয়ে বিশেষভাৱে প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা দেখা যায়।

ওজাপালি হ'ল এনে এটি অনুষ্ঠান য'ত সংগীত, নৃত্য-মুদ্ৰা আৰু সংলাপৰ পয়োভৰ ঘটে। ইয়াত বিশেষকৈ ৫ জন লোক থাকে। সেইকেইজন হ'ল — এজন ওজা (যিয়ে নেকি নৃত্য, গীত, আবৃত্তি, ভংগীমা আৰু সংলাপ গোৱাত পাকৈত), এজন ডাইনাপালি (ওজাৰ মূল সহায়কাৰী) আৰু তিনিজন পালি থাকে। ওজাপালিৰ মূল বাদ্য হ'ল খুতি তাল, বৰ তাল আৰু জয়ঢোল। ওজাপালি প্ৰধানকৈ দুই প্ৰকাৰৰ — ১) ব্যাসগোৱা, বিয়াহ গোৱা বা সভাগোৱা ওজাপালি আৰু ২) মনসা গোৱা, সুকন্নানী, মাৰৈ গোৱা বা ৰং গোৱা ওজাপালি।

ব্যাস গোৱা, বিয়াহ গোৱা বা সভা গোৱা ওজাপালি, আনবিধ ওজাপালিতকৈ কিছু পৰিমাণে পৃথক। ব্যাস গোৱা ওজাপালিয়ে ভাগৱত, ৰামায়ণ, মহাভাৰত আদিৰ পদ সমূহ নৃত্য-গীত আৰু মুদ্ৰাৰ মাধ্যমেৰে প্ৰকাশ কৰে। বিশেষকৈ বিষ্ণু পূজা, ঔতালৰ গৌন্ধচৌপৰী সভা, পাতি দৰঙৰ শিৱ মন্দিৰত হোৱা জাগাৰা পূজা আদিত ব্যাস গোৱা ওজাপালিয়ে অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰে। ব্যাস গোৱা ওজাপালি, সুকন্নানী বা ৰং গোৱা ওজাপালিতকৈ প্ৰাচীন আৰু অধিক গাম্ভীৰ্য্যপূৰ্ণ। ব্যাস গোৱা ওজাপালিত উচ্চ পৰ্য্যায়ৰ মুদ্ৰাত পদসমূহ পৰিবেশন কৰাটো অপৰিহাৰ্য্য বাবে ব্যাস গোৱা ওজাপালি সকুন্নানী ওজাপালিতকৈ জটিল।

সুকন্নানী বা ৰং গোৱা ওজাপালিয়ে দেৱী পূজা বা শক্তি পূজা সম্পৰ্কীয় কাহিনীৰ লগত জড়িত পদ্ম পুৰাণৰ পদ সমূহ পৰিৱেশন কৰে। মনসা পূজা, মাৰৈ পূজা, দুৰ্গা পূজা, লক্ষ্মী পূজা আদিত সুকন্নানী বা ৰং গোৱা ওজাপালি গোৱাটো অপৰিহাৰ্য্য। এই বিধ ওজাপালি ব্যাস গোৱা ওজাপালিতকৈ কম জাক-জমকপূৰ্ণ। সুকন্নানী বা ৰং গোৱা ওজাপালিৰ লগত এটি সুকীয়া নৃত্য জড়িত হৈ থাকে। সেইটো হৈছে দেওধনী নৃত্য। দেওধনী নৃত্যত এগৰাকী পূৰ্ণ যৌৱনা ৰমণীে বুকুত মেখেলা পিন্ধি তাৰ ওপৰত ৰঙীণ মেখেলা মাৰিব লাগে নাইবা ককাঁলত মেখেলা পৰিধানপূৰ্বক দীঘ-পুতল থকা ৰঙীণ ৰিহা এখন বুকুত বান্ধিলৈ তাৰ ওপৰত ৰঙীণ শাৰী ব্যৱহাৰ কৰে আৰু কঁকালত হালধীয়া বা ৰঙা ৰঙৰ গামোচা মেৰায় আৰু বিভিন্ন ধৰণৰ অলংকাৰ পিন্ধি জয়ঢোলৰ ছেৱে ছেৱে নৃত্য পৰিৱেশন কৰে। মাৰৈ পূজাত এই নৃত্য অতি গুৰুত্বপূৰ্ণ।

ওজাপালি অনুষ্ঠানটিয়ে অসমৰ লগতে ভাৰতীয় প্ৰেক্ষাপটত দৰং জিলাক এক সুকীয়া মৰ্য্যদা কৰি আহিছে। অনুষ্ঠানটিয়ে শাস্ত্ৰ পুৰাণৰ জটিল কাহিনীবোৰ সুন্দৰ আৰু সাৱলীলভাৱে শ্ৰোতাসকলৰ মাজত পৰিৱেশন কৰি আহিছে। যদিও ওজাপালিয়ে কাহিনীত উল্লেখিত চৰিত্ৰসমূহ স্বকীয় ৰূপত প্ৰকাশ নকৰে তথাপিও ওজাপালিৰ সুন্দৰ আৰু সুললিত কণ্ঠ, গীত-মাত, সংলাপে এক সুকীয়া আমোদ প্ৰদান কৰে।

অসমীয়া চিনেমাৰ এক চমু অৱলোকন

✍ লিকি বৰুৱা
বি. এড., দ্বিতীয় বৰ্ষ

অসমীয়া চলচ্চিত্ৰই মূলতঃ অসমীয়া ভাষাত নির্মিত চলচ্চিত্রসমূহকে বুজায়। বিস্তৃত ভাষাত ক'বলৈ গ'লে অসম ৰাজ্যৰ পৰা নির্মাণ কৰা সকলো চলচ্চিত্রকে অসমৰ চলচ্চিত্র বুলি ক'ব পাৰি। অসমীয়া চলচ্চিত্রৰ আছে এক বৰ্ণিল ইতিহাস। ১৯৩৫ চনত ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাদেৱৰদ্বাৰা নিৰ্মিত 'জয়মতী' বোলছবিয়ে অসমীয়া চলচ্চিত্র জগতলৈ মুকলি কৰিছিল এখন নতুন দুৱাৰ। ভাৰতীয় চলচ্চিত্র ইতিহাসৰ চতুৰ্থখন সবাক চলচ্চিত্র হিচাপে চিহ্নিত

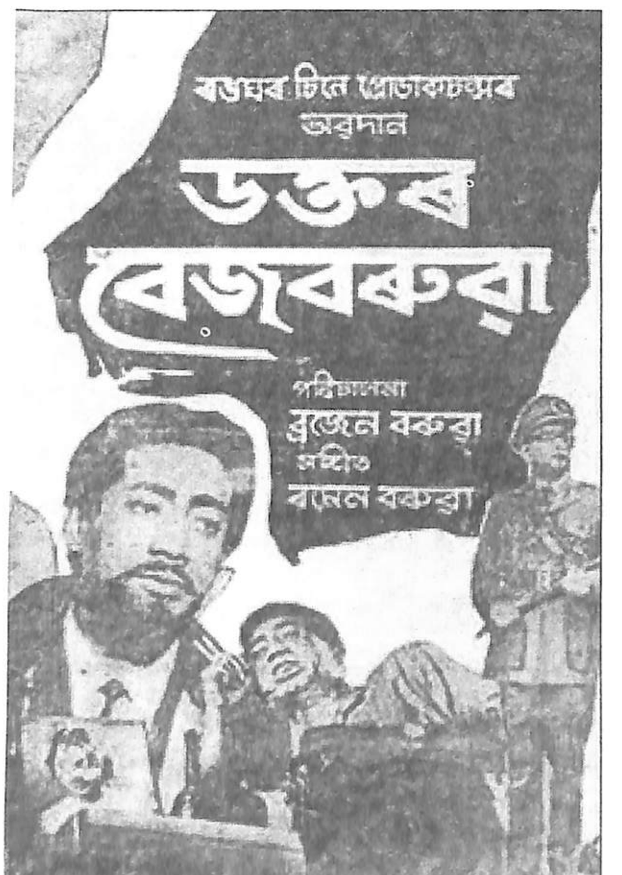

'জয়মতী'ৰ সমসাময়িকভাৱে দেশৰ অন্যান্য প্রান্তটো ঠন ধৰি উঠিছিল বিভিন্ন আঞ্চলিক ভাষাৰ সবাক চলচ্চিত্রৰ উদ্যোগসমূহ। সেইয়া আছিল আৰম্ভণি।

চল্লিশৰ দশকত ১৯৩৫ চনৰ পাছত জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ 'ইন্দ্ৰমালতী', ৰোহিণী কুমাৰ বৰুৱাৰ 'মনোমতী', পাৰ্বতী প্ৰসাদ বৰুৱাৰ 'ৰূপহী', কমল নাৰায়ণ চৌধুৰীৰ 'বদন বৰফুকন', সুৰেশ চন্দ্ৰ গোস্বামীৰ 'ৰুণুমী', ফণী শৰ্মাৰ 'চিৰাজে' অসমীয়া চিনেমাৰ ধাৰাটোক আগবঢ়াই লৈ যায়।

পঞ্চাশৰ দশকটোৱে আৰম্ভ কৰিছিল অসমীয়া চিনেমাৰ সফলতাৰ এক নতুন ধাৰা। ফণী শৰ্মাদেৱৰ দ্বাৰা পৰিচালিত 'পিয়লি ফুকন'ৰে পোনপ্ৰথমবাৰৰ বাবে আঞ্চলিক ভাষাৰ শ্ৰেষ্ঠ ছবি শিতানত ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ বঁটাৰে স্বীকৃতি লাভ কৰে। যশস্বী পৰিচালক নিপ বৰুৱা আছিল পঞ্চাশৰ দশকৰ সৃষ্টি। তেখেতে পৰিচালনা কৰা প্ৰথমখন চিনেমা আছিল 'স্মৃতিৰ পৰশ'। এই দশকতে বিখ্যাত সংগীতজ্ঞ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱে চলচিত্ৰ পৰিচালক হিচাপে আত্মপ্ৰকাশ কৰে। ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱে পৰিচালিত কৰা 'এৰা বাটৰ সুৰ'য়ে অসমীয়া চলচিত্ৰ জগতত আৰম্ভ কৰে এক আধুনিক ধাৰাৰ। ১৯৫৯ চনত পশ্চিমবঙ্গৰ চলচ্চিত্ৰ নিৰ্মাতা প্ৰভাত মুখাৰ্জীৰ 'পুবেৰুণ'য়ে প্ৰথমবাৰৰ বাবে লাভ কৰে আন্তৰ্জাতিক স্বীকৃতি। বাৰ্লিন চলচ্চিত্ৰ মহোৎসৱত প্ৰদৰ্শিত পুবেৰুণে অসমীয়া চলচ্চিত্ৰৰ বাবে মুকলি কৰি দিয়ে আন্তৰ্জাতিক ক্ষেত্ৰত এখন নতুন দুৱাৰ।

ষাঠি আৰু সত্তৰৰ দশকত অসমীয়া চিনেমায়ো নতুনত্বৰ দিশে অগ্ৰসৰ হয়। বহুকেইখন জীৱনীমূলক চিনেমাৰ সৃষ্টি হয় এই সময়ছোৱাত। সৰ্বেশ্বৰ চক্ৰৱৰ্তীৰ 'মণিৰাম দেৱান', নিপ বৰুৱাৰ 'নৰকাসুৰ', ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ সাংগীতিক সৃষ্টি 'শকুন্তলা'ৰ লগতে 'প্ৰতিধ্বনি', 'লটিঘটি', 'চিকমিক বিজুলী' আদি চিনেমায়ো ভূমুকি মাৰে। নিৰ্মাণ হয় প্ৰথমখন অসমীয়া খুহুতীয়া চিনেমা ব্ৰজেন বৰুৱাৰ 'ইটো সিটো বহুতো'। সত্তৰ আৰু আশী দশকত কেইবাখনো অসমীয়া

চিনেমাই ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ত সন্মান কঢ়িয়াবলৈ সক্ষম হয়। সমৰেন্দ্ৰ নাৰায়ণ দেৱৰ 'অৰণ্য', ব্ৰজেন বৰুৱাৰ 'ওপজা সোণৰ মাটি', আব্দুল মজিদৰ 'চামেলি মেমচাব', অতুল বৰদলৈৰ 'কল্লোল', ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ 'সন্ধ্যাৰাগ' প্ৰধান। ১৯৭৬ চনত নিৰ্মিত পদুম বৰুৱাই অসমীয়া চিনেমাত এক নতুন বাস্তৱধৰ্মী চলচ্চিত্ৰৰ সমান্তৰাল ধাৰা এটাৰ সৃষ্টি কৰে। অসমীয়া চিনেমাত পোন প্ৰথমবাৰৰ বাবে কলাত্মক ধাৰাৰ প্ৰৱৰ্তনেৰে 'গঙা চিলনীৰ পাখি' সদায়েই অসমীয়া চিনেমাত এক মাইলৰ খুঁটি হৈ ৰ'ব। আশী দশকতে ড° ভূপেন হাজৰিকাই 'সন্ধ্যাৰাগ' চিনেমাৰ জৰিয়তে চিনেমা জগতত এক সবল খোজ দিয়ে। সত্তৰ আৰু আশী দশকৰ প্ৰায় আটাইবোৰ চিনেমাই আছিল সংগীতমধুৰ। ড° ভূপেন হাজৰিকা, ৰমেন বৰুৱা, জয়ন্ত হাজৰিকা, খগেন মহন্ত আদিৰ সংগীত পৰিচালনাৰে বহুকেইখন অসমীয়া চলচ্চিত্ৰই প্ৰভূত জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰিছে। ১৯৮১ চনত 'অপৰূপা' চলচ্চিত্ৰৰে অসমীয়া চিনেমা জগতত খোজ দিয়ে জাহ্নু বৰুৱাই। পৰৱৰ্তী সময়ত জাহ্নু বৰুৱাৰ 'হালধীয়া চৰায়ে বাওঁ ধান খায়', 'ফিৰিঙতি', 'সাগৰলৈ বহু দূৰ', 'কণিকাৰ ৰামধেনু'য়ে বিভিন্ন ৰাষ্ট্ৰীয় আৰু আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা বুটলিবলৈ সক্ষম হয়। সমান্তৰালভাৱে ড° ভবেন্দ্ৰ নাথ শইকীয়াৰ 'অগ্নিস্নান', 'কোলাহল', 'সাৰথি', 'আবৰ্তন' আদি চিনেমাই কলাত্মক চিনেমাৰ ধাৰাটোক সমানে আগুৱাই নিয়ে। ইয়াৰ লগতে শিৱ প্ৰসাদ ঠাকুৰ, গৌতম বৰা, সঞ্জীৱ হাজৰিকা, মুনীন বৰুৱা, সান্ত্বনা বৰদলৈ, মঞ্জু বৰা আদি চিত্ৰ নিৰ্মাতাসকলে তেখেতসকলৰ অৱদানেৰে অসমীয়া চলচ্চিত্ৰৰ ভঁৰাল চহকী কৰে।

১৯৩৫ চনৰ পৰা ২০১৮ চনলৈ অসমীয়া চলচ্চিত্ৰৰ এই বৰ্ণিল যাত্ৰাত শেহতীয়াকৈ অসমীয়া চিনেমা এক নতুন ৰূপত উদ্ভাসিত হৈ উঠিছে। যুৱ চলচ্চিত্ৰ পৰিচালক ৰীমা দাসৰ 'ভিলেজ ৰকষ্টাৰ্চ'য়ে অসমীয়া চিনেমাৰ গতিধাৰাক দিছে এক নতুন প্ৰাণ। ৰাষ্ট্ৰীয় চলচ্চিত্ৰ বঁটাত স্বৰ্ণকমল বঁটাৰ লগতে দেশে-বিদেশে বিভিন্ন খ্যাতনামা আন্তৰ্জাতিক চলচ্চিত্ৰ মহোৎসৱত উচ্চ প্ৰশংসিত 'ভিলেজ ৰকষ্টাৰ্চ'য়ে অসমীয়া চিনেমাক দিছে এক নতুন পৰিচয়।

☆ ☆ ☆

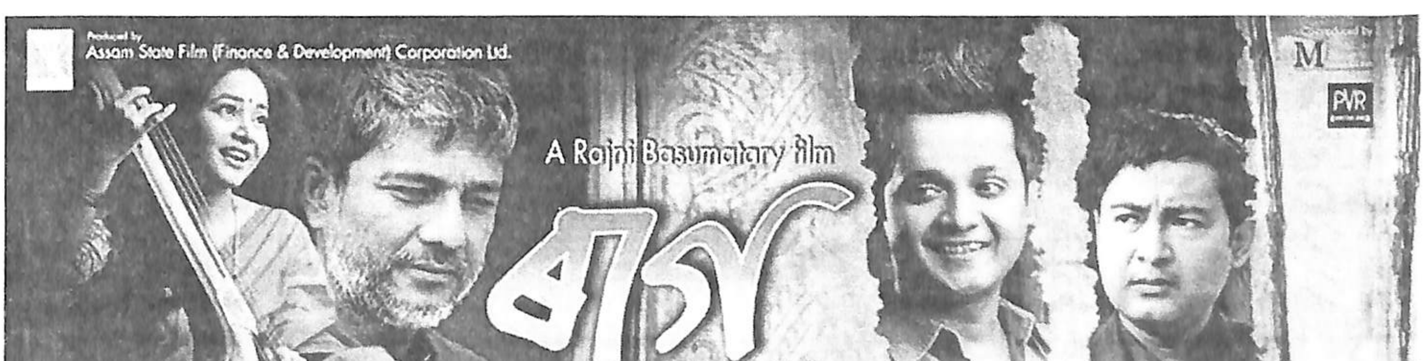

নীলিম কুমাৰৰ কবিতা

ৰূপম গগৈ
বি. এড়., দ্বিতীয় বৰ্ষ

এইয়া অনুমেয় যে, আদিকবি বাল্মীকিৰ হাততেই অৰ্থাৎ পূণ্যভূমি ভাৰতবৰ্ষতেই পোন প্ৰথমে কাব্যই জন্ম লাভ কৰিছিল। আমাৰ ভাললগা বিষয়সমূহৰ ভিতৰত কাব্যই অতীজৰে পৰা এক বিশেষ স্থান দখল কৰি আহিছে। ক্ৰৌঞ্চ বিয়োগজনিত শোকেই আপুনা-আপুনি বাল্মীকিৰ মুখৰপৰা শ্লোকৰূপে নিৰ্গত হৈছিল অৰ্থাৎ তেওঁৰ শোকেই পোন-প্ৰথমে কাব্যৰূপত এই পৃথিৱীত ধ্বনিত হৈছিল —

*"মা নিষাদ প্ৰতিষ্ঠাং স্বমগমঃ শাশ্বতী সমাঃ
যৎক্ৰৌঞ্চমিথুনাদেকমবধীঃ কামমোহিতম।"*

কবিতাৰ যথাৰ্থ সংজ্ঞা বিচাৰি প্ৰাচ্য আৰু পাশ্চাত্যৰ বিভিন্ন পণ্ডিতে ভিন্ন সংজ্ঞা আগবঢ়াইছে। কবি ওৱৰ্ডছৱৰ্থৰ মতে, "নিৰলে সোঁৱৰা হিয়াৰ আবেগেই কবিতা, সকলো প্ৰকাৰৰ জ্ঞান বা বোধৰ আত্ম আৰু সৰ্বোত্তম শক্তি"। সমালোচক জেইমচ হেনৰী লী হাণ্টৰ মতে, "সৌন্দৰ্যৰ প্ৰতি অনুৰাগেই কবিতা, ইয়াৰ মুখ্য কাম হ'ল আনন্দ সৃষ্টি কৰি মন উন্নত আৰু পৰিশোধন কৰা। "কবিতাৰ সংজ্ঞাৰ ক্ষেত্ৰত কেইবাশ বছৰ ধৰি প্ৰাচ্যৰ পণ্ডিতসকলে মত পোষণ কৰি আহিছে। খ্ৰীষ্টীয় ষষ্ঠ শতিকাত সংস্কৃত আলংকাৰিক আচাৰ্য্য ভামহে কাব্যালংকাৰ নামৰ গ্ৰন্থত কাব্যৰ সংজ্ঞা দিছে — "শব্দাৰ্থৌ সহিতৌ কাব্যম' অৰ্থাৎ শব্দ আৰু অৰ্থৰ মিলনেই কাব্য।

কুন্তকে দশম শতিকাৰ মাজভাগত কাব্যৰ আত্মানুসন্ধানৰ ক্ষেত্ৰত মত পোষণ কৰিছিল যে, "শব্দাৰ্থৰ মিলনেৰে বক্ৰতা সৃষ্টি কৰি আনন্দৰ্দান কৰিব পৰা কাৰ্যই কাব্য। সপ্তদশ শতিকাত সংস্কৃত সাহিত্যিক বিশ্বনাথ কবিৰাজে তেওঁৰ সাহিত্য দৰ্পণ গ্ৰন্থত সৰ্বদা গ্ৰহণযোগ্য এক মত পোষণ কৰিছে এনেদৰে —

"বাক্যম ৰসাত্মকম্ কাব্যম্" (ৰসাত্মক বাক্যই কাব্য)

কাব্য ৰসযুক্ত হ'বই লাগিব আৰু এইক্ষেত্ৰত গুণমুক্ত শব্দৰ ঐশ্বৰ্য, অলংকাৰৰ সহযোগিতা এই সকলোবোৰেই লাগিব। কাব্যত যি ৰসৰ সঞ্চাৰ হৈ আছে সি সকলোৰে চিত্তাকৰ্ষক বা মনোৰম। কবি হৃদয়-নিহিত ভাবৰ ছন্দোবদ্ধ প্ৰকাশৰো কাব্য ৰচনাৰ ক্ষেত্ৰত গুৰুত্ব অপৰিসীম।

কবিতা পঢ়া মানুহৰ সংখ্যা এই পৃথিৱীত অলপ কম হ'লেও কবিতা পঢ়ি বা শুনি কবিৰ ভাবৰ লগত একাত্ম হৈ ভালপোৱা মানুহ এই পৃথিৱীত আজিও বিৰাজমান। এক শ্ৰেণীৰ বিশেষ ব্যক্তিৰ বাবে আজিও সমাজত নিতে নৱ কবিতাৰ সৃষ্টি হৈয়ে আছে। কবিতা শুনি বা পঢ়ি ভালপোৱা মানুহবোৰৰ বাবেই প্ৰেৰিত হৈ বহুতো নতুন কবিৰ জন্ম হয় আৰু নিজৰ আবেগ অনুভূতি আৰু বিবেকেৰে কবিতা লিখিবলৈ লয়। কবিতা সৃষ্টি হয় একোজন কবিৰ হৃদয়ত আৰু ব্যঞ্জনাময় ভাষা হৃদয়ংগম কৰিবলৈ প্ৰয়োজন হয় এক অনুভূতিশীল পাঠকৰ। কিন্তু আধুনিক কবিতাত খেলা কৰা ইংৰাজী কবিতাৰ প্ৰতীকবাদ, ফৰাছী কবিতাৰ দৰ্শন, জাপানী কবিতাৰ ছন্দসজ্জা আদি গুণসমূহ সাধাৰণ পাঠকৰ বোধগম্যৰ বাহিৰত হোৱা বাবে এইবোৰৰ বিশেষ জ্ঞান নাথাকিলে কবিতাৰ ৰস আস্বাদন সম্ভৱপৰ নহয়।

বহুতো ন-পুৰণি কবিৰ ভিতৰত শ্ৰেষ্ঠ কবিৰূপে এজন নিৰ্বাচন কৰি উলিওৱাটো সহজ নহয়। কল্পিত সৃষ্টি হ'লেও কেতিয়াবা কিছু কবিতাই প্ৰকাশে কবিতাৰ অন্তৰালত থকা কবিৰ ব্যক্তিত্ব। কবিৰ ভাৱনাৰ জগতত তোলপাৰ লগোৱা শব্দবোৰৰ উচিত প্ৰয়োগত প্ৰাণ পায় উঠা কবিতাবোৰেই কবিয়ে সমাজৰ আগত দাঙি ধৰে আৰু কবিৰূপে পৰিচয় গঢ়ে।

এনে বহু ভাল লগা কবিতাৰ আঁত ধৰি মই এজন ব্যক্তিৰ বিষয়ে ক'বলৈ ওলাইছো যি এজন উপন্যাসিক হোৱাৰ লগতে কবিৰূপে খ্যাত — তেখেত "নীলিম কুমাৰ"। অসমীয়া কাব্যজগতত বিশেষ স্থান দখল কৰা কবি নীলিম কুমাৰৰ অন্য এটা নাম হ'ল "হেমেন কুমাৰ শৰ্মা"। তেওঁ ব্যতিক্ৰমধৰ্মী কবিতাৰ সৃষ্টিৰে কাব্যজগতত খলকনি তুলি আহিছে। তেখেতে সমাজৰ দুৰ্দশাগ্ৰস্ত লোকৰ দুখ দুৰ্দশাবোৰ অনুভৱ কৰি তাকেই কাব্যিক ৰূপ প্ৰদান কৰে। তেওঁৰ মতে, কবিতা কেৱল এককভাৱে হৃদয়ৰ বা মস্তিষ্কৰ হ'ব নোৱাৰে। কবিতা হৃদয়ত অংকুৰিত হয় আৰু মস্তিষ্কত নিৰ্মাণ। হৃদয়ৰ আৱেগ অনুভূতিৰ লিখিত ৰূপেই কবিতা নহয়, ইয়াক নিৰ্মাণ কৰিব লাগে।

কবি নীলিম কুমাৰ যদিওৱা কৰ্মসূত্ৰে এজন চিকিৎসক কিন্তু তেওঁৰ মতে মোৰ প্ৰথম পৰিচয় কবি ৰূপেহে, মানে কবি ৰূপত প্ৰথম দেখা পাইছিলো (২০১৭ চনৰ) গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ৰ কবি সন্মিলনত।

তেখেতৰ (নীলিম কুমাৰৰ) কবি জীৱন আৰম্ভ হয় ১৯৮৪ চনত আৰু প্ৰথম কবিতাপুথি প্ৰকাশ হয় ১৯৮৫ চনত। ১৯৯৪ চনত প্ৰকাশিত 'অপ্ৰজনন' নামৰ এটি কবিতাৰ বাবে চৰ্চালৈ আহিছিল। তেখেতে ৫ খন উপন্যাস আৰু কবিতাপুথি সৃষ্টিৰ জৰিয়তে সুনাম অৰ্জন কৰাৰ লগতে "উদয় ভাৰতী ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা"কে ধৰি কেইবাটাও পুৰস্কাৰ লাভ কৰিছিল। কবিতাৰ বিৰুদ্ধে ২০০২ চনত জেহাদ ঘোষণা কৰি তেখেতে বিতৰ্কত সোমাই পৰিছিল। ২০০৫ চনত ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ পাৰত "কবি সন্মিলন" অনুষ্ঠিত কৰি ৮০ জন নতুন কবিক কবিতাৰ শিক্ষা দিছিল।

নীলিম কুমাৰৰ দুই সন্তান 'ফুটকী' আৰু 'মিচিকি' নাম দুটা শুনিলেই কিবা যেন কবিতা কবিতা ভাৱৰ উদ্ৰেক হয়। তেখেতৰ জনপ্ৰিয় কবিতা হ'ল "ধুনীয়া তিৰোতাবোৰ" — ইয়াৰ আধাৰতে ২০১১ চনত একে নামত এখন চলচ্চিত্ৰও নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল। তেখেতৰ ছাত্ৰাৱস্থাতে ১৯৮৫/৮৬ত মামণি ৰয়চমকলৈ কবিতা লিখি লিখি তেওঁলৈ প্ৰেৰণ কৰিছিল। তাৰে ভিতৰত ভাল লগা এটা কবিতা আছিল —

"মম
জ্বলিছ হ'বলা তই
পুৰিবলৈ মোৰ বুকুৰ আন্ধাৰ
তোৰ আধা জীৱন গ'ল
অকণো আন্ধাৰ নগ'ল
গলি গলি এতিয়া দেখোন তয়েই শেষ হবি।"

তেওঁৰ এটি কবিতা 'আচিনাৰ অসুখ' (প্ৰথম কবিতা সংকলন ১৯৮৫) — যদিওবা এইটো সাধাৰণ কবিতা, তথাপি তাত আচিনাৰ অসুখৰ জৰিয়তে সমাজৰ এক ধৰণৰ অসুখকে চিহ্নিত কৰা হৈছে। তেওঁ এবাৰ কন্যাকাল নামৰ এটা কবিতা লিখিবলৈ চেষ্টা কৰিছিল। কিন্তু আধৰুৱা হৈ ৰৈছিল আৰু সাত বছৰৰ মূৰত ইয়াক সম্পূৰ্ণ কৰিছিল। তেওঁ শিক্ষাৰ্থীক লৈও কবিতা লিখিছিল। তেখেতৰ আন কেইখনমান কবিতাপুথি যেনে — ১। বাৰী কোঁৱৰ (১৯৮৮) ২। পানীত ঢৌ ঢৌবোৰ মাছ (১৯৯০) ৩। স্বপ্নৰ ৰেলগাড়ী (১৯৯১) ৪। শেলুৱৈ (১৯৯২) ৫। মই তোমালোকৰ কবি ৬। কবিতা সমগ্ৰ ৭। ধুনীয়া কবিতাবোৰ আৰু অন্য কবিতা ৮। কাইলৈৰ পৰা আপোনাক ভাল পাম, আজি যে এৰাব নোৱাৰো ব্যস্ততা ৯। টোপনিৰ বাগিছা ১০। 'Prostitute Mean and other poems' ইত্যাদি।

কবিতাক লৈ বিগত বছৰকেইটাত কবি অহা মননশীল আৰু অভিনৱ চিন্তা চৰ্চাৰে যিজনে সহস্ৰ কাব্যপ্ৰেমীৰ মনত বিশেষ স্থান দখল কৰি আহিছে তেওঁ হ'ল নীলিম কুমাৰ। নীলিম কুমাৰে কবিতাৰ বিষয় বৈচিত্ৰ, প্ৰকাশভংগী, সৰলতা, আধুনিক জীৱনৰ জটিলতাৰ সৰল প্ৰকাশ তথা গভীৰ আত্মজিজ্ঞাসাৰে সাম্প্ৰতিক অসমীয়া কাব্য জগতত এক নতুন পথৰ সূচনা কৰিছে। তেওঁৰ কবিতাপুথি অন্য ভাষালৈও অনুবাদ কৰা হৈছে। তেখেতৰ কবিতাপুথি মণিপুৰী, হিন্দী আৰু স্পেনিছ ভাষাত অনুদিত ৰূপত পোৱা যায়। লগতে ইংৰাজী ভাষাটো তেওঁৰ কবিতাৰ ওপৰত পৰিযোজনা (Project) সম্পাদনা কৰিছিল 'অভিজ্ঞান অনুৰাগে'।

☆ ☆ ☆

বৰভেটি আৰু ইয়াৰ ঐতিহ্য

✍ মণিকংকণা বৰবৰা
বি. এড্., দ্বিতীয় বৰ্ষ

যোৰহাটৰ উত্তৰ পশ্চিম অঞ্চলৰ ইতিহাস প্ৰসিদ্ধ মালৌ পথাৰৰ বুকুত সগৌৰৱে উজ্বলি থকা চিৰসেউজ 'বৰভেটি' ঐক্য আৰু সংহতিৰ এক জীৱন্ত স্বাক্ষৰ। মালৌপথাৰত অসমীয়া জাতিৰ এই 'বৰভেটি' শৌৰ্য-বীৰ্য্য-শক্তি-সামৰ্থৰ এক জ্বলন্ত দ্বীপ-শিখা। ১৭৬৮ বসন্তৰ (বহাগ মাহ) কোনো এক সোণালী ক্ষণত যোৰহাটৰ পশ্চিম দিশৰ মালৌ পথাৰত অসমৰ পূব-পশ্চিম-উত্তৰ-দক্ষিণৰ পৰা আহি সমবেত হোৱা প্ৰায় ৯ লাখ মোৱামৰীয়া সম্প্ৰদায়ৰ লোকে প্ৰসিদ্ধ মায়ামৰা সত্ৰৰ নৰম জনা দূৰদৃষ্টিসম্পন্ন গুৰু শ্ৰীশ্ৰীঅষ্টভূজদেৱৰ অনুমতি সাপেক্ষে প্ৰতিজনে একো চপৰাকৈ মাটি দি বন্ধা বৰভেটিৰ কোলাত মোৱামৰীয়া সম্প্ৰদায়ৰ গণ বিপ্লৱৰ বীজ উমনি লৈ আছিল। সেই সময়ৰ আহোম ৰাজত্বই কৰা অত্যাচাৰ। উৎপীড়ন আৰু অপমানত প্ৰতিশোধ পৰায়ণ হৈ পৰা মোৱামৰীয়া সন্তানসকলে ১৭৬৯ চনতেই বিদ্ৰোহ আৰম্ভ কৰি 'মৰি যাওঁ, গুৰু ঋণ গুজি যাওঁ' — এই মন্ত্ৰত দীক্ষিত হৈ আহোমৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধত লিপ্ত হ'ল। ফলাফলে এই সত্যক প্ৰতিষ্ঠা কৰিলে যে মৃত্যুক নেওচি জাতীয় চেতনাক জীয়াই ৰাখিবলৈ কৰা যুদ্ধই মোৱামৰীয়া শক্তি সামৰ্থ্যৰে অসম বুৰঞ্জীৰ এক বিৰল নিদৰ্শন হৈ ৰ'ল।

বৰভেটি নিৰ্মাণ সম্পৰ্কত বংশাৱলীত পোৱা এক তথ্যৰ পৰা জনা যায় যে — বৰ্তমান যোৰহাট নগৰৰ পৰা ১৩ কিঃ মিঃ উত্তৰ পশ্চিম দিশত অৱস্থিত বৰভেটিৰ দক্ষিণ-পশ্চিম দিশত প্ৰায় ৫ কিঃ মিঃ দূৰত্বত আন এটি ভেটি দেখা যায়, সেই ভেটি ৰজাঘৰীয়া পক্ষই নিৰ্মাণ কৰিছিল বুলি জনা যায়। বৰ্তমান 'টিং টিঙীয়া' ভেটি বুলি জনাজাত এই ভেটিক বুৰঞ্জীত 'তুংখুঙীয়া ফৈদ'ৰ ভেটি বুলি পোৱা যায়। অনুমান কৰিব পৰা যায় সেই সময়ত 'বৰভেটি' আৰু 'টিংটিঙীয়া ভেটি' ৰজাঘৰীয়া পক্ষৰ শক্তিৰ পৰীক্ষাৰ বাবেই নিৰ্মাণ কৰা হৈছিল।

মালৌপাথৰৰ এই 'বৰভেটি' বৰ্তমান অসমৰ ইমূৰৰ পৰা সিমূৰলৈ সৰ্বজনবিহিত। তদুপৰি আঘোণ মাহত বৰভেটিত অনুষ্ঠিত হোৱা 'ন লগোৱা' উৎসৱে অসমৰ শদিয়াৰ পৰা ধুবুৰীলৈকে ব্যাপি থকা মায়ামৰাৰ অগণন শিষ্যৰ আগমন ঘটায়। এইজনা বৰভেটিত যোৱা বছৰৰ (২০১৮ চনৰ) সৈতে ২৫৩ বছৰ নলগোৱা উৎসৱ পালন কৰি অহা হৈছে। ধান চপোৱাৰ পিছত প্ৰথম ন-মুঠি বৰভেটিত জাতি, বৰ্ণ, নিৰ্বিশেষে সামাজিকভাৱে আঘোণ মাহত লগোৱা পৰম্পৰা চলি আহিছে। এই পৰম্পৰাই বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ৰ মাজত সম্প্ৰীতিৰ এনাজৰীডাল বাটকটীয়া কৰি ৰাখিছে। তদুপৰি বৰভেটিৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্য, গায়ন-বায়ন, শংখ, ডবাৰ মিশ্ৰিত হৰি নামৰ ধ্বনিয়ে সেই অঞ্চলটোৰ শোভা বহু পৰিমাণে উচ্চ কৰি ৰাখিছে। সৰ্বশেষত মালৌপথাৰ অঞ্চলৰ পবিত্ৰ স্থান 'বৰভেটি'ৰ ঐতিহ্য যাউতি যুগীয়া হৈ ৰওক আৰু বিশ্ব দৰবাৰত সকলোৰে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰক।

☆ ☆ ☆

অসমৰ প্ৰাকৃতিক চিত্ৰকল্পত লোকগীত

✍ নিবেদিতা চৌধুৰী
বি. এড়., দ্বিতীয় বৰ্ষ

এখন ঠাইৰ ভৌগলিক পটভূমিৰ দ্বাৰা একোটা জাতিৰ সাহিত্য-সংস্কৃতি গঢ় লয়। অসমৰ চিৰ লুইত, চটাই পৰ্বত, ধাননি পথাৰ, নৈ, জান, জুৰি, লুইতৰ পাৰৰ ৰূপালী বালি, সোণালী সৰিয়হ ফুল, পক্ষীৰ সুৰীয়া গীত, ৰং বিৰঙেৰে ভৰা ফুলাম শ্যামল প্ৰকৃতিৰ শোভাই অসমীয়া জীৱনক সৃষ্টিৰ প্ৰেৰণা যোগাই আহিছে। নগৰীয়া জীৱনৰ কৃত্ৰিমতা লোক জীৱনত নাই বাবেই প্ৰকৃতিৰ ৰূপ লোক সাহিত্যত ধূসৰ নহয়। জীৱন আৰু প্ৰকৃতি ইমান অন্তৰঙ্গ যে জীৱনৰ যিকোনো উপলব্ধিয়ে প্ৰকৃতিৰ মাজত প্ৰকাশ বিচাৰি পায়। অসমীয়া লোক গীতবোৰত অসমৰ মানুহৰ মনৰ আৰু অসমৰ প্ৰকৃতিৰ প্ৰতিচ্ছবি খুব সুন্দৰকৈ প্ৰতিফলিত হয়। অসমীয়া জীৱনৰ প্ৰকৃত স্বৰূপ প্ৰতিচ্ছবিত হোৱা বিয়া নাম, বিহুনাম, বাৰমাহী গীতবোৰ ভালকৈ লক্ষ্য কৰিলে সেইবোৰত অসমৰ প্ৰকৃতিৰ অপূৰ্ব ছবি জ্যোতিষ্মান হৈ থকা দেখা পোৱা যায়। সেউজীয়া আৰু সোণালী পথাৰৰ মনোৰম দৃশ্য, গৰু ম'হ চৰোৱা উদং চাপৰি, লুইতৰ পাৰৰ নাৱৰীয়াৰ বঠাৰ সুৰ, মনোৰম চকুৰে মন-নমনা সেউজীয়া পাহাৰবোৰ, বিভিন্ন ঋতুৰ শোভা এনেবোৰ গীতত মূৰ্ত হৈ উঠে।

লুইতৰ চাপৰি ঃ কহুৱা-বিৰিণাৰে ভৰা লুইতৰ চাপৰিৰ মুকলি সৌন্দৰ্য্যই মন উৰণীয়া কৰে। লোকগীতসমূহত লুইতৰ চাপৰিৰ ছবি প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়। "লুইতৰ শুৱনি বহলকৈ চাপৰি।" সেইকাৰণেই "ম'হ মেলি গুৱালটি চাপৰি পায়গৈ।"

নৈ আৰু লুইত ঃ নৈ পৰীয়া সংস্কৃতিত নৈৰ লগত জনজীৱনৰ গভীৰ সম্পৰ্ক স্থাপিত হয়। প্ৰকৃতিক ভালপোৱাৰ ৰূপ গীত মাতত ফুটি উঠা দেখা যায়।

ক) 'নৈৰে পাৰৰে নাৰায়ণ শিমলু
তললৈ মেলিলে শিয়া।'

খ) 'ইও নৈ আমাৰে সিও নৈ আমাৰে
জাঁজী নৈ আমাৰে নৈ।'

লুইতৰ পাৰৰ দূৰ দিগন্ত বিয়পা ৰূপালী বালি ৰ'দৰ পোহৰে চিক্‌মিকাই তোলে। চাওঁতাৰ চকু জলক-তবক হয়। সেইবাবে গোৱা হয় —

"লুইতৰে বালি বগী ঢকে ঢকী
কাছই কণী পাৰে লেখি।"

লুইত বা ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ উল্লেখ অজস্ৰ বিহুগীতত দেখা পোৱা যায়। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বিশাল, গভীৰ স্ৰোতে অসমীয়া জনজীৱনৰ মনত দেৱতাৰ ঠাই লয়।

"ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ কাণতে বৰহমথুৰি জুপি
আমি খৰি লোৱা ঠাই
উটুৱাই নিনিবা ব্ৰহ্মপুত্ৰ দেৱতা
তামোল দি মাতোতে নাই।"

বিহুনামৰ বাহিৰেও অসমীয়া বিয়ানামত নৈৰ সৌন্দৰ্য্যৰ ছবি প্ৰতিফলিত হোৱা দেখা যায়।

ক) "ৰিণিকি ৰিণিকি দেখিছো যমুনা
বৈ আছে কদমৰ তল।"

খ) "ইপাৰৰে চাকনৈয়া সিপাৰৰে ঢৌ।"

পৰ্বত-পাহাৰ ঃ অসমৰ লোকগীতত পাহাৰৰ মনোৰম সেউজীয়া ছবি ধুনীয়াকৈ জিলিকি থকা দেখা যায়।

"পৰ্বতে পৰ্বতে বগাব পাৰো মই লতানো বগাবলৈ টান।"

ফুল ঃ অসম ফুলৰ দেশ। অসমৰ লোকগীতত ফুলৰ প্ৰাচুৰ্য্য অধিক।

ক) "চম্পা গুৱামালী আছে ফুলি ফুলি
গোন্ধতে মলয়া বলে।"

খ) "আজি উৰুকা কাইলৈ ভুৰুকা
নাহৰ ফুল ফুলিবৰ বতৰ।"

গ) "গা ধুই উঠিয়ে দেউতাক সুধিলে
কি ফুল পিন্ধিব পায়,
সেউতী নিপিন্ধো মালতী নিপিন্ধো
পিন্ধো মই খৰিকাজাঁই।।"

(বিয়ানাম)

ইয়াৰ উপৰিও বৰগছ, কলগছ, তামোল, পাণ, পনিয়ল, আম, কঁঠাল আদি লাগনী গছ আৰু বাঁহগছৰ অজস্ৰ উল্লেখে বাঁহ সংস্কৃতি আৰু গছৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা লোকগীতত ৰূপায়িত হয়। পাভ, শ'ল, মাগুৰ, বৰালি, মোৱা, দৰিকণা, পুঠি, ৰৌ আদি মাছৰো বৰ্ণনা লোকগীতত পোৱা যায়। গোৱালপৰীয়া লোকগীতত অসমৰ বনৰীয়া হাতীৰ বৰ্ণনাই সৰহ ঠাই জুৰি থকা দেখা পোৱা যায়।

"হস্তীৰ কন্যা হস্তীৰ কন্যা
ব্ৰাহ্মণেৰ নাৰী ......।"

অসমৰ লোকগীতত অসমৰ বনৰীয়া ম'হ, বান্দৰ, কেৰ্কেটুৱা, পহু, বৰল, ঢোঁৰা, কাৰ্শলা, উইচিৰিকা আদিৰ উল্লেখ পোৱা যায়।

"আমনি ধনকে দাবলৈ গৈছিলো
বাউলি বতাহে পালে
কাঁচি দলি মাৰি হাবিতে সোমালো
ওঁঠতে বৰলে খালে।"

ইয়াৰ উপৰিও লোকগীতবোৰত প্ৰকৃতিৰ বৰণ, ৰং, ধ্বনি আদিৰ উল্লেখ খুব ধুনীয়াকৈ পোৱা যায়। উপৰোক্ত আলোচনাৰ পৰা দেখা যায় যে লোকগীতসমূহত অসমৰ গাঁৱলীয়া জনজীৱন বা চহা জীৱন, অসমৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্য সমূহৰ এক বাস্তৱ ছবি ৰূপায়ণ হয়। লোকগীত মানে মানুহৰ মুখে মুখে প্ৰচলিত কিছুমান গীত মাত সেয়েহে সেই নিৰ্দ্দিষ্ট লোক সংস্কৃতিত প্ৰচলিত নীতি নিয়ম তথা আচবাবৰ লগত প্ৰকৃতিৰ যি নিবিড় সম্পৰ্ক তাৰ প্ৰতিফলন হোৱা দেখা যায় লোকগীতসমূহত।

☆ ☆ ☆

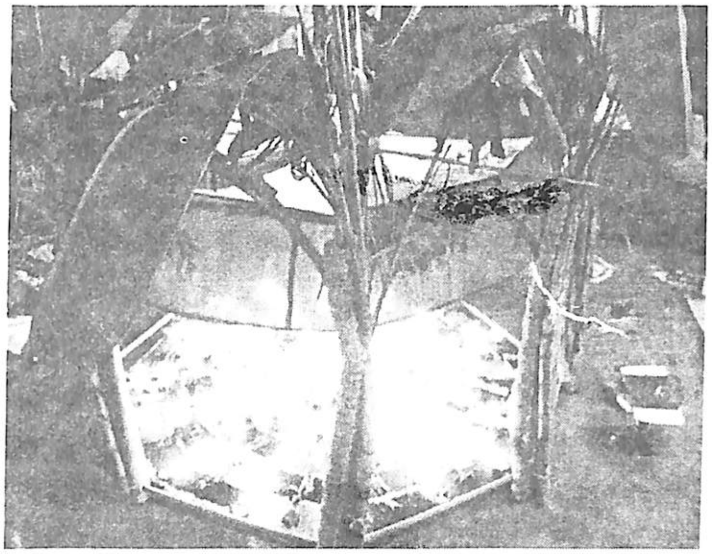

আহোম সকলৰ চকলং বিবাহ প্ৰথা

✍ স্বপ্নালী বৰঠাকুৰ
বি.এড., দ্বিতীয় বৰ্ষ

অসমীয়া সংস্কৃতিটো ভিন্নতাৰে পৰিপূৰ্ণ। বিভিন্ন জাতি-জনজাতি গোষ্ঠীৰ মিলনসেতু অসমখন যেন বাৰেবৰণীয়া ফুলৰ এখন বাগিচাহে। আমাৰ অসমীয়া সমাজখনত বেলেগ বেলেগ ঠাইত বিবাহ প্ৰথাৰ নীতি-নিয়ম বেলেগ বেলেগ হোৱা দেখা যায়। আমাৰ সমাজৰ কেইটিমান উল্লেখযোগ্য বিবাহ হ'ল বৈদিক বিবাহ, গন্ধৰ্ব বিবাহ, ৰাক্ষক বিবাহ ইত্যাদি। বুৰঞ্জীয়ে পৰশা অসমত বসবাস কৰা আহোমসকলৰ বিবাহ অনুষ্ঠান সকলোতকৈ পৃথক। এই বিবাহ পদ্ধতিক চকলং বুলি জনা যায়। আদিতে এই চকলং বিবাহ কেৱল ৰজাঘৰীয়া বা তেনেধৰণৰ আদ্যৰন্ত আহোম সকলৰ মাজত দেখা গৈছিল। বৰ্তমান প্ৰায় সকলো আহোম সম্প্ৰদায়ৰ লোকেই চকলং কৰা দেখা যায়। আগতে আজিকালিৰ দৰে কইনা ঘৰত চকলং অনুষ্ঠিত নহৈছিল বৰঞ্চ কইনাৰ পিতৃয়ে জোঁৱাইৰ বৰণৰ সামগ্ৰীসহ দৰাঘৰলৈ গৈ চকলং প্ৰথাৰে কন্যাদান কৰিছিল। আজি কালি কইনাৰ ঘৰত অনুষ্ঠিত হোৱা চকলং অনুষ্ঠানত আহোমসকলৰ পিতৃপুৰুষ লেঙদৰ পৰা আশীষ বিচৰা হয়।

চকলং অনুষ্ঠানৰ বাবে সজা বেদী ৬ ইঞ্চি ওখ আৰু ৬৩ ইঞ্চি ব্যাসৰ হয়। বেদী সোঁমাজৰ চক্ৰৰ ব্যাস ৬ ইঞ্চি ৰাখি পাছৰ পৰিধিৰ ৰেখাবোৰ ৪ ইঞ্চি সমান্তৰালভাৱে অঁকা হয়। ৬ নং ঘৰৰ পাছত ওপৰঞ্চিকৈ ৩ ইঞ্চি ৰখাৰ প্ৰয়োজন। তাৰ ওপৰত ১৬ ডাল দণ্ডী অকাঁ হয়। ফলত ৯৬ টা সংগমস্থান অংকিত হয়। ইয়াকে মড়ল বুলি জনা যায়। চক্ৰবোৰত ক্ৰমান্বয়ে উল্লেখ কৰা অনুসৰি ৰং কৰা হয়। সোঁমাজৰ ৰক্তশ্যাম তেনেদৰে ক্ৰমান্বয়ে দূৰ্বাশ্যাম, শ্যাম, গৌড়, ৰক্তগৌড় আৰু কৃষ্ণ। সোঁমাজৰ ৰক্তশ্যাম ৰঙে শুক্ৰ, গৌড় ৰঙে চন্দ্ৰ আৰু বৃহস্পতি, ৰক্তগৌড় ৰঙেৰে মংগল আৰু কৃষ্ণ ৰঙে শনিক সূচায়। ৯৬ টা সংগমস্থলত একোটাকৈ চাকি, একোটাকৈ তামোল পান অথবা এখনকৈ থুৰীয়া তামোল আৰু মুদ্ৰা থোৱা হয়। সোঁমাজৰ চাকিটো ডাঙৰ। এই ডাঙৰ চাকিটো হ'ল সূৰ্য আৰু এই ডাঙৰ চাকিটোৰে শাখা আন ৯৬ টা চাকি স্থাপন কৰা হয়। সোঁমাজৰ চাকিটো পৰশা আঁচ চাৰিডালত ৪ টা বহুৱা হয় পিতৃগুৰু লেঙচেঙক স্মৰণ কৰি। সৰ্বমুঠ চাকিৰ সংখ্যা হ'ল ১০১। মড়লৰ চাৰিওফালে চাৰিটা কলপুলি ৰুৱা হয় আৰু কলপুলিৰ পাত লগ লগাই আমডালি আঁৰি দিয়া হয়। চকলং বিবাহ অনুষ্ঠানত অৰ্চনাৰ বাবে প্ৰয়োজন হয় বগাফুল, আখৈ, আৰৈ চাউল, হুৰুম ইত্যাদি। এশ এটা বগা ফুলেৰে গঁথা দুডাল মালা, এখন হেংডান, এখন টঙালি, দৰা বৰণৰ সাজ, বাপু বৰণৰ সাজ, দৰা ঘৰৰ পৰা গুৰুঘৰীয়া সাজ, নীলা মান ধৰা কাপোৰ নিতান্তই প্ৰয়োজন। চকলং বিবাহ কেইবাদিনীয়াকৈ পতাৰ কথা বুৰঞ্জীত উল্লেখ আছে। সময় সাপেক্ষে এই অনুষ্ঠান সাতদিনীয়া, তিনিদিনীয়াকৈ অনুষ্ঠিত কৰা হয়। আন সম্প্ৰদায়বোৰৰ দৰে চকলং প্ৰথাটো বিয়াৰ আগদিনা গাঁঠিয়ান খুন্দাৰ নিয়ম। বিয়াৰ দিনা সদলবলে অহা দৰাক মাননী শৰাইৰে কইনাঘৰীয়াই ৰভাৰ তললৈ আগবঢ়াই আনে। তেনেদৰে দৰাঘৰীয়াই তামোল-পান আগবঢ়াই ছোৱালী খোজাৰ পাছতে আৰম্ভ হয় চকলঙৰ মূল কাৰ্য্যসূচী। চকলঙৰ কাৰ্য্যসূচীত কন্যা কোলাত কানাই নিচকুৱা (প্ৰজননৰ ইংগিত), বাপু বৰণ, দৰা বৰণ, কন্যাদান, যৌতুক সম্প্ৰদান আদি অনুষ্ঠিত হয়। সাজ-

পোছাক, অলংকাৰ আদি আগবঢ়াই কন্যাদাতাই দৰা বৰণ কৰে। কন্যাদানৰ সময়ত কন্যাদাতাই কন্যাৰ সোঁহাতৰ বুঢ়া আঙুলি লগলগাই কন্যা সম্পাদন কৰে। দৰা-কন্যা উভয়ে ১০১ পাহ ফুলৰ মালা ইজনে সিজনক পিন্ধাই দুয়ো দুয়োকে গ্ৰহণ কৰে। কন্যাই নিজৰ দেশ, পুত্ৰ-পৰিয়াল আৰু সা-সম্পত্তি ৰক্ষাৰ অৰ্থে দৰাক হেংদান প্ৰদান কৰে। এনেদৰে আগবঢ়া চকলং প্ৰথাত আঙুঠি সলোৱা, কড়ি খেল, কটাৰি সলোৱা, পঞ্চামৃত ভোজনৰে সমাপ্ত হয়। ফুল চাউলেৰে ফ্ৰা না লোং জ্যোতিৰ্ময় পূৰ্ণব্ৰহ্মক অৰ্চনাৰে আয়তীৰ মংগলময় উৰুলি ধ্বনিৰ মাজত চকলং প্ৰথাৰে দুটি আত্মাৰ শুভমিলন ঘটে।

তলত চকলং পদ্ধতিসমূহ ক্ৰমান্বয়ে বৰ্ণনা কৰা হ'ল—

১) জোৰণ পিন্ধোৱা ঃ

দৰা ঘৰৰ পৰা কইনাক পিন্ধাবলৈ কাপোৰ আৰু সাধ্য অনুসৰি কিছু অলংকাৰ, টেকেলি পঠায়। দৰাৰ মাক বা অন্য কোনো সম্বন্ধীয় মাইকী মানুহ কইনাৰ ঘৰলৈ যায়। টেকেলি এটা মড়লৰ মাজত ৰাখি এগছি চাকি জ্বলাই ঈশ্বৰক আৰাধনা কৰে। লগতে আহোম মন্ত্ৰ উচ্চাৰণ কৰি ফুল, তিল, চাউলৰ মড়লৰ মাজত থকা চাকি লৈ লগে লগে সেৱা কৰিব। তাৰ পাছত দৰাঘৰৰ মানুহ কইনাঘৰ পালেগৈ কইনাক সমাজৰ মাজত বহুৱাই জোৰণত দিয়া কাপোৰ আৰু অলংকাৰ আদি পিন্ধাই উৰুলি দি নাম গায়.।

২) টেকেলি দিয়া নিয়ম ঃ

দৰাঘৰত দৰা আৰু কইনা ঘৰলৈ দুটা আঁক থকা টেকেলি লৈ উভয়ৰ ডিঙিত এখন এখন গামোচা মেৰাই দৰালৈ সজোৱা টেকেলিত এধাৰ মণি ৰখা হয়। কইনাৰটোত মণিৰ আৱশ্যক নাই। দুয়োটা টেকেলিতে সৰু বাটি দুটাত মাহ-হালধি বতি লয়। বিয়া ন-দিনীয়া হ'লে তিনি আঙুল কৰি হালধী লব। লগতে মাটিমাহ দুই তোলা বটি দুই তোলা তেলৰ লগত মিহলি কৰা নিয়ম।

৩) নোওৱাৰ নিয়ম ঃ

ন-দিনীয়া, সাত দিনীয়া, পাঁচদিনীয়া আৰু তিনিদিনীয়া হ'লে উক্ত মাহ হালধি বটা ন, সাত, পাঁচ আৰু তিনিভাগ কৰি লৈ একো একো ভাগ প্ৰত্যেক দিনাই নতুনকৈ বটি লৈ নোওৱা কাৰ্য্য কৰি আৰু সেই টেকেলিৰে পানী তুলি আনে। সেই বাটিটোৰ এভাগ মাহ-হালধিকে সাত ভাগ কৰি লৈ প্ৰথম ভাগ মুখত, দ্বিতীয় ভাগ বাহুত, তৃতীয় ভাগ হাতত, চতুৰ্থ ভাগ কঁকালত, পঞ্চম ভাগ উৰুত, ষষ্ঠ ভাগ জানুত আৰু সপ্তম ভাগ ভৰিত সানি টেকেলীৰে তুলি অনা পানী প্ৰথমে ঢালি তাৰ পাছত অনা কলহৰ পানী ঢালে। নোওৱাৰ বাহনৰ পৰা দৰা বা কইনা নামি অহা মাত্ৰকে বাহন ভাঙি পেলোৱা হয়। নোওঃ টেকেলি-দুগৰি মড়লৰ মাজত থয়। প্ৰত্যেক দিনাই নোৱায়।

৪) জ্ঞাতি ভোজ ঃ

বিয়াৰ দুই এদিনৰ আগত দৰা আৰু কইনাৰ ঘৰত ন-পুৰুষৰ উদ্দেশ্যে জ্ঞাতি ভোজ এটি দিয়া হয়।

৫) দেওবান ঃ

বিয়াৰ আগদিনা দৰা আৰু কইনাৰ ঘৰত দেওবান কৰে। আহোম সকলৰ ইষ্টদেৱতা লাংকুৰি, জানছাইহুং, লাৰেং, লেংডান আৰু আছিংফা এই সকলক তামোল-পানৰ শৰাই দি আৰাধনা কৰা হয়। দ্ৰব্যসমূহ দৰাঘৰৰ পৰা কইনাঘৰলৈ সাতটা কলপটুৱাৰ পেৰাত আগ-গুৰি কটা তামোল ভৰাই পঠায়। সেই দ্ৰব্যৰে কইনাঘৰত দেওবান কৰে। তদুপৰি বাৰটা কণী, চাউল, ৰহি, দ্বিংকৰা ফুলৰ যুকিওৱা তামোল বাৰখনেৰে পুৰোহিতে মন্ত্ৰৰ দ্বাৰা উপাসনা কৰে। তাৰ পিছতে একে শাৰীতে থকা ঘৰৰ মৃতকৰ কাৰণেও এখন শৰাই দিয়া হয়। ভকত আৰু আইসকলকো একোখনকৈ দিয়ে।

৬) মুৰত তেল দিয়া ঃ

দেওবান কৰাৰ পাছত মুৰত তেল দিয়া হয়।

৭) ৰিকখন বা আয়ুডোলা ঃ

দেওবান কৰাৰ আগদিনা আয়ুডোলা কৰিব লাগে। নিয়ম অনুসৰি দুজন বা তিনিজন পুৰোহিতে এখন জাকৈ লৈ, নৈ বিল বা পুখুৰী আদিত তামোল, পাণ, কণী, চাউল লৈ খাওখাম জলদেৱতাৰ পূজা কৰিব লাগে। পাছত খাওখাম বৰুণ দেৱতাক চিন্তা কৰি জাকৈ তিনি খেত মাৰি তাত যি মাছ উঠে পাছদিনা কাউৰী মাটিত নৌপৰোতেই দোকমোকালিতে সেই মাছ ৰান্ধি দৰা বা কইনাক নামমাত্ৰ খুওৱা হয়। এইদৰে পৰমায়ু তুলি

মংগল কামনা কৰি ৰিখখন বা আয়ুতোলা কৰা হয়।

৮) আপতাং ঃ

আয়ুতোলাৰ পাছত আপাতাম পানীকটা মন্ত্ৰেৰে সৰ্ব ঔষধি লৈ দৰা বা কইনাই গা ধুব। ধোওঁতে এখন চালনীৰ ওপৰত উঠি গৈ লৈ এটা সৰু কুকুৰা পোৱালি গচকি লয়। এজোপা ডালে পাতে ভৰপুৰ হৈ থকা বৃক্ষলৈ চাই ঈশ্বৰৰ নাম লৈ সেই পানী মূৰত ঢালে। ধোৱাৰ পিছত গাত থকা বস্ত্ৰ খহাই নতুন বস্ত্ৰ পিন্ধে। হাতত কাঁচি লৈ পাছ হুঁহুকি ঈশ্বৰৰ নাম লৈ তিনিটা আঁক মাৰি গুচি আহে। আহোতে কয়, আজিৰে পৰা কোনো বিপদ-আপদ এই আঁক পাৰ হৈ মোৰ গাঁলৈ নাহিবা, তাৰ পিছত সাত বা নজন ভকতক জলপান খুৱাই দৰা বা কইনাক সেৱা কৰোৱাই আশীৰ্বাদ দিয়ে।

৯) গাঁঠিয়ন খুন্দা ঃ

বিয়াৰ আগদিনা দৰা বা কইনাক মাকে বা সম্বন্ধীয় মাইকী মানুহে দুহাতে দুখিলা পাণ লৈ গাখীৰত জুবুৰিয়াই দৰা বা কইনাৰ গালত তিনিবাৰ লগায়। আয়তীসকলে প্ৰত্যেকবাৰতে উৰুলি দিয়ে আৰু দৈয়নৰ গান গায়।

১০) দৰাৰ কইনা ঘৰলৈ যাত্ৰা ঃ

নোওৱাৰ পিছত দৰাই সাজ-পাৰ পিন্ধি পিতৃ-মাতৃ সকলোকে সেৱা কৰি কইনাৰ ঘৰলৈ যাত্ৰা কৰে। দৰা পদুলিমুখ আহি পোৱা মাত্ৰকে কইনাঘৰীয়াই তিৰোতাই সুৱাগুৰি তোলে। পুনৰ দৈয়ন দিয়া হয়। তিৰোতাসকলে উৰুলিৰ লগতে দৰাৰ গাত চাউল আৰু ফুল ছটিয়াব। দৰাক আদৰি আনি সমাজত পূৱ মুৱাকৈ বহুৱায়। তাৰ পাছত কইনাক সমাজলৈ উলিয়াই আনিব।

১১) সম্প্ৰদান ঃ

দৰাৰ বাওঁফালে আসন পাৰি কইনাক বহুৱায়। আয়তীসকলে উৰুলিৰ লগতে চাউল আৰু ফুল ছটিৱায়। এখন তামৰ ফলিত মড়ল সাজি তাতে এগছি ঘিউৰ চাকি জ্বলায়। তাত দৰা বা কইনা উভয়ে এজন এজনকৈ ছিং কৰা ফুল, তংলতি, চাউল, তিলৰ অঞ্জলিৰে ঈশ্বৰক প্ৰাৰ্থনা কৰি মন্ত্ৰ মাতে। ইয়াৰ পিছত কইনা দাতাই দৰাক বস্ত্ৰ আৰু অলংকাৰৰ সৈতে আঙঠি পিন্ধাই বৰণ কৰিব। কইনাৰ সোঁহাতৰ বুঢ়া আঙুলি দৰাৰ সোঁহাতৰ বুঢ়া আঙুলিৰ ওপৰত ধৰি কইনা দাতাই ক'ব "বাননাই লুকচাউকাউ নাঙচাউকাউ পিচাইকাউ আকাউ লানটাউকাউ চাওফুৰামাই খাংনা বাইছি হাঙ মাউ খা-যাউ মউ কুমৌ ঈনো আউতা।" (আজি মোৰ জীক, মোৰ ভনীক, মোৰ বাইক, পেহীক, নাতিনীক পৰমেশ্বৰক আগত ৰাখি তোমাক দান কৰিলোঁ। তুমি সদায় মৰমেৰে ৰাখিবা)। দৰাই ক'ব — "খংলো মাউ চাউ কাও দি দি ছি হাপ আউজাউ (আপোনাৰ দান মই সাদৰে গ্ৰহণ কৰিলোঁ।) কাও হাংলুকচাউ লাঙচাউ, পিচাই, আকাউ, লানচাউ, মাউচাউ, দি দি ছি তিৰাই জাউ" (মই আপোনাৰ জীক, ভনীয়েকক, বায়েকক, পেহীয়েকক, নাতিনীয়েকক সাদৰে ৰাখিম)। তেতিয়া দৰা আৰু কইনাই ১০১ পাহ ফুলৰ মালা এজনে আনজনৰ ডিঙিত পিন্ধাই দিয়ে। উভয়ৰে মূৰত পুষ্পবৃষ্টি কৰাৰ নিয়ম। তাৰ পিছত দুয়োকে মড়লৰ ওচৰত দিয়া হয়। আৰু পুৰোহিতে উপদেশ মন্ত্ৰ পঢ়ে।

১২) পুৰোহিতৰ কাৰ্য্য ঃ

প্ৰাৰ্থনা আৰু উপদেশ হোৱাৰ পিছত পুৰোহিতে এজোলা কপাই লৈ মাজৰ চাকিত পুৰি ছাই কৰি লৈ তাৰে দৰা আৰু কইনাৰ কপালত ফোঁট দিয়ে। বুজনি দিওঁতে এখন পাতৰ ৰুমালত এটোপোলা কড়ি বান্ধি লৈ কাণৰ ওচৰত জোকাৰি বুজনি দিয়ে।

১৩) অস্ত্ৰ প্ৰদান ঃ

উপদেশৰ পিচত কইনাই শৰাইত থোৱা হেংদানখন দৰালৈ আগবঢ়াই ক'ব — এই অস্ত্ৰৰে নিজৰ দেশ, নিজৰ ভাৰ্যা-পুত্ৰ আৰু ঐশ্বৰ্য ৰক্ষা কৰিবলৈ সমৰ্থ হওঁক। দৰাই অস্ত্ৰ গ্ৰহণ কৰি ক'ব, "দুষ্টক দমন আৰু মন্ত্ৰক পালন, ৰাজ্য আৰু ধৰ্ম ৰক্ষা কৰিবৰ কাৰণে এই হেংদান লৈ প্ৰতিজ্ঞা কৰিলোঁ। আয়তীসকলে ফুল ছটিয়াই উৰুলি ধ্বনি দিয়ে।

১৪) বস্ত্ৰ প্ৰদান ঃ

কইনাই এখনি বস্ত্ৰ লৈ দৰালৈ আগবঢ়াই কয়, "হে বঙহৰদেও, এই বস্ত্ৰ কৰচৰূপে পৰিধান কৰি অজেয় হোৱা।" দৰাই বস্ত্ৰ গ্ৰহণ কৰি কয়, "এই বস্ত্ৰৰে টঙালি বান্ধি শত্ৰুক জয় কৰিবৰ কাৰণে প্ৰতিজ্ঞা কৰিলোঁ।"

১৫) আঙুঠি সলনি ঃ

দৰাই নিজৰ হাতৰ আঙুঠি এটা দুপাৰিত থকা চাউলৰ মাজত লুকুৱাই থৈ কয়, মোৰ আন্তৰিক প্ৰীতি উপহাৰ ইয়াতে লুকাই থৈছো, বিচাৰি লোৱা, কইনাই আঙুঠি বিচাৰি উলিয়াই পিন্ধিব লাগে। আৰু সাদৰে গ্ৰহণ কৰিলো বুলি ক'ব লাগে। এইদৰে কইনায়ো নিজৰ আঙুঠি চাউলৰ মাজত লুকুৱায় আৰু দৰাই পিন্ধিব লাগে।

১৬) পঞ্চামৃত ভোজন ঃ

কইনাই নিজৰ সন্মুখত থকা মাইহাঙৰ পৰা আখৈ, পিঠা, পৰমান্ন, পঞ্চামৃত অলপ অলপকৈ লৈ হাতেৰে দৰাৰ সন্মুখত দিয়ে। প্ৰত্যেকবাৰেই দৰাই লোটাৰ পানীৰে মুখ ধুই দাঁত খৰকিয়াব লাগে। এইদৰে প্ৰতিবাৰ মুখ ধোৱাৰ পাছত কইনাই দৰাৰ মুখত একোখন খুৰীয়া তামোল যাচে। কইনাৰ কৰ্তব্য শেষ হ'লে দৰায়ো কইনাক তিনিবাৰ পঞ্চামৃত খুৱায় আৰু কইনায়ো সেইদৰে মুখ ধুই খৰিকা লয় আৰু তামোল গ্ৰহণ কৰে।

১৭) কটাৰি সলোৱা ঃ

দৰা আৰু কইনা উভয়ে কটাৰি আৰু তামোল সলায়।

১৮) কড়ি বা পাশা খেল ঃ

দৰা আৰু কইনা কড়ি বা পাশা খেল খেলে। এইবিলাক কাম হৈ যোৱাৰ পিছত দৰা আৰু কইনা দুয়োৱে লগ্ন গাঁঠি সোলোকায়।

১৯) বিয়াত বুৰঞ্জী ঃ

বুৰঞ্জী কোৱা নিয়ম বিয়াত অতীজৰে পৰা প্ৰচলিত। এই কামত কইনাপক্ষৰ সাত পুৰুষৰ পৰা বুৰঞ্জী আৰু বংশাৱলী কোৱা-কুই কৰাৰ নিয়ম আছে।

২০) পঞ্চদেৱতা শৰাই ঃ

ছোৱালী গৈ যেতিয়া দৰাৰ শোৱা কোঠা পায় তেতিয়া পঞ্চদেৱতা লাংকুৰি, লাৰেং, জানছাইহাং, লেংডন আৰু জাছিংফালৈ তামোল পাণৰ শৰাই দি চাকি জ্বলায়।

আহোমসকলৰ লগত নিচেই কমসংখ্যক তিৰোতা মানুহ আহিছিল। গতিকে থলুৱা মানুহৰ তিৰোতা গ্ৰহণ কৰাটো স্বাভাৱিক আছিল। কোনো কোনো ক্ষেত্ৰত থলুৱা লোকাচাৰ মতেও কইনা গ্ৰহণ কৰাটো আঁচৰিত নহয়। তথাপি পৰিৱৰ্তনৰ বোঁৱতী সুঁতিৰ থিয় গৰাত থাকিও আহোম সকলে নিজৰ স্বকীয় বৈশিষ্ট্য চকলং প্ৰথম আজিও জীয়াই ৰাখিছে।

☆ ☆ ☆

পণ্ডিত বিষ্ণুনাৰায়ণ ভাটখাণ্ডে

✍ জ্যোৎস্না ডেকা
বি. এড়., দ্বিতীয় বৰ্ষ

হিন্দুস্তানী শাস্ত্ৰীয় সংগীতৰ ইতিহাসত পণ্ডিত বিষ্ণুনাৰায়ণ ভাটখাণ্ডেৰ এক মহত্বপূৰ্ণ স্থান আছে। বিষ্ণুনাৰায়ণ ভাটখাণ্ডেৰ জন্ম হয় ১৮৬০ চনৰ ১০ আগষ্টত বালকেশ্বৰৰ এটি ব্ৰাহ্মণ পৰিয়ালত।

সৰুৰে পৰাই ভাটখাণ্ডেৰ সংগীতৰ প্ৰতি প্ৰেম জাগিছিল আৰু ছাত্ৰ জীৱনতে শ্ৰীবল্লভদাসৰ পৰা চেতাৰৰ শিক্ষা লৈছিল। ইয়াৰ পিছত তেখেতে শ্ৰীবেলবাগকৰ মিয়া আলী হুচেইন খান আৰু বিলায়ত হুচেইনৰ পৰা কণ্ঠ সংগীতৰ শিক্ষা লৈছিল।

১৮৮৩ চনত পণ্ডিতজীয়ে বি.এ. পাছ কৰি ১৮৯০ চনত এল.এল.বি. ও পাছ কৰে। তাৰ পিছত কৰাচী লৈ গুচি যায় আৰু তাতে ওকালতি আৰম্ভ কৰে। তাতেও তেওঁ সফলতা লাভ কৰে কিন্তু এইটো পেচাও বাদ দি তেওঁ সম্পূৰ্ণৰূপে সংগীতত মনোনিবেশ কৰে। সংগীতৰ প্ৰতি তেওঁৰ অশেষ শ্ৰদ্ধা থকা কাৰণে তেওঁ ভাৰতৰ কোণে কোণে গৈ সংগীতৰ বিষয়ে যথেষ্ট জ্ঞান আহৰণ কৰে আৰু সেইবোৰ তেওঁ লিপিবদ্ধ কৰে। সংকলিত বিষয়বস্তু সংস্কৃত, হিন্দী, মাৰাঠী আৰু ইংৰাজী ভাষাত প্ৰকাশিত কৰে। তেওঁৰ প্ৰকাশন সমূহ হ'ল —

১। অভিনৱ ৰাগ মঞ্জৰী
২। লক্ষ সংগীত
৩। হিন্দুস্তানী সংগীত পদ্ধতি
৪। ক্ৰমিক শৃংখলা
৫। স্বৰ মালিকা
৬। সংগীতৰ সংক্ষিপ্ত ঐতিহাসিক সৰ্বেক্ষণ
৭। সংগীত দৰ্শন আদি।

পূৰ্বৰ পৰাই ভাটখাণ্ডেজীৰ মন সংগীতৰ প্ৰতি আছিল। তেখেতৰ যাত্ৰা ১৯০৪ চনৰ পৰা হৈছিল। ১৯১০ চনত অনুষ্ঠিত এক বিশাল সংগীত মেলাত বিষ্ণুনাৰায়ণজীয়ে সংগীত সম্বন্ধীয় এক মহত্বপূৰ্ণ ভাষণ আগবঢ়াইছিল। এই ভাষণ ইংৰাজীৰ এখন কিতাপ "A chart historical survey of the music of upper India". হৈছে।

পণ্ডিত ভাটখাণ্ডেজীয়ে ৩ খন সংগীত বিদ্যালয় স্থাপন কৰে। প্ৰথমখন বৰোদাত "সংগীত মহাবিদ্যালয়" আৰু দ্বিতীয়খন গোৱালিয়ৰত "মাধৱ সংগীত মহাবিদ্যালয়" আৰু তৃতীয়খন লক্ষ্ণৌত "ভাটখাণ্ডে সংগীত বিদ্যাপীঠ" নামেৰে জনা যায়।

১৯৩৬ চনৰ ১৯ চেপ্তেম্বৰত গণেশ চতুৰ্থীৰ দিনা ভাটখাণ্ডেজীৰ মৃত্যু হয়।

পণ্ডিতজীয়ে সংগীতৰ সংসাৰত যিখিনি কাম কৰি থৈ গ'ল সেইখিনি বহুত দৃঢ় আৰু সংগীতৰ ইতিহাসত ইয়াৰ নাম স্বৰ্ণাক্ষৰেৰে লিখা থাকিব। শাৰঙ্গ দেৱৰ পিছত প্ৰাচীন আচাৰ্য্য সকলৰ ভিতৰত অকল ভাটখাণ্ডেজীৰ স্থান শ্ৰেষ্ঠ।

☆ ☆ ☆

ঐতিহ্যমণ্ডিত নলবাৰী হৰিমন্দিৰৰ ৰাস মহোৎসৱ

✍ পুৰবী কলিতা
বি. এড্., দ্বিতীয় বৰ্ষ

শ্ৰীকৃষ্ণৰ ৰাস মহোৎসৱ বা ৰাস পূজাৰ তাৎপৰ্য সম্পৰ্কে আমাৰ জ্ঞানৰ পৰিসৰ তেনেই সীমিত। ৰাসমেলাৰ তাৎপৰ্য সম্পৰ্কে আমি এই চমু নিবন্ধত আলোচনা কৰিবলৈ নাযাওঁ। মাত্ৰ এই মহোৎসৱে যে আমাক একতা আৰু ভ্ৰাতৃত্বৰ ডোলেৰে বান্ধি সু-সংঘৱদ্ধ কৰিছে সেইটোহে আমাৰ আটাইৰে বাবে প্ৰাসংগিক কথা।

নামনি অসমত এই ৰাস মহোৎসৱৰ এক সুকীয়া আৰু স্বকীয় ঐতিহ্য আছে। বিশেষকৈ নলবাৰীৰ শ্ৰীশ্ৰীহৰিমন্দিৰ ৰাস মহোৎসৱত জাতি, ধৰ্ম, বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে আবাল-বৃদ্ধ-বনিতাই হেপাঁহ পলুৱাই এই ৰাস মহোৎসৱ উপভোগ কৰে।

সমন্বয়-সংহতি, ঐক্য, শান্তি আৰু সম্প্ৰীতিকে মূল উপজীব্য বিষয় হিচাপে লৈ ১৯৩৩ চনৰ পৰা উদ্‌যাপিত হৈ অহা উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ ঐতিত্যমণ্ডিত নলবাৰীৰ শ্ৰীশ্ৰী হৰি মন্দিৰৰ পৱিত্ৰ ৰাস মহোৎসৱে ২০১৮ চনত ৮৫ বৰ্ষত ভৰি দিলেহি। জাতি,বৰ্ণ, ধৰ্ম, ভাষা নিৰ্বিশেষে জিলাখনৰ সকলো শ্ৰেণীৰ ৰাইজৰ দান-বৰঙণিৰে জীপাল হৈ পৰে এই মহোৎসৱ। মহোৎসৱৰ সকলোবোৰ কাৰ্যসূচীতে সৰ্বত্ৰতে, সৰ্বদিশত উছৱমুখৰ হৈ পৰে সকলোৰে মন-প্ৰাণ। ৰাস-মহোৎসৱৰ এয়াও এক অন্যতম বৈশিষ্ট্য। নলবাৰী হৰি মন্দিৰৰ চৌহদত ৰাস পূৰ্ণিমা বা আঘোণৰ পূৰ্ণিমাৰ দিনৰে পৰা ১১ বা ১২ দিনীয়া কাৰ্য্যসূচীৰে অনুষ্ঠিত ৰাস মহোৎসৱৰ বিশেষ আকৰ্ষণ হৈছে শ্ৰীকৃষ্ণৰ জন্ম, গোপিনীসকলৰ দধিমন্থন, কালীয় দমন, বিভিন্ন অসুৰ বধৰ কাহিনী স্পষ্টকৈ বৰ্ণনা কৰিব পৰা শিল্পীৰ মতৰ পৰশত প্ৰাণ পাই উঠা মৃৎশিল্প। উৎসৱৰ প্ৰধান উদ্দেশ্যই যিহেতু মানুহক আনন্দ দিয়া, নলবাৰীৰ ৰাস মহোৎসৱ ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। সেয়েহে দেখা যায় যে বহু সময়ত মূৰ্তি পূজা নমনা লোকেও বাটকুৰি বাই এই দেৱ-দেৱীসকলৰ মূৰ্তি চাই আনন্দ উপভোগ কৰে। আধ্যাত্মিক আৰু সাংস্কৃতিক চৰ্চাৰ কেন্দ্ৰস্থল শ্ৰীশ্ৰীহৰি মন্দিৰ ঐক্য আৰু সংহতিৰ মিলনভূমি। বিশেষভাৱে ৰাস মহোৎসৱক কেন্দ্ৰ কৰি গোটেই উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ উপৰিও দেশৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ সাংস্কৃতিক দলৰ ৰাস মহোৎসৱ উদ্‌যাপিত হৈ অহা দিনৰে পৰা লোক-পৰিৱেশ কলা, ওজাপালি, পুতলা নাচ, দেৱদাসী নৃত্য, খেৰাই নৃত্য, বাগৰুম্বা আদি অনুষ্ঠান পৰিৱেশন হৈ আহিছে। ৰাস মহোৎসৱৰ মঞ্চত বিভিন্ন জনজাতীয় সাংস্কৃতিক দলে অনুষ্ঠান পৰিৱেশন কৰি সমন্বয়ৰ থলীলৈ ৰূপায়ণ কৰিছে। ৰাস-মহোৎসৱৰ সাংস্কৃতিক মঞ্চত অসমৰ উপৰিও নাগালেণ্ড আদি ঠাইৰ পৰাও সাংস্কৃতিক দল আহি লোক নৃত্য পৰিৱেশন কৰি সকলোকে মোহিত কৰিছিল।

শ্ৰীশ্ৰীহৰি মন্দিৰৰ ৰাস মহোৎসৱৰ সাংস্কৃতিক বিভাগৰ পৰিচালনাত পৰিচালিত অতি আকৰ্ষণীয় অনুষ্ঠান হ'ল

সাংস্কৃতিক শোভাযাত্ৰা। নলবাৰীৰ হাজাৰ হাজাৰ লোকে এই শোভাযাত্ৰাত অংশগ্ৰহণ কৰে। বিভিন্ন সাংস্কৃতিক দল, খেৰাই, বাগৰুম্বা, গায়ন-বায়নৰ দল, নাগাৰা দল, আয়তীৰ নাম, ঢুলীয়া, ওজাপালি, বেণ্ডপাৰ্টি, বিহু দল আদিয়ে শোভাযাত্ৰাত অংশগ্ৰহণ কৰি নলবাৰী চহৰখনকে ৰজনজনাই তোলে। এই শোভাযাত্ৰাত অসমৰ বিভিন্ন বিভাগৰ জনপ্ৰিয় লোকে অতিথি হিচাপে অংশগ্ৰহণ কৰি আহিছে।

ৰাস মহোৎসৱ উদ্‌যাপনৰ ক্ষেত্ৰত উদ্‌যাপন সমিতিৰ লগতে মহোৎসৱ সফলতাৰে পৰিচালনাৰ ক্ষেত্ৰত জন্মলগ্নৰ পৰা বিশেষ সহযোগিতা কৰি আহিছে নলবাৰী জিলা প্ৰশাসন আৰু নলবাৰী আৰক্ষী বিভাগে। জিলা প্ৰশাসনে আৱৰ্ত ভৱন ব্যৱহাৰৰ অনুমতিকে ধৰি সকলো প্ৰকাৰৰ চৰকাৰী সহযোগ কৰি আহিছে। জিলা আৰক্ষী প্ৰশাসনেও ৰাস মহোৎসৱ উপলক্ষে প্ৰতিবছৰে অতিৰিক্ত আৰক্ষী বাহিনীৰ ব্যৱস্থা কৰি শান্তি-শৃংখলা অটুট ৰখাৰ লগতে সকলোধৰণৰ কূটাঘাত, দূৰ্ঘটনা প্ৰতিৰোধৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণৰ লগতে ৰাসস্থলীত অস্থায়ী আৰক্ষী চকী স্থাপন কৰি সহযোগিতা কৰি আহিছে।

ৰাস মহোৎসৱত ভ্ৰাম্যমান নাট্যদল ঃ

১৯৬৫ চনৰ পৰা শ্ৰীশ্ৰীহৰি মন্দিৰলৈ ভ্ৰাম্যমান নাট্য দলবোৰক আমন্ত্ৰণ কৰা হৈছিল। ভ্ৰাম্যমান নাট্যদলৰ সমাদৰ সেই তাহানিৰ দিনৰ পৰাই নলবাৰী ৰাস মহোৎসৱত বিশেষভাৱে সুকীয়া। এতিয়া প্ৰায়ভাগ লোকৰে ধাৰণা হয় যে, নলবাৰী ৰাস মানে ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ মহামেলা। প্ৰায় দুসপ্তাহ ধৰি লাখতকৈ অধিক জনসমাগমৰ ই এক প্ৰধান কাৰণ। নলবাৰী ৰাস সমিতিয়ে প্ৰতিখন থিয়েটাৰ পৰিচালনা কৰাৰ বাবে একো একোখন সুকীয়া সুকীয়া নাট পৰিচালনা সমিতি গঠন কৰি দিয়ে। এই সমিতিবোৰে নিজৰ নিজৰ দায়িত্ব সম্পূৰ্ণ নিষ্ঠা সহকাৰে পালন কৰি সুন্দৰভাৱে নাট্যদলবোৰক নাট প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সুবিধা কৰি দিয়ে। বাস্তৱ ক্ষেত্ৰত ৰাস মহোৎসৱৰ সময়ত অনুষ্ঠিত হোৱা ভ্ৰাম্যমান থিয়েটাৰৰ দলবোৰৰ নাট্যাভিনয়ৰ পৰা পোৱা বুজন পৰিমাণৰ অৰ্থই বৰ্তমানৰ হৰি মন্দিৰ নিৰ্মাণত প্ৰভূত বৰঙণি আগবঢ়াই হৰিমন্দিৰ নতুন দিশলৈ গতি কৰাইছে। হৰি মন্দিৰৰ মুখ্য আঁচনি সমূহৰ ভিতৰত অতিথিশালা, বিবাহ ভৱন, শ্ৰীশ্ৰীবিষ্ণু মন্দিৰ, স্থায়ী মঞ্চ, হৰি মন্দিৰৰ কাৰ্যালয় তথা আন্তঃগাঁথনি উন্নয়নত গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা লৈছে। এইবিলাক আঁচনি সুন্দৰ আৰু সঠিকভাৱে ৰূপায়ণ হ'লে নিশ্চয় হৰি মন্দিৰ সমগ্ৰ ভাৰতবৰ্ষৰ ভিতৰত এটি গুৰুত্বপূৰ্ণ আধ্যাত্মিক-সামাজিক-সাংস্কৃতিক অনুষ্ঠানৰূপে পৰিগণিত হ'ব।

মূলতঃ ৰাস মহোৎসৱ এক হিন্দুকেন্দ্ৰীক উৎসৱ যদিও বৰ্তমান ৰাস মহোৎসৱ জাতি-ধৰ্ম-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলোৰে সহায়-সহযোগিতাৰে উদ্‌যাপিত এক বৃহৎ অনুষ্ঠান। এনে গৰিমা আৰু মহিমামণ্ডিত কৃষ্ণ সংস্কৃতি বিজড়িত নলবাৰী ৰাস-মহোৎসৱটিয়ে আমাৰ জাতি-ধৰ্ম-সংস্কৃতিৰ বিজয় ধ্বজা উৰুৱাই থাকক যুগ-যুগান্তৰলৈ।

☆ ☆ ☆

অসমীয়া ফকৰা-যোজনা

✍ দীপান্বিতা শৰ্মা
বি.এড্, ২য় বৰ্ষ

ফকৰা-যোজনা হ'ল অসমীয়া লোক-সাহিত্যৰ এক আপুৰুগীয়া অংগস্বৰূপ। এই ফকৰা-যোজনা সমূহত পৰম্পৰাগত সমাজখনৰ অভিজ্ঞতালব্ধ জ্ঞানমূলক, নীতি, বিভিন্ন সময়ত প্ৰচলিত জীৱনাচৰ্য আৰু আদৰ্শবাদ, জাতিৰ, মনস্তত্ব, আচাৰ-ব্যৱহাৰ আৰু বহুক্ষেত্ৰত সমালোচনাও পোৱা যায়। ফকৰা-যোজনা সমূহৰ পৰা চহা সমাজৰ লোকসকলৰ বাক্‌পটুতা অৰ্থাৎ বুদ্ধিদীপ্ততাৰে কোনো দীঘলীয়া কথা এটিক অতি চমুকৈ দুই বা তিনিটা শাৰীৰে ভাৱ গধুৰ অৰ্থ প্ৰকাশ কৰাৰ দক্ষতাৰ উমান পোৱা যায়। চুটি চুটি বাক্যত একোটা সাৰগৰ্ভ সত্য বা অভিজ্ঞতা প্ৰকাশ কৰিব পৰা অদ্ভুত শক্তি এইবোৰত লক্ষ্য কৰা যায়। ফকৰা-যোজনাবোৰ সাধাৰণতে গূঢ়াৰ্থকপূৰ্ণ, আপাত বক্তব্যৰ অন্তৰালত একোটা নিগূঢ় অৰ্থ সন্নিবিষ্ট হৈ থাকে। আনহাতে কিছুমানত ভকতীয়া অৰ্থও থাকে। উদাহৰণস্বৰূপে 'যাৱৎ চন্দ্ৰাৱলী তাবৎ কঠীয়া' — এই বচনটিত এটা সাধু সোমাই থকাৰ দৰে কিছুমান বচনত সাধু একোটাও জড়িত হৈ থাকে; বক্তাৰ কথা কোৱাৰ চমৎকাৰিত্ব, বুদ্ধিদীপ্ততা, পৰ্যবেক্ষণ শক্তি, সাংসাৰিক জ্ঞানৰ স্বাক্ষৰ এই প্ৰবাদ-প্ৰবচন, যোজনা-ফকৰাবোৰে বহন কৰে। ফকৰা-যোজনা সমূহৰ অৰ্থ অতি গূঢ়। ইয়াৰে পটন্তৰত মূল কথাটো উদাহৰণ দি বুজোৱা হয়, আকৌ যোজনাসমূহত এফাঁকি কথা পূৰাবলৈ আন এফাঁকি কথা যোগ কৰি দিয়া হয়। বহুসমূহত যোগ কৰি দিয়া ফাঁকিৰ অৰ্থ নাথাকিবও পাৰে। ফকৰাবোৰ সাধাৰণতে ছন্দোবদ্ধ আৰু প্ৰহেলিকা বা হেয়ালি ভাবাপন্ন। উদাহৰণস্বৰূপে —

সাগৰৰ মৌ, পৰ্বতৰ ঢৌ।
বাপেকৰ তিৰী নাই পুতেকৰ সাত বৌ।

ফকৰা-যোজনা প্ৰবাদ প্ৰবচনবোৰৰ প্ৰয়োগে ব্যক্তব্য ৰসাল, অৰ্থঘন আৰু প্ৰভাৱশালী কৰি তোলে আৰু তাক ৰচনাত জতুৱা ঠাঁচেৰে সমৃদ্ধ কৰে। এইবোৰত সৃষ্টিশীলতা আৰু বুদ্ধিদীপ্ততাৰ উত্তম দক্ষতাৰ পৰিচয় পোৱা যায়। সাধাৰণতে ফকৰা যোজনা বা প্ৰবচন-বচনৰ সময় নিৰ্ণয় কৰা কঠিন যদিও বুৰঞ্জীৰ ঘটনা উল্লেখ থকা বা বৈষ্ণৱ নীতি-সদাচাৰ সম্পৰ্কীয় বচনসমূহৰ মোটামোটি সময় নিৰ্ণয় কৰিব পৰা যায়। উদাহৰণ স্বৰূপে —

১। হয় ৰঙামাটি, নাই গুৱাহাটী
২। গড়গঞা কটাৰিৰ ডাঁৰেও কাটে।

এনেবোৰ প্ৰবচন আহোম ৰাজত্বৰ সময়ত ৰচিত বুলি ক'ব পাৰি।

সেইদৰে আন কিছুমান ফকৰা বৈষ্ণৱ সাহিত্যৰ পৰা বুটলি অনা বুলি ক'ব পাৰি। যেনে —

১। ৰামৰ কাৰ্য্যক লাগি বৈদ্য কৰা হেলা
২। দেখন্ত শিশু বয়সত বৃদ্ধ।

আন কিছুমান ফকৰাত নাৰীমনৰ তথা নাৰী সমাজৰ চিত্ৰ পোৱা যায়। এইবোৰৰ ৰচক নাৰী বুলি অনুমান কৰিব পাৰি। কিয়নো এইবোৰত নাৰীৰ মনস্তত্বৰ আৰু ব্যৱহাৰ অতি স্পষ্ট ৰূপত পোৱা যায়। উদাহৰণ —

১। আৰ ছিগা চুলি, তাৰ চিগা চুলি, মাৰি যাঁও নেঘেৰি খোপা।

২। মাজ মূৰত নাই চুলি, গিৰিয়েকে মাতে কেশমতী বুলি।

৩। এনেও কাণী তেনেও কাণী, শাকত দিওঁ ভালকৈ পানী।

ইয়াৰ উপৰিও আন বহুতো নাৰীয়ে ৰচনা কৰা আৰু নাৰীক লৈ ৰচনা কৰা প্ৰবাদ বাক্য, যোজনা পটন্তৰ আছে।

ইয়াৰ উপৰিও বহুতো ডাকৰ বচন প্ৰবাদৰূপে প্ৰচলিত হৈ আহিছে। কৃষি সম্পৰ্কীয় জ্যোতিষ বচনবোৰ, প্ৰবচনবোৰ,

সু আৰু কু নাৰীৰ লক্ষণ, গাৰ্হস্থ্য নীতি, কিছুমান ডাকৰ বচন হিচাপে জনসমাজত প্ৰচলিত হৈ আছে। উল্লেখযোগ্য যে এই প্ৰবাদ প্ৰবচন, যোজনা পটন্তৰ সমূহৰ উৎপত্তিৰ পটভূমি হ'ল কৃষিকেন্দ্ৰীক সমাজ, নাগৰিক জীৱন বা সভ্যতাৰ লগত এইবোৰৰ সম্পৰ্ক ক্ষীণ।

যুগৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগত প্ৰবাদ প্ৰবচনবোৰৰ উদ্ভৱ আৰু লয় ঘনিষ্ঠভাৱে জড়িত। এই বচনবোৰক সমাজৰ প্ৰয়োজনে জন্ম দিয়ে আৰু সমাজৰ পৰিৱৰ্তনৰ লগে লগে কিছুমান প্ৰবাদ প্ৰবচন লুপ্তপ্ৰায় হয়। আনহাতে আন কিছুমান সময় গৰকি আহি তুলনামূলকভাৱে কাল নিৰপেক্ষ হয় সেইবোৰ দীৰ্ঘস্থায়ী হয়। মুঠতে এই প্ৰবাদ প্ৰবচন, ফকৰা-যোজনাসমূহ অসমীয়া জাতি সংস্কৃতিৰ এক পৰিচয়বাহক লোক-সাহিত্য। যাৰ সহায়ত অসমীয়া লোকসমাজৰ বুদ্ধিদীপ্ততা আৰু বক্তব্য কথাৰ ভাৱ গধূৰ অৰ্থৰ সমাহাৰ পোৱা যায়।

☆ ☆ ☆

সহায়ক গ্ৰন্থ ঃ অসমীয়া সাহিত্যৰ সমীক্ষাত্মক ইতিবৃত্ত — ড° সত্যেন্দ্ৰনাথ শৰ্মা।

কিতাপ ঃ অন্তৰাত্মাৰ এক উপলব্ধি

✍ গৌৰৱ দত্ত
বি.এড্, ২য় বৰ্ষ

সত্য, সুন্দৰ আৰু শিৱমৰ মিলনভূমি হ'ল কিতাপ। এগৰাকী লেখকৰ আত্মিক প্ৰতিভাৰ বিকাশ হয় তেখেতৰ লেখনিৰ জৰিয়তে। জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানৱে দু-নয়নেৰে পান কৰে সেই অমৃত ৰস। কিতাপেই মানুহৰ একমাত্ৰ সম্বল যাৰ দ্বাৰা মানুহে আনন্দ লভে আৰু আনন্দ প্ৰদান কৰে — সেয়াই হ'ল সুন্দৰ সত্য।

কিতাপ হ'ল চিৰজীৱি, অমৰ যাৰ মৃত্যু নাই। কোনো বিখ্যাত লোকে কৈছিল — "কিতাপ নথকা ঘৰ খিড়ীকি বিহীন ঘৰৰ দৰে" কিতাপ হ'ল সময়ৰ সাগৰত সজা পোহৰৰ আবাস। ই এক অক্ষয় মানসিক সত্বা।

কিতাপৰ জৰিয়তে পাঠকে লগ পায় অন্য এজন ব্যক্তিক যাৰ দেহৰ সৰ্বত্ৰতে বিয়পি থাকে তাৰ অন্তৰালৰ প্ৰতি থকা গভীৰ প্ৰেমৰ আন্তৰিক কাহিনী। একোখন কিতাপৰ লেখনিৰ মাজেৰে একোগৰাকী লেখকৰ অন্তৰাত্মাক স্পৰ্শ কৰিব পাৰি যাৰ ফলত লেখকৰ অব্যক্ত শব্দৰাজি আৰু ৰক্তপ্ৰবাহৰ স্পন্দন উপলব্ধি কৰিব পাৰি।

জীৱনৰ প্ৰতিটো খোজেই আমাক নতুনত্ব প্ৰদান কৰে। মানুহে যুগ যুগ ধৰি থেকি শিক্ষা কথাবোৰেই কিতাপত লিপিবদ্ধ হৈ প্ৰকাশ পায়। সেয়েহে প্ৰতিটো খোজতে কিতাপ মানুহৰ শ্ৰেষ্ঠতম সংগী। সমগ্ৰ বিশ্বত গঢ়ি উঠিছে কিতাপৰ এখন ৰঙীণ মেলা। জ্ঞানৰ কথাৰে ভৰপুৰ গ্ৰন্থমেলাৰ বিপনীয়ে এক অনাবিল শিহৰণ গঢ়ি তোলে।

জীৱন, সত্য, ইতিহাসৰ বিশ্লেষণ কৰিব পাৰি কিতাপৰ জৰিয়তে। গল্প, প্ৰবন্ধ, ৰচনা, ইতিহাস, কৃষ্টি-সংস্কৃতি, সভ্যতাৰ ভঁৰাল একো একোখন কিতাপ। সকলো জ্ঞানৰ বৰঘৰ হ'ল কিতাপ। গ্ৰন্থই ইতিহাস সংৰক্ষণ কৰাত যথেষ্ট সহায় কৰে। কিতাপ হৈছে মানুহৰ প্ৰকৃত বন্ধু। গ্ৰন্থই এগৰাকী মানুহৰ জীৱন পৰিক্ৰমা গঢ়ি তোলে। গ্ৰন্থৰ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা মনৰ অন্ধকাৰ আঁতৰাই জ্ঞানৰ আলোকেৰে আলোকিত কৰি তুলিব পাৰি।

এখন ভাল কিতাপৰ অধ্যয়নে মনলৈ অফুৰন্ত আনন্দ আৰু নিবিড় সহানুভূতি কঢ়িয়াই আনিব পাৰে। মানুহৰ নিঃসংগতাৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ততে কিতাপে সংগ দিয়ে আৰু বিশ্বাসী বন্ধুৰ দৰে অনুপ্ৰাণিত কৰে। সেয়ে চিচাৰে কৈছিল, "এখন বাগিচা আৰু এটা পুঁথিভঁৰাল যদি তোমাৰ ঘৰত আছে, তেনেহ'লে তোমাৰ প্ৰয়োজনীয় সকলো আছে।" কিন্তু সাম্প্ৰতিক সময়ত ইয়াৰ উপলব্ধি ক্ৰমান্বয়ে কমি আহিছে। যান্ত্ৰিকতাময় পৃথিৱীত ছপা কিতাপৰ আদৰ ক্ৰমান্বয়ে কমি গৈছে!! নতুন প্ৰতিদ্বন্দ্বী ওলাইছে কিতাপৰ টেকন'লজি। টেকন'লজি এতিয়া কিতাপৰ প্ৰধান শত্ৰু। কিন্তু আপোনাৰ-মোৰ দৰে গ্ৰন্থপ্ৰেমী মানুহে ভাবিব পাৰিমনে যে ছপা কিতাপৰ যুগ শেষ হ'ব! ডিজিটেল হ'ব ঃ ই-বুক আহিব! ইত্যাদি ....

কিতাপ মানে কেৱল পকাবন্ধা এটা সজা নেকি নে কিতাপ মানেই ছপা আখৰেৰে মুকুতা গাঁঠি উকা কাগজত সপোন ৰচা!! কিতাপ হ'ল সমগ্ৰ জগত, নিজৰ পৰিয়াল; জীৱন, ইত্যাদি। আচলতে আমি য'ৰ পৰা শিক্ষা ল'ব পাৰো, যাৰ ডেউকাত ভেঁজা দি আমি এখন মনে বিচৰা জগতত বিচৰণ কৰিব পাৰো, যাৰ সাহসত "We can escape to a new reality" – এই সকলোবোৰেই একো একোখন কিতাপ ....

শেষত, কিতাপৰ পথাৰত বিচৰণ কৰি মিল্টনৰ এক উদ্ধৃতিৰে মোখনি মাৰিছো — "এখন ভাল কিতাপ ধ্বংস কৰা মানে এজন মানুহক প্ৰায় হত্যা কৰাৰ দৰে; কাৰণ এজন মানুহৰ জীৱন যাত্ৰা কেইটিমান বছৰৰ বাবে কিন্তু এখন ভাল কিতাপ যুগ-যুগান্তৰৰ বাবে। এজন ব্যক্তিক হত্যা কৰা মানে ভগৱানৰ এক যুক্তিসংগত সৃষ্টিক ধ্বংস কৰা, কিন্তু যিয়ে এখন ভাল কিতাপ ধ্বংস কৰে। তেওঁ সেই যুক্তিক, ভগৱানৰ ভাৱমূৰ্তিক ধ্বংস কৰে।"

কিতাপৰ বিষয়ে যিমান ক'লেও অন্ত নপৰে। তথাপি মোৰ দৰে আপোনাৰো মনত খু-দুৱনিৰ সৃষ্টি হয়নে ... এটি শিশুৰ হাতত এখন কিতাপ থাকক, য'ত লিখা থাকিব জন্মদিনৰ শুভেচ্ছা বাৰ্তা, পৰীক্ষাত প্ৰথম স্থান পোৱাৰ শুভেচ্ছা আৰু কণমানি শিশুটিয়ে আপোনমনে পঢ়ি যাব .... ।

☆ ☆ ☆

গল্প

এৰাসুঁতি

✍ ৰূপম কোঁৱৰ
বি. এড্., প্ৰথম বৰ্ষ

ৰূবুল ঃ অই বিশাল, আহ আকৌ নাহ কিয় ? মনোজহঁত ভাতৰ পাতত বহিলেই।

বিশাল ঃ নাই অ', মায়ে যাব নিদিয়ে যে।

আজি বিশালহঁতৰ কাষৰ যদুনাথ ককাকৰ ঘৰত বিয়া। গাঁৱৰ সকলো মানুহে বিয়াখনত উঠি পৰি লাগিছে। যদুনাথ ককাক হৈছে মৌজাদাৰ মানুহ, তেওঁৰে ল'ৰা সদানন্দৰ বিয়া।

ৰূবুল গুচি যোৱাৰ পাছত বিশালে মাকক একেষাৰ কথাকে সুধি থকাত মাকৰ খং উঠে।

মাক ঃ যা যা ক'ত মৰিবলৈ যাব মন গৈছে যা। কিবা হ'লে আহি মোক একো নকবি।

বিশালে পিছে নোযোৱাকৈ নাথাকিল। সি বাৰীৰ ঢাপৰ জেওৰা পাৰ হৈ পোনে পোনে ভাতৰ পাততে বহিলগৈ। কিন্তু এইয়া কি? বিলনীয়া বিলাকে তাক একোকে দিয়া নাই। তেনেতে তাৰ ককাক সেইখিনি ওলালহি আৰু তাক ভাতৰ পাতত বহি থকা দেখিয়েই গোটেইখন হৈ চৈ লগাই দিলে।

ককাক ঃ অই তঁহতে কোনে এই মৰিবলৈ নেদেখা তোক মাতি আনিছ'? খেদা খেদা ইয়াক অতি সোনকালে মোৰ চকুৰ আগৰ পৰা।

তেওঁ সেইবুলি কৈ কালৈকো বাট নাচায় নিজেই তাক টানি আনি গেটৰ বাহিৰ কৰি দিলে। গেটৰ সন্মুখত বিয়াঘৰৰ গোটেই মানুহবোৰ জুম বান্ধি ধৰিলেহি আৰু সকলোৰে মুখত বু-বু বা-বা। ইফালে ককাকে বিশালৰ মাক-দেউতাকৰ নাম ধৰি গালি-শপনি পাৰিব ধৰাত সি ককাকক ফেপেৰি পাতি ধৰিলে।

বিশাল ঃ ৰ'বা ককা, মই কি কৰিলো, আপুনি যে মোক এনেকৈ টানি আনি বাহিৰ কৰি দিছে।

ককাক ঃ কি কৰিলি, কি কৰিলি ? একো নাজানে যেন সি, অই মাৰ বাপেৰক সোধগৈ যা কি কৰিলে তহঁতৰ মাৰ-বাপেৰে।

ইফালে বিশালৰ ডাঙৰ ডাঙৰ মাত শুনি মাকে দৌৰি আহি সেইখিনি পায়।

ককাক ঃ সোধ সোধ, মাৰক সোধ কিয় তহঁত এঘৰীয়া।

বিশাল ঃ এঘৰীয়া ? অ' মা, ককাই এইবোৰ কি কৈছে, তই কিবা কবিনে?

মাকে খঙৰ ভমকত তাক দুইচৰ দি টানি আজুৰি লৈ যাব বিচাৰে। কিন্তু সি তাৰ পৰা লৰচৰ নহ'ল। তেতিয়া মাকে সকলো বিৱৰি ক'বলৈ বাধ্য হ'ল যে কিদৰে তেওঁলোকৰ বিয়া হৈছিল আৰু একে জাততে বিয়া হোৱাৰ বাবে ককাকে তেওঁলোকক ঘৰৰপৰা উলিয়াই দিয়ে লগতে গোটেই সমাজে সিহঁতক এঘৰীয়া কৰে। সি মাকৰ কথা শুনি অবাক হয় কাৰণ সি আজিলৈকে নাজানে যে সেইজন তাৰ নিজৰ ককাক। ককাকে যে তেওঁলোকৰ এটাই ল'ৰা বুলি কৈ থাকে সকলোৰে আগত। মানে তাৰ দেউতাক তাজ্যপুত্ৰ। সি ককাকক সিহঁতক আকোঁৱালি ল'বলৈ কাকুতি মিনতি কৰে। কিন্তু ককাকে কোনোপধ্যে মানি নলয়। সি আইতাক আৰু খুড়াককো বহুত কাকুতি-মিনতি কৰে কিন্তু ফল নধৰিল। সি মনতে পণ লয় যে এদিন নহয় এদিন এই কামৰ বিচাৰ হ'বই।

ছমাহ পিছত, এদিন সন্ধিয়া সি টিউচনৰপৰা আহি থাকোঁতে ককাকহঁতৰ গেটৰ সন্মুখত কোনোবাই উচুপি থকা শুনি সি চাইকেলখন ৰখায়।

বিশাল ঃ কোন অ'? অ' ককা-আইতা, কি হ'ল তহঁতৰ ?

ককাক ঃ কি হোৱা দেখিলি, একো হোৱা নাই, তই যা ইয়াৰ পৰা।

আইতাক ঃ এ ৰ'ব, অ' বোপাই আমাক তহঁতৰ ঘৰত

লৈ যাচোন, এই বুঢ়া বয়সত আমি ক'ত যাম কচোন। তহঁতিয়ে আমাক আশ্রয় দিব লাগিব।

বিশাল ঃ কিয়, তোমালোকৰ এই দালানটোৰ কি হ'ল?

আইতাক ঃ এইবোৰ সকলো আমাৰ পাপৰ ফল অ', তঁহতৰ লগত কৰা অন্যায়ৰ উচিত শাস্তি আজি আমি পাইছো। হেৰি আপুনি একো নকয় কিয়?

ককাক ঃ অ' অ'। অ' বোপাই আমাক ক্ষমা কৰি দিবি অ'। আজি পোন্ধৰ বছৰ আগতে মই যি ভুল কৰিছিলো, সেই পাপৰ ফল মই আজি হাতে হাতে পাইছো। যিটো ল'ৰাক নিজে নাখাই খুৱাইছিলো। সিয়ে আজি মোক ঘৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি দিলে। মোক ক্ষমা কৰি দে অ' বোপাই তহঁতে আমাক তহঁতৰ ঘৰলৈকে লৈ যাচোন। তোৰ বাপেৰে আমাৰ এই অৱস্থা চাই থাকিব নোৱাৰে, মই জানো।

বিশাল ঃ মই ক'ব পাৰো আৰু তহঁতক আমাৰ ঘৰতো লৈ যাব পাৰো, কিন্তু তহঁতি আমাৰ ঘৰত থাকিব পাৰিবি জানো।

ককাক-আইতাক ঃ কিয়? সেইখনো জানো আমাৰে ঘৰ নহয়। মহেশ জানো আমৰে ল'ৰা নহয়।

বিশাল ঃ (এটা ডাঙৰ হাঁহি মাৰি) আমিযে এঘৰীয়া আৰু আমাৰ ঘৰখন যে এটা এৰাসুঁতি।

☆ ☆ ☆

চুটিগল্প

দোমোঁজা

✍ নৱনীতা শইকীয়া
বি. এড্., দ্বিতীয় বৰ্ষ

মানুহক কিহেৰে সুখী কৰিব পাৰে? টকা-পইচা, আ-অলংকাৰ, বিলাসী ঘৰ-দুৱাৰ নে মানসিক সুখে? নে জগতত ৰৈ বৈ যোৱা সুনামে! জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহক কিহে আনন্দিত কৰে বুজি নাপালো। আত্মীয়ৰ মৰম-স্নেহেও যে মানুহক জীয়াই থাকিবলৈ প্ৰয়োজন হোৱা সুখৰ যোগান ধৰিব নোৱাৰে, সেয়া মোৰ নিজৰ জীৱনৰ পৰাই প্ৰমাণ পালো। কিয়নো মোৰ জীৱনলৈ ক'লা ধোঁৱা কঢ়িয়াই আনিছিল এজাক বতাহে। আচলতে মোৰ জীৱন বুলি ক'লে আধৰুৱা হ'ব। সেই বতাহজাক মোৰ লগতে অন্য দুজন ব্যক্তিৰ জীৱনলৈও আহিছিল। এগৰাকী আছিল মোৰ নিচেই প্ৰিয় আৰু আনজন আছিল বিশ্বাসী শত্ৰু।

পাৰিবাৰিক জীৱনত মই যথেষ্ট সুখী আছিলোঁ। পতিব্ৰতা পত্নীৰ ৰূপত কল্পনা কৰিছিলো মোৰ পত্নীক। প্ৰথমে এজন সম্পৰ্কীয় ব্যক্তিৰ দ্বাৰা পৰিচয় আৰু পাছত প্ৰেম হৈছিল মোৰ পত্নী অনিমাৰ লগত। মা-দেউতাৰ আশীৰ্বাদ আৰু আত্মীয়ৰ উপস্থিতিত চিনাকি হোৱাৰ তিনিবছৰৰ পাছত আমি পতি-পত্নী হৈছিলোঁ। মই ভাবিছিলো যে নবাৰুণ ডেকাৰ পত্নী হিচাপে অনিমা দাসো সুখী আছিল। অত্যন্ত আশাবাদী, উচ্চ অভিলাষী আৰু আধুনিকা মোৰ পত্নী। গড়কাপ্তানী বিভাগৰ সৰু চাকৰিটোৰ দৰমহাৰে মোৰ মৰমৰ পত্নীক সুখী কৰিব পৰা বস্তুকেইপদ দিবলৈ মই মাজে মাজে অসমৰ্থ হৈছিলো। তাৰোপৰি ৰুগীয়া মা-জনীৰ দৰবৰ খৰচ। কিন্তু অনিমাই মুখত অসুখী হোৱাৰ চিন দেখুওৱা নাছিল। হয়তো মনত আছিল তীব্ৰ ক্ষোভ। অফিচৰ কামত মাজে মাজে ছাৰৰ লগত বিভিন্ন ঠাইলৈ যাব লগা হয়। সেই আপাহতে ছাৰৰ লগত মোৰ ঘৰুৱা সম্পৰ্ক এটা গঢ় লৈ উঠিছিল। মাৰ অসুখৰ খবৰ ল'বলৈ অহাৰ পৰা, দৰমহা বাঢ়িলে কৰা পাৰ্টি আদি, তেওঁৰ ল'ৰাই বাহিৰৰ কলেজত পঢ়িবলৈ পোৱাৰ পাৰ্টি আদি সৰু-ডাঙৰ সকলো আয়োজন কৰিবলৈ আমাৰ ঘৰলৈ আহিছিল। পত্নী আৰু সন্তানৰ পৰা আঁতৰত থকা বৰ্মন ছাৰে আমাৰ ঘৰলৈ আহিলে মায়েও বৰ বিশেষ বেয়া পোৱা নাছিল। অনিমায়েও বিধে বিধে ৰান্ধি খুৱাইছিল। ইয়াৰ পৰা ছাৰে পাইছিল মানসিক সুখ আৰু মই পাইছিলো আৰ্থিক সুখ। ছাৰৰ লগত মিতিৰালি কৰাৰ পাছত মাজে মাজে ময়ো বোনাচ আৰু গাড়ীৰ তেল খৰচ, হাত খৰচ পাই থাকিলো। সেই বোনাচৰ টকাৰে মই পত্নীৰ অসন্তোষীয়া মুখত সন্তোষৰ হাঁহি বিৰিঙাইছিলো। সকলো ঠিকেই চলিছিল। গতানুগতিক জীৱনটো তেনেদৰে পাৰ হৈছিল। হঠাতে এদিন এটা ফোনকলত আঁচৰিত হৈ পৰিলো। বৰ্মন ছাৰে কাম এটা চাবৰ বাবে অফিচৰ বাহিৰলৈ পঠিয়াইছিল। কাম চাবলৈ ইচ্ছা নোযোৱাত ড্ৰাইভাৰজনকে মোৰ হৈ পঠিয়াই দি মই ফাঁকি দি ঘৰলৈ গুচি আহিলো ভাত ঘূমটি মাৰিবৰ বাবে। ঘৰ সোমোৱাৰ পাছতে অনিমাৰ ফোনত ছাৰৰ নাম্বাৰটো বাজি উঠিল। মোৰ ফোনটো চালো। নেটৱৰ্কৰ সমস্যাটো নাই। গতিকে ছাৰে মোক ফোন নকৰি অনিমাক কিয় কৰিলে? আৰু ছাৰে অনিমাৰ নাম্বাৰ লোৱাও মোৰ মনত নপৰিল। কথাবোৰ ভাবি থাকো মানে ম'বাইলত ছাৰৰ ক'লটো মিচ্ ক'ল হৈ পৰিল। কেইছেকেণ্ডমান পাছতে এটা মেছেজ পালো — "ডেকাক বাহিৰলৈ পঠাইছোঁ, তুমি আহি যোৱা মোৰ অফিচলৈ।" প্ৰচণ্ড গৰমৰ বাবেই নে মেছেজটোৰ বাবে নাজানো, মোৰ সৰ্বশৰীৰ ঘামি কঁপিবলৈ ধৰিলে। কি কৰিম একো ভাবি পোৱা নাছিলো। মুহূৰ্ততে এটা এটাকৈ ছবিবোৰ মানসপটত ভাঁহি আহিবলৈ ধৰিলে। বৰ্মন ছাৰে সপ্তাহত এদিনকৈ হ'লেও মাৰ খবৰ ল'বলৈ বুলি আমাৰ ঘৰলৈ অহা, বিধে বিধে অনিমাৰ পছন্দৰ মিঠাই অনা, অনিমাৰ খাদ্যৰ

প্ৰশংসা কৰা, ধেমালিৰ সুৰত মোৰ লগত অনিমাৰ যোৰা নিমিলাৰ কথা সেই সকলোবোৰ মনত পৰিল। আৰু অনিমা সদায় বিছ বছৰীয়া যুৱতী হৈ থাকিব বিচৰা, তেওঁ ছাৰ আহিলে যেন আৰু অধিক তৰুণী হৈ পৰে। সুন্দৰ সাজ পৰিধান কৰি প্ৰসাধন লগায়। মোৰ বাবে কেতিয়াও বনাবলৈ চেষ্টা নকৰা ব্যঞ্জনো ইউটিউবত চাই চাই ৰান্ধিছিল ছাৰৰ বাবে। কৈছিল যে, মই বৰ্মনদাক সন্তুষ্ট কৰিলেহে তোমাৰ লাভ হ'ব। মোৰ একেবাৰে শেষত মনত পৰিল নতুন পৰিকল্পনাৰ কথা এটালৈ। কেইমাহ মানৰ পৰা ছাৰে মোৰ প্ৰমোছনৰ কামটোত উঠি পৰি লাগিছিল। প্ৰমোছন হোৱা হ'লে মই যাব লগা হ'লহেঁতেন গৃহজিলা নগাঁৱৰ পৰা নলবাৰীলৈ। কিয়নো তেতিয়া বেছি সুচল হ'লহেঁতেন মোৰ পত্নীৰ লগত তেওঁৰ সম্পৰ্ক।

সকলো ঘটনা লাহে লাহে বুজি উঠিলো। মোৰ মৰম, বিশ্বাসত যে কেৰোণ লাগিছিল ইতিমধ্যে বুজি উঠিলো। বাথৰুমৰ পৰা ওলাই অহা অনিমাক মেছেজটো দেখুৱাই এটা প্ৰচণ্ড চৰ শোধাই মই প্ৰত্যুত্তৰ বিচাৰিলো। তিনিবছৰীয়া পূৰ্ববিবাহ সম্পৰ্ক আৰু দুবছৰীয়া পাৰিবাৰিক জীৱনত কি বিচাৰি নাপালে তাই। মনত প্ৰচণ্ড ক্ষোভ জাগি উঠিছিল। ধিক্কাৰ উঠিছিল নিজৰ ওপৰতে। বিশ্বাসঘাটক পত্নীক পতিব্ৰতা বুলি স্বীকৃতি দিয়াৰ বাবে। ছাৰৰ ওপৰত খং উঠা নাছিল। কাৰণ জানো নিজ ঘৰতে যদি বিষাক্ত সাপ থাকিব পাৰে, তেন্তে বাহিৰত খোজ কেনেকৈ দিম। বাগিছাৰ ফুলৰ ৰস আৰু সৌন্দৰ্য্য পাণ কৰিবলৈ সকলো আহিবলৈ বিচাৰিব, এইক্ষেত্ৰত মালী জন নিজেই সচেতন হ'ব লাগিব। কিন্তু আচৰিত পত্নীৰ মুখত অলপো শংকা নাছিল। ধৰা পৰাৰ পাছতো স্থিতপ্ৰজ্ঞ হৈ জোৰেৰে ক'লে, "অ' মই যাঁও তুমি নথকা অৱস্থাত তোমাৰ অফিচলৈ। বৰ্মনদাৰ লগত ওলাই যাওঁ ফুৰিবলৈ। তাতে তোমাৰ কি হ'ল। তোমাৰ মন গ'লে তুমিও যোৱা ফুৰিবলৈ। তেনেদৰে তুমি মোক বিয়া কৰাইছা বুলিয়ে তোমাক সুধি যাম নেকি ক'ত যাব লাগে, ক'ত নালাগে। মই তোমাৰ ব্যক্তিগত সম্পত্তি নহয় বুজিছা। আৰু এতিয়া আইনেও আমাৰ দৰে সম্পৰ্কবোৰক বৈধ কৰিছে। তাত তুমি একো কৰিব নোৱাৰা।" মোৰ গাত হুঁচ আহিল। হয়তো অলপতে টি.ভি., বাতৰি কাকতত শিৰোনাম লাভ কৰিছিল এই বিষয়টোৱে। অনিমা আৰু মই দুয়ো বহি চাইছিলো বিষয়টোৰ বিতৰ্কিত আলোচনাবোৰ। ন্যায়ালয়ে স্বীকৃতি দিয়া বিষয়টোৰ পাছত এতিয়া মই কি কৰা উচিত। অনিমাক ইচ্ছা অনুযায়ী কাম কৰিবলৈ দিম নে ছাৰক সঁকিয়াই দি মোৰ চাকৰিটো শেষ কৰিম। নে আইনৰ ওচৰলৈ যাম আন এটা ৰায়দানৰ আবেদনৰ বাবে!!

☆ ☆ ☆

"সাহস - ২.০"

✍ সৌৰভ দাস
বি. এড্., প্ৰথম বৰ্ষ

সৰুতে আইতাই কোৱা শুনিছিলো, আমাৰ ককায়ে হেনো পাহাৰৰ পৰা খৰি কাটি আহোঁতে কেতিয়াবা বাঘ মাৰি পিঠিত ওলোমাই ঘৰলৈ হৈ আহিছিল।

মায়ে কোৱা শুনিছিলো, দেউতাই হেনো প্ৰায়ে দোভাগ ৰাতি শ্মশানৰ মাজেৰে চৰ্টকাট মাৰি ঘৰ সোমাইছিল।

এই বংশৰ ল'ৰা হৈ মই এনেকৈ ভয়ত পেঁপুৱা লাগিম নে!

ধেই!!

হ'বই নোৱাৰে বুলি বাওঁ ভৰিৰ হাৱাই ছেণ্ডেল সোঁ-হাতত লৈ সাজু হ'লোঁ। বুকুৰ ধপ্ ধ্পনিয়ে মেলেৰিয়া ৰোগীৰ নিচিনাকৈ হাত ভৰি কঁপাইছে যদিও আজি তিনি ৰাতি ধৰি ঘটি থকা ৰহস্যৰ যৱনিকা পেলাইহে এৰিম বুলি ঠিৰাং কৰিলোঁ।

ধৰিব পৰা নাই চাগে ...? কি কৈ আছোঁ। কিয় কৈ আছো! বাৰু, প্ৰথমৰ পৰাই কৈছো ... ঘটনাতো আচলতে এনেধৰণৰ ...

(প্ৰথম ৰাতি) ঃ

মই ঃ অই, শুনিলি??

পাৰ্থ ঃ নাই ... কি??

মই ঃ ডিঙিত মহাদেৱৰ নিচিনাকে সাপডাল লৈ নেজ দুডাল কাণত ভৰাই ৰাখিলে কি শুনিবি!! কিবা এটা শব্দ শুনিছোঁ।

পাৰ্থ ঃ এই ৰাতিখন কাণ বাজিছে তোৰ। শুই থাক।

(সময়ৰ উঁই পৰুৱাই ওপৰ মহলাত থকা মালিক মালিকনিৰ বত্ৰিশ বছৰ যোৱা মৰমক ফোঁপোলা কৰিব পৰা নাই বুলি ভাবিয়েই আকৌ শুই দিলো।)

(দ্বিতীয় ৰাতি) ঃ

আজি শব্দটো দ্বিতীয়বাৰ কাণৰ পৰ্দাত পৰাত পাৰ্থলৈ ঘূৰি চালো ... সি ইতিমধ্যে নিদ্ৰাদেৱীৰ কোলাত বিলীন ...।

মোবাইলৰ ফ্লাচ্ লাইটতো জ্বলাই এনেয়ে এবাৰ ৰুমটোত চালো....

ক'তো একো নাই ...

মনৰ ভয়ক টোপনিয়ে আমনি কৰাত লাইটতো নুমুৱাই দীঘল দি পৰিলোঁ ...।

(তৃতীয় ৰাতি) ঃ

আজি পাৰ্থ নাই ... কিবা এটা কামত হঠাৎ দুপৰীয়া ঘৰলৈ গ'ল ...।

নিশা দুই মান বাজিছে ...।

শুনিব নোখোজা শব্দটো আকৌ কাণত পৰিল ... আজি শব্দটোৱে কাণৰ পৰ্দাৰ লগতে বুকুৰ পৰ্দাখনো অলপ কঁপালে ...।

শব্দটো বাহিৰৰ পৰা অহা যেন লাগিল ...।

এহ ...! মেকুৰীৰ পোৱালী বা নিগনি হ'ব বুলি নিজকে ভুৱা সান্ত্বনা দিলো।

লাহে লাহে গৈ দৰ্জাখনৰ এফাল খুলিলো আৰু বগলীৰ দৰে ডিঙিটো উলিয়াই চালো ...।

এয়া কি ...!! সন্মুখৰ বেৰখনত এটা ছাঁ ...!

"অই কোন" বুলি চিঞৰ এটা মাৰিলো ...। মোৰ শব্দ শুনি লগে লগেই নানা অংগী ভংগী কৰি ছাঁটো অস্থিৰ হৈ পৰিল ...।

কলিজাৰ কঁপনিত তাতেই চেণ্ডেল যোৰৰ এপাত এৰি ছেকেণ্ডত চুচৰি মেলি বিচনা পালোহি ...।

এখন টিপিকেল হ'ৰৰ হিন্দী চিনেমাৰ প্লটত সোমাই পৰিছো যেন লাগিল ...!

(ইন্টাণশ্বিপৰ নামত প্ৰাণটো যোৰহাটত এৰি যাব লগা পৰিস্থিতি আহিব বুলি কাহানিও ভবা নাছিলোঁ...)।

পোন্ধৰ মিনিটমান এনেকৈয়ে ভয়ে ভয়ে আইতা আৰু মায়ে কোৱা কথা দুষাৰ সুঁৱৰি সুঁৱৰি মনৰ ভিতৰত শুই থকা অসমীয়া "চাৰ্লক হোম্‌ছ" হাতত এপাট চেণ্ডেল লৈ জাগি উঠিল ...।

দিওঁ নিদিওঁকৈ আকৌ এখোজ দুখোজ কৰি দৰ্জাৰ ওচৰ পালোহি ...।

গাত থকা আটাইখিনি পানীয়ে ঘাম হৈ বাৰে বাৰে মোৰ সাহসক ডুবাব চেষ্টা কৰি আছে ...।

পিছে মই হাৰ মনা নাই ...।

বিদ্যুৎ গতিত দৰ্জাখন ঠেলি বাহিৰ ওলাই দেখো ছাঁটোৰ উৎস হ'ল - ইউনিৰ্ফমত থকা এটা পেটুৱা চকীদাৰ ...!!

পিছফালৰ পৰা মনে মনে গৈ চালো — কাণত হেডফোন লগাই চাউথৰ চিনেমা চাই চাই সেই ৰঙালাউটোৱে নিজকে "আল্লু অৰ্জুন" বুলি ভাবি আছে ...!

(বি. দ্ৰ. ঃ আজি উপলব্ধি হ'ল খৰি কটা কুঠাৰেৰে অকলে এটা বাঘ মৰাটো অলপ টান ... আৰু আমাৰ ঘৰৰ ওচৰে পাজৰে কতো শ্মশানো নাই ...!)

☆ ☆ ☆

বৰফাবৃত্ত ছিমলা-মানালীলৈ যাত্ৰা

✍ নৱনীতা শইকীয়া
বি. এড্., দ্বিতীয় বৰ্ষ

সেউজীয়া খলা-বমা পাহাৰ আৰু তাৰ কাষেৰে বৈ যোৱা খৰস্ৰোতা নদী মোৰ সৰুৰে পৰা প্ৰিয়। দূৰৰ পৰা দেখা পাহাৰৰ শান্ত, ধীৰ আৰু মৃসণ সৌন্দৰ্য চাবৰ বাবে সদায় আগ্ৰহী। সেইবাবে আমাৰ কলেজৰ পৰা ওলোৱা শিক্ষামূলক ভ্ৰমণ দলটোৰ লগত যোৱাৰ কোনো পূৰ্ব পৰিলকল্পনা নথকাকৈয়ে তিনি দিনৰ আগত নিজৰ নাম দিলো। আমাৰ শিক্ষামূলক ভ্ৰমণটোৰ যাত্ৰা আৰম্ভণি হৈছিল ১১ ছেপ্তেম্বৰৰ পৰা। দলটোত আছিল দীপক ছাৰ আৰু তেখেতৰ পৰিয়াল, মৃত্যুঞ্জয় ছাৰ, দিগন্ত দা, ৰাজুদা, খৰ্গেশ্বৰ দাৰ লগতে দ্বিতীয় বৰ্ষৰ শিক্ষক-প্ৰশিক্ষাৰ্থীসহ সৰ্বমুঠ ৪৫ জন ব্যক্তি।

১১ ছেপ্তেম্বৰ, মঙ্গলবাৰৰ দিনা পুৱা ৬.৩০ ত পল্টন বজাৰ ষ্টেচনৰ পৰা 'চম্পকক্ৰান্তি এক্সপ্ৰেছেৰে' আমি দিল্লী অভিমুখে যাত্ৰা কৰিলোঁ। ১২ তাৰিখে দিনৰ ৪ বজাত নতুন দিল্লী ষ্টেচনত নামি পোনে পোনে হোটেললৈ গ'লো। তাত সকলোৱে সতেজ হৈ আমাৰ বাবে ৰৈ থকা শীত-তাপ নিয়ন্ত্ৰিত বাছেৰে ছিমলালৈ বুলি যাত্ৰা কৰিলোঁ। দিল্লীতে আমাৰ দুজন গাইড লগ হ'লহি। ৰাতি ১২ বজাত 'দিলনে' নামৰ এখন পাঞ্জাৱী ধাবাত বাছ ৰখালে ৰাতিৰ আহাৰৰ বাবে। তাত দলটোৰ কেইজনমানৰ বাবে আমি সচৰাচৰ কৈ থকা 'থালি' আৰু 'ভেজ থালি'ৰ মাজত খেলিমেলি হ'ল। যিটোৱে সকলোকে আমোদ দিছিল। ১৩ তাৰিখে পুৱা ৮ মান বজাত ছিমলা পালোগৈ। তাত আমাৰ বাবে কেইবাখনো সৰু গাড়ীৰ সুবিধা কৰি থৈছিল। পোনে পোনে আমাক অকোঁৱা-পকোঁৱা ৰাস্তাৰে ব্ৰিটিছ ৰিজৰ্টলৈ লৈ গ'ল। পুৰণা কিন্তু কাঠেৰে নিৰ্মিত সন্মুখ ভাগেৰে এটা সুন্দৰ ৰিজৰ্ট, য'ত বহুকেইখন হিন্দী চিনেমাৰ দৃশ্যগ্ৰহণ হৈছিল আৰু ব্ৰিটিছ ৰজা-ৰাণীৰ বাহৰ আছিল। তাত সকলোৱে সাজু হৈ মনোমোহা সৌন্দৰ্য্যৰ অধিকাৰী ছিমলা চাবৰ বাবে ওলালো। শাৰী শাৰী পাইন গছ আৰু তাৰ মাজে মাজে থকা বগা কুঁৱলীৰ আভাই ছিমলাক অপূৰ্ব দেখাইছিল। ছিমলাত আমি এজাক বৰষুণৰ সন্মুখীন হ'লো। অলপ সময়ৰ বাবে বেয়া লাগিছিল যদিও সেই বৰষুণ জাকৰ পাছত ছিমলাখন যে আৰু অধিক চাফা লাগিছিল। ক্ৰমে ওপৰলৈ উঠি আমি 'Mall Road' সোমালো। বিভিন্ন বজাৰ বহা ঠাইখন পাৰ কৰিয়ে ব্ৰিটিছৰ দিনতে নিৰ্মিত বহুকেইটা ঘৰ দেখি ভাল লাগিছিল। দিনটো তেনেদৰে ঘূৰি-পকি ৰিজৰ্টলৈ ৰাতি ৮.৩০ মানত ঘূৰি আহিলো। সুন্দৰভাৱে পৰিবেশন কৰা ৰাতিৰ খাদ্য খাই পাছদিনা পুৱাই মানালী যাবৰ বাবে সোনকালে শুই পৰিলোঁ।

১৪ ছেপ্তেম্বৰ অৰ্থাৎ শুক্ৰবাৰৰ দিনা পুৱাৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰিয়েই বাছেৰে মনালীলৈ যাবৰ বাবে সাজু হ'লো। বাছেৰে গৈ থকা অৱস্থাত অনুভৱ কৰিব পাৰিলো যে ক্ৰমে আমি ওপৰলৈ উঠি গৈ আছো। সন্মুখত বেকাঁ-বেঁকি ৰাস্তা, কাষত উচ্চ পাহাৰ আৰু তলেৰে বৈ যোৱা খৰস্ৰোতা নদীৰ খল্ খল্ শব্দই সকলোকে আপ্লুত কৰিছিল। খিড়িকীৰে তললৈ চালেহে অনুমান কৰিব পাৰি আমি যে বহু ওপৰত আছো। প্ৰকৃতিয়ে যিমান সুন্দৰ ৰূপত ঠাইবোৰ সজাইছিল, তাৰ লগতে বিপদজনকো আছিল সেই ঠাই। ড্ৰাইভাৰৰ অলপ গাফিলতি হ'লেই ডাঙৰ ঘটনা ঘটিব পাৰে। এইক্ষেত্ৰত আমাৰ ড্ৰাইভাৰজনে সাৱধানেৰে আমাক গন্তব্যস্থান পোৱালেগৈ একো অসুবিধা নোহোৱাকৈ। দিনটো যোৱাৰ পাছত ৰাতি ১০ বজাত মনালীত নামিলোগৈ। বাছখনে এঠাইতে নমাই ট্ৰেভেলাৰে আমাক আৰু ওপৰত থকা হোটেল এখনলৈ লৈ গ'ল। ৰাতি হোৱা বাবে ঠাইডোখৰ বেয়া যেন লাগিছিল। ক'ৰবাৰ জনশূণ্য ঠাইলৈ নিয়াৰ দৰে লাগিছিল। পাছদিনা ৰাতিপুৱাহে অনুভৱ হ'ল যে চাৰিওফালে পাহাৰেৰে আৱৰা, সুন্দৰ দৃশ্যৰ মাজত থকা এখন হোটেল। পুৱাৰ আহাৰ খাই পুনৰ সাজু হ'লো

মানালীৰ প্ৰধান পৰ্য্যটন থলীলৈ যাবৰ বাবে। ট্ৰেভ্ৰেলাৰ সৰু সৰু দলত ভাগ হৈ বহি ল'লো। ৰাস্তাত প্ৰয়োজনীয় কাপোৰ পিন্ধি ল'লো ঠাণ্ডাৰ বাবে। আমাৰ গন্তব্য স্থান আছিল 'Rohtany Pass'। হিমাচল প্ৰদেশৰ অন্তৰ্গত মানালীৰ এই ঠাইডোখৰলৈ দেশ-বিদেশৰ বহু পৰ্য্যটকৰ আগমন ঘটে। আমিও সেই ঠাইত যাবৰ বাবে অতি উৎসুক হৈ পৰিলো। ৩০ মি. মান গৈ সেই ঠাই পালোগৈ। তলৰ পৰা দেখা বৰফৰ পাহাৰৰ একেবাৰে ওচৰ পাই বহুত ভাল লাগিল। ১৩,০৫৮ ফুট উচ্চ ঠাইত আমি গৈ মিলিব পৰা নাছিলো পৰিবেশটোৰ লগত। অত্যন্ত ঠাণ্ডাৰ বাবে উশাহ লোৱাত অলপ কষ্ট হৈছিল আৰু হাত-ভৰি ঠাণ্ডাত উলিয়াব পৰা নাছিলো। গৰম কফি খোৱাৰ পাছত লাহে লাহে পৰিবেশটোৰ লগত মিলিব পৰা হৈ পৰিলো। পাহাৰৰ আৰু অলপ ওপৰলৈ খোজ কাঢ়ি গৈ বৰফৰ মাজত খেলিলো আৰু ফটো উঠিলো। তেনে সময়তে বৰফৰ বৰষুণ আহিল (Snow Fall)। সাধাৰণতে ছেপ্তেম্বৰ মাহত মানালীত Snow Fall নহয়। বৰফো সকলো ঠাইতে নপৰে। আমাৰ ভাগ্য ভাল আছিল যাৰ বাবে দুয়োটায়ে উপভোগ কৰিব পাৰিলো। Rahtang Pass ৰ বৰফৰ মাজত ২ ঘণ্টামান থকাৰ পাছত আমাৰ গাড়ী ৰখোৱা ঠাইলৈ ঘূৰি আহিলো। সময়ৰ অভাৱ হোৱা কাৰণে লৰালৰিকৈ সেই ঠাইৰ পৰা আহি এভাগ মন্দিৰত সোমালো। গৰম পানীৰ উঁহ থকা এটা পুখুৰী দেখা পালো, য'ত মানুহে স্নান কৰি আছিল। তাৰ কিছু নিলগত থকা এটা বৌদ্ধ মঠত আমি পদাৰ্পণ কৰিলোঁ। অত্যন্ত পৰিষ্কাৰ আৰু ফুলৰ বাগিছাৰে ভৰা মঠত সোমাই বহু ভাল লাগিছিল। তাৰ মাজতে মঠৰ সন্মুখত থকা বজাৰত কি প্ৰয়োজনীয় দুপদমান বস্তু কিনি সকলো হোটেললৈ ঘূৰি আহিলো। ৰাতিৰ সাঁজ তাত খাই ১০ বজাত পুনৰ দিল্লী অভিমুখী বাছত উঠিলো। পাছদিনা (১৬ ছেপ্তেম্বৰ) দিনৰ ৩ মান বজাত দিল্লী পালোগৈ। চাফ্-চিকুণ হৈ আটায়ে দিল্লীৰ ইণ্ডিয়া গেট (India Gate), লালকিল্লা, ৰাষ্ট্ৰপতি ভৱন চাবৰ বাবে গ'ল। লগতে পালিকা বজাৰ, জনপত বজাৰ আদিত সোমালে সকলোৱে নিজৰ সুবিধা মতে। তাৰ মাজতে কোনো কোনোৱে মেট্ৰ' ৰেল উঠি দিল্লীত অলপ ফুৰিলেও। সেই নিশাটো দিল্লীত কটাই পাছদিনা অসমলৈ অহা ট্ৰেইনত উঠিলো পুৱা ৬.৩০ বজাত।

এনেদৰে আনন্দ-স্ফূৰ্তিৰ মাজেৰে সাতদিনীয়া শিক্ষামূলক ভ্ৰমণৰ অন্ত পৰিছিল। ভাৰতৰ অন্যতম প্ৰধান পৰ্য্যটন থলী ছিমলা, মনালী আৰু দিল্লী চোৱাৰ সুবিধা কৰি দিয়াৰ বাবে কলেজৰ অধ্যক্ষা বাইদেউক বহুত ধন্যবাদ। লগতে আমাক গাইড কৰি লৈ যোৱা ছাৰ আৰু শিক্ষামূলক ভ্ৰমণটোৰ আয়োজককো ধন্যবাদ, গোটেই ভ্ৰমণসূচী সুকলমে পাৰ কৰি নিয়াৰ বাবে।

☆ ☆ ☆

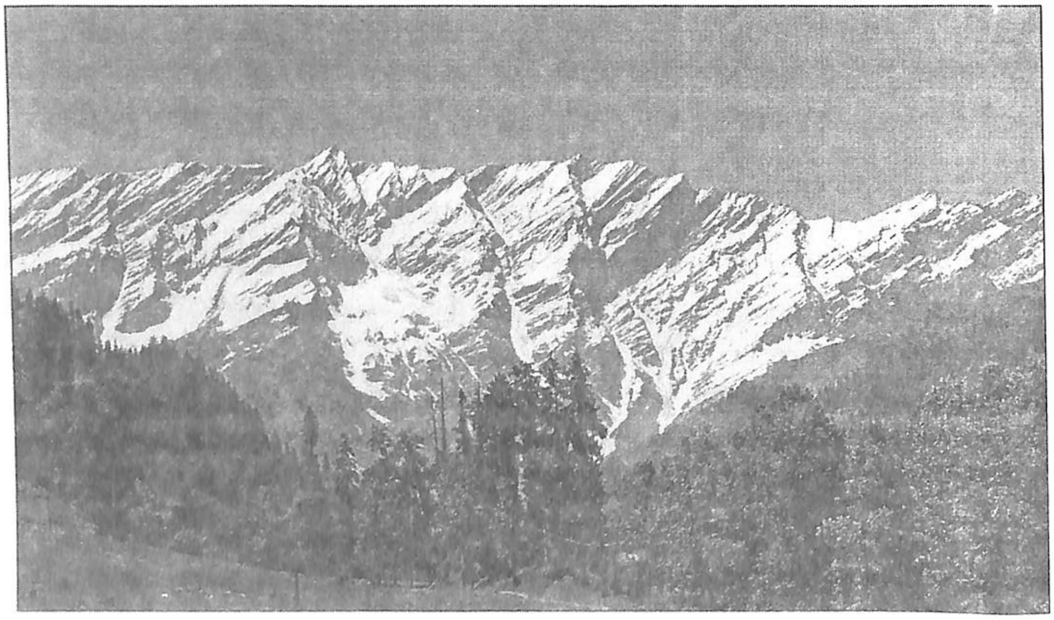

এবাৰ ভাবি চাওঁকচোন

✍ ৰঞ্জিতা বৰ্মন
বি. এড়., প্ৰথম বৰ্ষ

মালিগাঁৱৰ পৰা 'ৰেষ্ট গুৱাহাটী কলেজ অফ এডুকেশ্বন'লৈ দূৰত্ব প্ৰায় ডেৰ-দুই কিঃ মিঃ। 'ৰেষ্ট গুৱাহাটী কলেজ অফ এডুকেশ্বন' মোৰ আনুষ্ঠানিক শিক্ষাৰ শেষৰটি পৰ্য্যায়, য'ত ঘূৰাই পাইছো মোৰ শৈশৱ, যিটো শৈশৱত থাকে সাতখন বহীৰে ভৰা এক ওজনৰ বেগ, আৰ্টৰ বহী, ৰং পেঞ্চিল, টিফিন, লৰা ঢপৰা আৰু যে ক'ত কি! এনে ব্যস্ততাৰ মাজত আমি পাহৰি যাওঁ সেইসকল টেম্পোচালকৰ গুৰুত্ব তথা অস্তিত্বৰ কথা। কথা এষাৰ আছে নহয় যে — ওচৰত থকা বস্তুৰ মোল কোনেও নুবুজে। একেই কথা প্ৰতিফলিত হয় আমাৰ ক্ষেত্ৰতো। গতানুগতিক মহানগৰীখনত ক'ত, কেতিয়া বন্ধৰ ঘোষণা কৰে সেয়া এতিয়াও ৰহস্যৰ আৱৰ্তত। এনে তথাকথিত বন্ধৰ প্ৰভাৱ যেতিয়া মালিগাঁও চাৰিআলিত পৰে, তেতিয়া আমি অনুভৱ কৰো টেম্পচালকসকলৰ মূল্য। তেখেত সকলৰ মাজতো যে ক'ত জীৱন! সেইসকলৰ জীৱনটোনো কেনেদৰে চলি আছে? গম লওঁনে আমি কেতিয়াবা? হয়তো পৰিয়ালক পোহপাল দিয়াৰ মূল উৎস তেওঁলোক। আকৌ দহজন যাত্ৰী হোৱাৰ পাছতহে গাড়ীখন ষ্টাৰ্ট কৰে বুলি অভিমান কৰোঁ। আধা সংখ্যক যাত্ৰী বহাৰ পাছত গাড়ীখনে যদি আমাক লৈ যাবা পাৰেই বুলি মনতে ভবা আমিবোৰেই নহয় জানো? কাৰণ আমি যে স্বাৰ্থপৰ। আমাৰ সফলতাৰ বাটত তেওঁলোকৰ অৰিহণা বহুখিনি লেখত ল'বলগীয়া। তেওঁলোক আমাৰ সহযাত্ৰী। পাৰ্থক্য কেৱল তেওঁলোক আৰু আমাৰ মাজৰ বাটবোৰহে। কল্পনা কৰো কেতিয়াবা যদি তেওঁলোক মালিগাওঁ চাৰিআলিৰ পৰা নোহোৱা হৈ যায়, আমাৰ কি হ'ব? আমিওতো তেওঁলোকৰ সৈতে একেই পথৰে যাত্ৰী, মাথো আমি আগুৱাই যাওঁ আৰু তেওঁলোক উভতি আহে। এবাৰ ভাবি চাবচোন —

☆ ☆ ☆

স্বচ্ছতা অভিযান আৰু আমিবোৰ

✍ লক্ষ্যজ্যোতি শইকীয়া
বি. এড্., প্ৰথম বৰ্ষ

সাম্প্ৰতিক সময়ত স্বচ্ছতা এক অতি চিনাকী শব্দ। এই শব্দটোৰ বিষয়ে নতুনকৈ পুনৰ জ্ঞাত হোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই। কিন্তু স্বচ্ছতাৰ প্ৰতি আমি কিমান দায়বদ্ধ সেয়াহে গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়। জাতিৰ পিতা মহাত্মা গান্ধীৰ নীতি আৰু আদৰ্শক সাৰোগত কৰিয়েই ২০১৪ চনৰ ২ অক্টোবৰ তাৰিখে স্বচ্ছ ভাৰত অভিযান নামৰ আঁচনিখনৰ উদ্বোধন কৰা হয় প্ৰধানমন্ত্ৰী নৰেন্দ্ৰ মোডীৰ জৰিয়তে। এই অভিলাষী আঁচনিৰ যোগেদি কেইবাশ কোটি টকা খৰছ কৰি বিভিন্ন পদক্ষেপ গ্ৰহণ কৰাৰ লগতে শৌচাগাৰ-প্ৰস্ৰাৱগাৰ নিৰ্মাণৰ ব্যৱস্থাও লোৱা হৈছে।

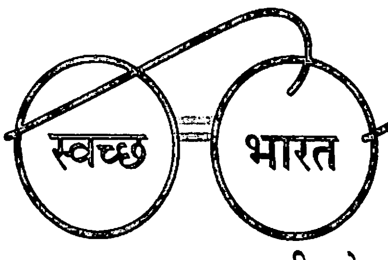

एक कदम स्वच्छता की ओर

স্বচ্ছতাৰ প্ৰতি গ্ৰহণ কৰা এনে পদক্ষেপ অনস্বীকাৰ্য। এই পদক্ষেপে বৰ্তমান সময়ত মানুহৰ মাজত এক বিৰাট পৰিৱৰ্তন আনিব পৰা নাই যদিও মানুহৰ মাজত সজাগতাৰ সৃষ্টি কৰিছে অৰ্থাৎ প্ৰতিজন লোকক জাগ্ৰত কৰিবলৈ কিছু পৰিমাণে হ'লেও সফলতা অৰ্জন কৰিছে। মানুহৰ নিজ মাতৃভূমিৰ প্ৰতি থকা দায়বদ্ধতা অনুভৱ কৰোৱা এই আঁচনি ৰূপায়ণৰ পৰৱৰ্তী সময়ত বহুতো মানুহে পেলনীয়া সামগ্ৰীবোৰ য'তে-ত'তে পেলাবলৈকো এৰিছে আৰু পেলোৱাৰ আগত বহুতে এবাৰলৈ হ'লেও ভাবি চাবলৈ বাধ্য হৈছে। ই আমাৰ দেশৰ বাবে এক শুভ লক্ষণ।

যদিও এচাম মানুহক স্বচ্ছতা অভিযানে মাতৃভূমিৰ প্ৰতি নিজ দায়বদ্ধতা উপলব্ধি কৰাইছে তথাপিও কিন্তু আন এচাম মানুহৰ ক্ষেত্ৰত এখন বিপৰীত ছবিও প্ৰতিফলিত হয়। ভাৰতবৰ্ষত এতিয়াও এনে বহুলোক আছে যাৱ স্বচ্ছতাৰ প্ৰতি কোনো ধৰণৰ কাণসাৰেই নাই। এতিয়াও পৰিলক্ষিত হয় বহুতো মানুহে তামোল, গুট্খা জাতীয় সামগ্ৰী খাই য'তে-ত'তে থু-পিক পেলাবলৈকো কুণ্ঠাবোধ নকৰে। পিক্ পেলাবলৈ ৰাস্তা-ঘাট আদিবোৰ এনেদৰে ব্যৱহাৰ কৰে যেন সেইবোৰ একো-একোটা ডাষ্টবিনহে। তাৰোপৰি পেকেট জাতীয় সামগ্ৰী সমূহো খাই য'তে-ত'তে পেলাই লেতেৰা কৰা দৃশ্যও ইয়াৰ বাহিৰত নহয়, ৰাজহুৱা স্থানত মল-মূত্ৰ বিসৰ্জন কৰা লোকো এই এচাম মানুহৰ অন্তৰ্ভূক্ত যিয়ে লজ্জা-কুণ্ঠাবোধ কাটি কৰি এই কৰ্ম কৰে। এই ক্ষেত্ৰত বিশেষকৈ পুৰুষসকলৰ ভূমিকা অধিক। ৰাজহুৱা সামগ্ৰীৰ অপব্যৱহাৰৰ মূলতেই এইসকল লোকেই জগৰীয়া; কিন্তু এতিয়া কথাটো হ'ল কেৱল চৰকাৰখনৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰশীল হৈ আৰু ইয়াৰ বাবে তেওঁলোকক জগৰীয়া কৰি থাকিলে আমাৰ বাৰু সমস্যা সমাধান হ'বনে? চৰকাৰক দোষ দিয়াৰ আগতে আমি নিজৰ কথা এবাৰ ভাবি চাইচোনে? সমাজ আৰু পৰিৱেশৰ প্ৰতি আমি কিমান দায়বদ্ধ? ৰাজহুৱা সামগ্ৰী সমূহক আমি আমাৰ নিজৰ বুলি ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰোনে? হয়! আহকচোন আমি সকলো সজাগ হওঁ। সকলোৱে আমাৰ মাতৃভূমি পৰিষ্কাৰ হৈ থকাত অৰিহণা যোগাওঁ। আমি সকলোৱেই যদি এইক্ষেত্ৰত কিবা অলপ হ'লেও অৰিহণা যোগাও নিশ্চয় আমাৰ দেশ স্বচ্ছতাৰ দিশত আৰু এখোজ আগুৱাই যাব। নহ'লে আমাৰ দেশ প্ৰগতিৰ যাত্ৰাপথত বহুদূৰ পিছুৱাই ৰ'ব।

* * *

বিহুৰ কিছুমান লাগতিয়াল বাদ্যযন্ত্ৰ

✍ জ্যোৎস্না ডেকা
বি.এড্., দ্বিতীয় বৰ্ষ

তাল ঃ তাল অসমীয়া বাদ্যযন্ত্ৰৰ ভিতৰত এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ বাদ্যযন্ত্ৰ। তাল শব্দটো সংস্কৃত শব্দ "তালাৰ" পৰা আহিছে। যাৰ অৰ্থ হৈছে চাপৰি বজোৱা। তাল সাধাৰণতে নাম প্ৰসংগ, বিহু, অন্য পৰম্পৰাগত নৃত্য আদিত ব্যৱহাৰ হয়। বিভিন্ন ধৰণৰ ধাতু যেনে ব্ৰঞ্জ, ক'পাৰ আদিৰ পৰা বনোৱা হয়। তাল বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ—

ক) বৰ তাল ঃ বৰতাল দেখিবলৈ ডাঙৰ। ইয়াৰ ওজন প্ৰায় ১$^{1}/_{2}$ ৰ পৰা ২ কে. জি. লৈ হ'ব পাৰে। বৰ তাল বজোৱা মানুহজনক 'গায়ন' বোলে।

খ) মাজুতাল ঃ ই হৈছে মাজু প্ৰকৃতিৰ তাল।

গ) খুতি তাল ঃ খুতি তালক 'সৰু তাল' আৰু 'মঞ্জিৰা' বুলিও কোৱা হয়।

ঘ) ৰামতাল ঃ ইয়াক খৰি তাল বোলে।

পেঁপা ঃ অসমীয়া বাদ্যযন্ত্ৰৰ ভিতৰত পেঁপা হৈছে অন্যতম। ইয়াক ম'হৰ শিঙৰ পৰা বনোৱা হয়। বিহু পৰিবেশনত পেপাঁ অতি প্ৰয়োজন।

টকা ঃ টকা হৈছে অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এক বিখ্যাত বাদ্যযন্ত্ৰ। টকা বাঁহৰ পৰা তৈয়াৰ হয়। পূৰ্বতে বিহুতে হাত চাপৰি বজোৱা হৈছিল আৰু ইয়ে পৰৱৰ্তী সময়ত তকাৰ নিৰ্মাণৰ মূল কাৰণ।

সুতুলী ঃ অসমীয়া বাদ্যযন্ত্ৰৰ ভিতৰত এটি প্ৰসিদ্ধ বাদ্যযন্ত্ৰ হৈছে সুতুলী। ইয়াক সাধাৰণতে মাটিৰে বনোৱা হয়। ইয়াক সাধাৰণতে জেঙ বিহু, বিহুৱতী নাম আদিত বজোৱা হয়।

গগনা ঃ গগনা হৈছে বিহুত ব্যৱহাৰ হোৱা এবিধ অতি প্ৰসিদ্ধ বাদ্যযন্ত্ৰ। সাধাৰণতে গগণা বাঁহৰ পৰা তৈয়াৰ কৰা হয়। গগনা প্ৰধানকৈ ২ প্ৰকাৰৰ—

ক) ৰামধন গগনা ঃ এইবিধ বাদ্যযন্ত্ৰ সাধাৰণতে পুৰুষ সকলে ব্যৱহাৰ কৰে। এই গগনা মানুহজনৰ ককালৰ চাৰিওফালে মেৰ খাই থকা টঙালীত ভৰোৱা থাকে।

খ) লাহৰী গগনা ঃ এইবিধ বাদ্যযন্ত্ৰ সাধাৰণতে নাচনী সকলে ব্যৱহাৰ কৰে। এই গগনা নাচনীয়ে মূৰৰ খোপাত গুজি ৰাখে।

ঢোল ঃ অসমীয়া বাদ্যযন্ত্ৰৰ ভিতৰত আটাইতকৈ প্ৰসিদ্ধ বাদ্যযন্ত্ৰ হৈছে ঢোল। আম, কঁঠাল, ক'লা জামু আৰু গমাৰি গছৰ পৰা ঢোলৰ খোলাটো তৈয়াৰ কৰা হয় আৰু দুয়োমূৰে গৰুৰ চামৰা ব্যৱহাৰ কৰা হয়। ঢোল বজাওতে হাত আৰু এডাল লাঠি ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

☆ ☆ ☆

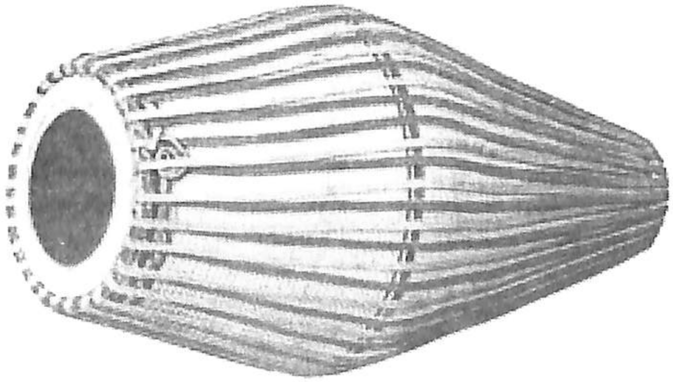

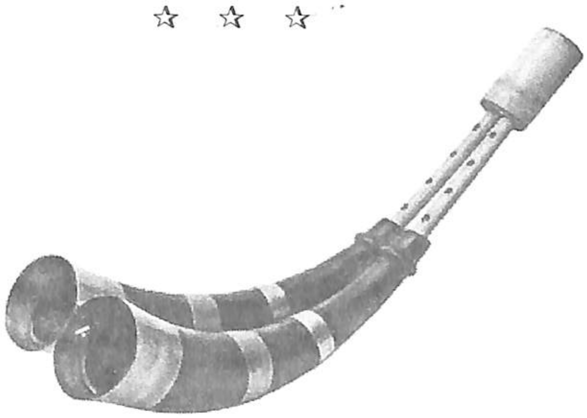

নাৰী তই

লক্ষ্যহীৰা বৰা
বি.এড্., দ্বিতীয় বৰ্ষ

ৰামধেনুৰ আবেলিত
তোৰ উন্মনা যৌৱনা মনক
দুভৰি পেলাবলৈ নিদিয়ে
হৃদয়হীন সমাজে, কিয়নো
স্বাধীনহীন নাৰী তই।
একবিংশ শতিকাতো
ফুটুকীয়া চোলাৰ কৈশোৰত
ধৰ্ষিতা তই, সৌন্দৰ্যই
বৈৰী তোৰ, কিয়নো
সমাজৰ অংশবিহীন, নাৰী তই।
মুখাপিন্ধা সমাজে কেৱল
বহুমুখী ভাষণেৰে সামৰে
তোৰ প্ৰতিৰক্ষাৰ কথা
কিন্তু, বন্ধ কোঠাত চলে
কেৱল নিৰ্যাতনৰ অভিসাৰ, কিয়ে
সন্মান অধিকাৰহীন, নাৰী তই।
বৈচিত্ৰ্যপূৰ্ণ মহাকাব্যৰ পাঠ লুটিয়া
জিলিকে, ৰজস্বলা দেহত তোৰ
বস্ত্ৰহৰণৰ দফা, কিয়নো
পুৰুষ অধীন, নাৰী তই।
তোৰ বহুৰঙী সপোনৰো পাখি বা
তোৰ ইচ্ছাৰ বিৰুদ্ধে।
কোঠালীৰে নহয়, সমাজৰূপী
সৰাবাসৰো
কয়দী তই, কিয়নো
শুকান অশ্ৰুহীন, শব্দবিহীন নাৰী তই।

◆ ◆ ◆

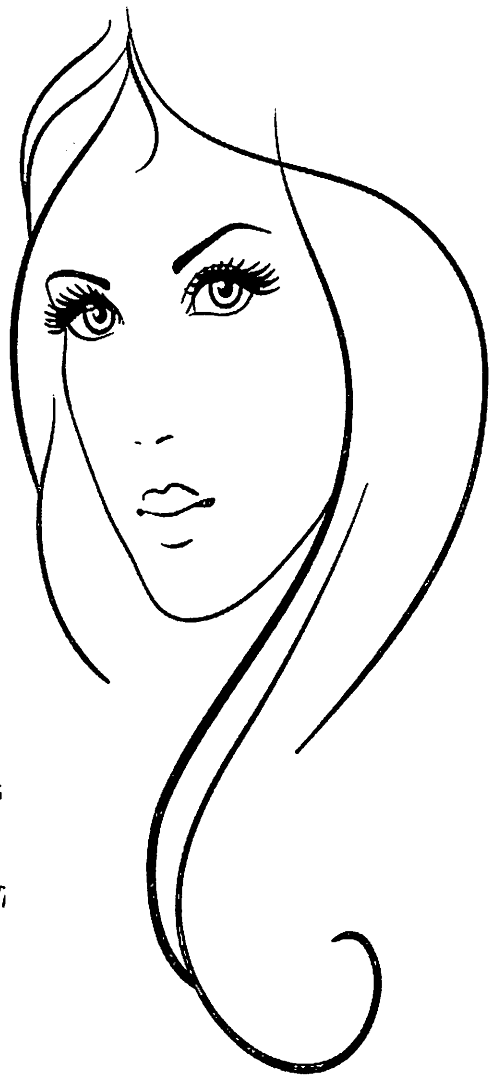

জীৱন-ধাৰা

নীনা ডেকা
বি. এড্., প্ৰথম বৰ্ষ

জীৱন সুন্দৰ কৰা মানৱ কবিতা
সদায়ে ৰচো আমি,
জগত সুন্দৰ কৰা আৰাধ্যা দেৱতা
কতনো থাকা তুমি?

ধৰালৈ আহা নামি হে সত্য সুন্দৰ
পোহৰ এচাটি লৈ,
পাপ অতিক্ৰমি পথ কৰা নিৰন্তৰ
ধৰাৰ আলহী হৈ।

আমিওতো সাজো সাঁকো অহৰ্নিশে
সৰগৰ কাৰণে,
দাৱানল পাপ মৃত্যু চতুৰ্দিশে
তুমি অবিহনে।

ইয়াতে ৰচিব পাৰো যদি কবিতাৰে
স্বৰ্গ সুন্দৰৰ,
সত্যই হ'ব পাৰে শিৱ সকলোৰে
মানৱ জীৱনৰ।

◆ ◆ ◆

সঁজাত বন্দী পখীৰ আৰ্তনাদ

কংকণা ভাণ্ডাৰ কায়স্থ
বি. এড., ২য় বৰ্ষ

*আই, মই উভতি আহিলো
তোমাৰ বুকুলৈ,
আই, ল'বানে আঁকোৱালি মোক?*

*সিহঁত দাবানল, সিহঁতৰ হিয়াত তেজ নাই
আছে মাথো উৰুখা পঁজা ভগাৰ
প্ৰচণ্ড সাহ।
আশাৰ চাকি নুমুৱাৰ হেঁপাহ।
চকুত আছে নিৰ্লজ্জৰ ওৰণি
মুখত জিলিকি উঠে অপ্ৰকাশিত ধ্বনি।*

*মানুহ নহয় সিহঁত
শিক্ষাৰ ৰথত উঠি ফুৰা
একো একোটা ধূৰ্ত শিয়াল।*

*আই মই সহিব নোৱাৰো,
নোৱাৰো মচিব সিহঁতৰ
কামনাৰ জুই,
সময়েও গচকিলে মোক
সভ্য সমাজতো মোৰ স্থান শূণ্য
সন্মুখত মাথো চিতাগ্নি ...
সেয়ে আই, মই উভতিলোঁ,
সঁজাৰ বন্দীক মুক্ত কৰা আই
তোমাৰ বুকুৰ উমত
উতলিব দিয়া মোক
সপোন দেখিম মই তাতে
উৰুৱাই দিম এহালি শালিকী।।*

◆ ◆ ◆

বিষাদ

শ্ৰীটুলটুল ৰাজবংশী
বি. এড়., দ্বিতীয় বৰ্ষ

(১)

*গীত গোৱা পখিটিয়ে আজি
বিনালেহি গছৰে ডালতে পৰি
পাই হেৰুৱাব খোজা সুখে
দহিছে আজি
মোৰ সুৰৰ পৃথিৱীত।*

(২)

*শৰতৰ কোমল পুৱা
ৰদৰ জিলিকনি
শেৱালিৰ সৰা ফুল
নিয়ৰ সেমেকা দুঁৱৰি
আইৰ দুচকুত চকুলো
তিতি যায় শিতানৰ গাৰু।*

(৩)

*স্বাধীনতাৰ জয়গান গোৱা
প্ৰতিধ্বনি নিমাত কিয় আজি?
আঁউসীৰ চন্দ্ৰমাই
কৰি তুলিছে মুখমণ্ডল বিৱৰ্ণ
পৰিৱৰ্তনৰ জোঁৱাৰ তুলিলা সঁচা
স্তব্ধ হ'ল মানৱতা।।*

◆ ◆ ◆

লুইতপৰীয়া দেশৰ কথাৰে ...

✍ প্ৰিয়ংকা খাটনিয়াৰ
বি. এড়., দ্বিতীয় বৰ্ষ

The Land of Red Rivers and Blue Hills ..

পাহাৰ-ভৈয়াম উজনি-নামনি
চৰ-চাপৰি, জলাহ-বননি
বৈচিত্ৰ্যৰ ৰম্যভূমি সুষমা অসম।

সময়ে ধূসৰিত কৰে সাঁচিপাতৰ আখৰ
সোঁৰৰণিৰ মৈদামত পৰি বয় লাচিতৰ হেংদান।
আমি পাহৰি গৈছো আলাবৈৰ ৰণৰ কথা
অথবা সৌ সিদিনাৰ অসম আন্দোলনৰ বিভীষিকা।
আজি আমি অসমীয়া ভাগ ভাগ হৈ
খেদি ফুৰিছো মৰীচিকা।

বড়ো ককাইদেউৰ মাদলৰ ধ্বনি
আজি কালি শুনা নাপাওঁ,
বাগৰুম্বা নচা গাভৰুজাকলৈ
বৰকৈয়ে মনত পৰে।
মন-মাজুলীত জানোচা লহৰ নুঠে
ভালপোৱাৰ ঐনিতমৰ!
বুকু কঁপাই জিৰ্ জিৰ্ কৈ মৰি পৰে
দুখৰ মিকছিজিলি।
সোঁৱণশিৰিৰ বুকু উদং কৰি
জংকি পানেইৰ প্ৰেমৰ সমাধি উচ্ছেদ কৰি
আজি কোনে নগৰীয়া সভ্যতাৰ ডংকা বজাইছে?
ভাতৃবৈৰী হলাহলৰ বিষবাষ্প বিয়পালে কোনে?

দিহিং পৰীয়া শিঙৰি ঘৰবোৰে সোঁৱৰাই দিয়ে
আমাৰ অস্তিত্বৰ কথা।
দিহিঙৰ পাৰত আজি গৰা খহনীয়া!
কিজানি উটুৱাই নিয়ে
বাইলুঙৰ মন্ত্ৰধ্বনি
নাইবা স্বৰ্গদেউৰ প্ৰজাতান্ত্ৰিক ৰাজতন্ত্ৰ।

ৰাভা-কছাৰী-তিৱা-কাৰ্বি
পাহাৰ-ভৈয়াম উজনি-নামনি
চৰ-চাপৰি জলাহ-বননি।

ভাইহঁত ঐ!
ভাতৃত্বৰ সংকল্পৰে হওঁ অগ্ৰগামী।
সমন্বয়ৰ এনাজৰীডাল ছিগিব নিদিবি।
আকৌ এবাৰ হেংদান তুলি লওঁ আহ
বঙালৰ অগ্ৰাসনক ৰুধিবলৈ।

শৰাইঘাট ৰণৰ সময় সমাগত!

❖ ❖ ❖

আবেলি

কংকনা তালুকদাৰ
বি.এড়., দ্বিতীয় বৰ্ষ

নীড়মুখী পখীবোৰক
বাট দেখুৱাই,
মোৰ বাবে বৈ থাকে
আবেলি এটি।
এন্ধাৰৰ কোলাত
মূৰ গুজি
বেলিটোৱেও পলুৱাই
দিনটোৰ ভাগৰ।
কুমলীয়া বতাহ এজাকে
চুই যায় মোক
এই সময়তে
আৰু মই যেন গুচি যাম
পাখি লগাই,
আকাশত উৰি যোৱা
চৰাই জাকৰ দৰে,
তেওঁৰ কাষলে
যাৰ স'তে খোজ দিয়া কথা আছে,
এটি হালধীয়া বাটত,
এটি সেউজীয়া সপোনৰ বাবে।

◆ ◆ ◆

মানৱতা

লক্ষ্যজ্যোতি শইকীয়া
বি. এড়., প্ৰথম বৰ্ষ

মানৱ হৃদয়ৰ এটি লুপ্ত তীখা
মানৱতা,
ইতিহাসৰ পাততেই যেন হেৰাই গৈছে
সুগন্ধি ফুলৰ ৰহনতা।

আজি যেন পৃথিৱীত মানৱতা এক
অচিন শব্দ
কালৰ বুকুত জলাঞ্জলিত হ'ল
মানৱতাৰ মন্ত্ৰ!!

ফুলত পৰা পখিলাটি আজি
ফুলৰেই শত্ৰু হ'ল,
মানৱতাৰ অভাৱত আজি মানৱৰ
অস্তিত্ব নোহোৱা হ'ল।

মানৱতাটো হ'ব নোৱাৰে
এক অচিন শব্দ
কিয় হ'ব ই এক
ধিক্কাৰৰ পাত্ৰ!!

চিনাকি হ'ব লাগিব ই
প্ৰতিজন লোকৰ হৃদয়ত.
তেতিয়াহে জিলিকি উঠিব পৃথিৱী
এক আনন্দৰ পোঁহৰত।

◆ ◆ ◆

মা

✍ মিনাক্ষী শৰ্মা
ডি.এল.এড্., প্ৰথম বৰ্ষ

মা তুমি কিয় আঁতৰি গ'লা
বাৰে বাৰে প্ৰতিবাৰে তোমালৈ মনত পৰে,
এই অশান্ত পৃথিৱীত মই
বাৰে বাৰে তোমাক মনত কৰোঁ।

ক'ত আছা তুমি মোৰ পৰা আঁতৰি?
হিংসাৰে জৰ্জৰিত এই পৃথিৱীত
তোমাৰ প্ৰয়োজন অধিক।

তুমি আজি নাই বাবে
বাৰে বাৰে তোমাকে বিচাৰো।
তুমি ক'ত আছা? তুমি আহা মা
মোৰ লগত কথা কোৱা মা
তুমি ঘূৰি আহা মা।
মোৰ দুচকুৰে নিগৰিত চকুলো
নিতৌৰ বাবে মচি পেলোৱা মা
তুমি চিৰদিনৰ বাবে
ঘূৰি আহা মা।
জানো, মই এতিয়া আৰু তোমাক
কেতিয়াও নাপাওঁ ঘূৰাই
তুমি মোৰ জীৱনত
সদায়েই জ্যোতি হৈ থাকি যাবা।

◆ ◆ ◆

সময়

✍ বৰ্ণালী কাকতী
বি. এড্., প্ৰথম বৰ্ষ

উভতি যায়
সময় আজিৰ পৰা কালিলৈ
কালিৰ পৰা অতীতৰো আগলৈ
চুই চাওঁ
মই মোৰ অজ্ঞাতে
এলান্ধু লগা স্মৃতিৰ পেৰা
মোক জীয়াই ৰখা সময় সেইয়া।

... পাহৰা নাই নতুনৰ চোতালত
হেৰুৱা ৰাতিৰ চম্পাকলি
সেই ফুলেৰে আঁঙঠি সজা
সেই আঁঙঠি পিন্ধি দৰা কইনা খেলা
আজি মাথো নষ্টালজিয়া।

পিতাইৰ কান্ধত আইৰ বোকোচাত
পাৰ হোৱা টোপনি গধুৰ সন্ধ্যাবোৰত
উলটি নাহে কাহানিও
উভতাই নাপাওঁ
জোনবাইৰ দেশৰ সাধুত
শেষ নোহোৱা সুখৰ স্বাদ
জীৱন এনেকৈয়ে স্মৃতি বিস্মৃতিৰ
দোমোজাত
হেৰাই যায়।

◆ ◆ ◆

প্ৰতিজ্ঞা

✍ হিমাশ্ৰী চৌধুৰী
বি. এড়., প্ৰথম বৰ্ষ

হে মোৰ মাতৃভূমি
ক্ষন্তেক ধৈৰ্য্য ধৰা তুমি
আঁতৰাম তোমাৰ বুকুৰপৰা
দুৰ্নীতি, অবিচাৰ আমি।

হে দেশৰ শত্ৰু তহঁত
জীয়াই আছনো কাৰ যহঁত
যিখন দেশ তোৰ আই মাতৃ
তাৰ বুকুতে চলাইছ দুৰ্নীতি।

ৰহ গৈছো আমিও সাজু হৈ
দেশৰ শত্ৰু তহঁতক বধিবলৈ
যদিও তহঁত আমাৰেই ভাই
তথাপিও তহঁতক নিদিম ঠাই।

হে দেশৰ শত্ৰু তহঁতক দিলো সঁকিয়াই
যদি তহঁতে দেশৰপৰা দুৰ্নীতি ত্যাগ নকৰ
বুজিবি তহঁতেও দেশত কেৰল তহঁতেই নাই
হে শত্ৰু, তহঁতকো থাকিবলৈ দিয়া নহ'ব জীয়াই।

◆ ◆ ◆

ৰণাংগন

✍ দীপান্বিতা শৰ্মা
বি.এড়., দ্বিতীয় বৰ্ষ

উন্মুক্ত আকাশ
চঞ্চল ডাৱৰৰ দশভূজা তাণ্ডৱ
উন্মাদিনী অংগনাৰ
গগনচুম্বী প্ৰতিধ্বনি।

তাইৰ বুকুৰপৰা নিগৰি অহা
ধূঁসৰিত কবিতাৰ পাহি এটি
আৰু, এটা ব্যগ্ৰ ৰজনীৰ উশাহ
একাকাৰ ... ।।

আজি কালি প্ৰথমজাক বৰষুণৰ পিছত
দ্বিতীয় জাকলৈ ব্যৱধান ক্ষীণ,
হেন সময়ৰ মাটিৰ গোন্ধটোও
আজি কালি খুব নাকত ধৰেহি
অজানুলম্বী পৰিপক্কতাৰ গভীৰত
মোৰ কবিতাৰ গান
'এক, দুই, তিনি, চাৰি ...'
নহ'লে 'বলুকাত বিয়লি বেলা।'

তৰংগায়িত ভোগদৈ
আসক্ত কণ্ঠ।
নিগৰিব ইয়াতেই জীৱনৰ জয় গান,
উচুপি উঠিব 'তুমি আৰু মই'...
শব্দৰ মায়াজাল...
শব্দৰ মায়াজাল ...
শব্দৰ গুঢ়জাল ... ।।

◆ ◆ ◆

মানৱতা

✍ ৰঞ্জনা ভট্টাচাৰ্য্য
বি. এড্., প্ৰথম বৰ্ষ

আমি জীৱশ্ৰেষ্ঠ মানুহ
তথাপিও কিয়নো আমাৰ পশুতুল্য মানসিকতা?
সৌৰা চোৰাচোন বনত বিচৰণ কৰা পক্ষীজাকলৈ
সিহঁতৰ মধুৰ কলৰৱৰ সান্নিধ্যত কি যে মাদকতা ...

আজিৰ পৃথিৱীৰ মানুহে যেন হেৰুৱাই মানৱতা
চৌদিশে কেৱল যান্ত্ৰিকতাৰ উন্মুক্ত নৃত্য,
ভাতৃঘাতী সংঘৰ্ষই সমাজক কৰি তুলিছে কোঙা
এয়া যে মানৱতাৰ অপমৃত্যু।

মনত পৰেনে বন্ধু, সেই সোণোৱালী শৈশৱলৈ
পখিলা খেদি ফুৰা আমিবোৰ যে আছিলো
একো একোটা মুক্ত বিহংগ।

সময়ৰ গতিত আজি আমি পিঞ্জৰাবদ্ধ
প্ৰতিযোগিতাৰ দৌৰত আমি এতিয়া যন্ত্ৰ,
তথাপিও যেন এটি বিশ্বাস ...
এই যান্ত্ৰিকতাৰ মাজতো আজিও জীয়াই আছে
এটি মাঁথো সত্ত্বা,
সেয়া মানৱতা!!!

◆ ◆ ◆

কোলাহল

✍ অৰ্পিতা দত্ত
বি.এড্., প্ৰথম বৰ্ষ

শব্দৰ কোলাহল কিম্বা অনুভৱৰ আস্ফালন,
ধুমুহাজাক
অথবা মোৰ মনৰ বাউলী বৰদৈচিলা।
সকলো আজি একাকাৰ,
ৰিক্ত হৃদয়ৰ তাড়নাত
সিক্ত দুচকু,
ভাৱনাৰ চাকনৈয়াত
ৰুদ্ধ হিয়া ...
অভাৱ
সময়ৰ কিম্বা পৰিচয়ৰ
হতাশা
মনৰ কিম্বা মানুহৰ।
নীৰৱতাৰ বুকুত বিলীন
ভংগুৰ সপোন,
নিস্তব্ধ নিশাৰ এন্ধাৰত আজি
ক্লান্ত,
সৰ্বস্ৰান্ত
জীৱন...।

◆ ◆ ◆

ENGLISH SECTION

ICT RESPONSIVE PEDAGOGY IN AID TO PROFESSIONAL DEVELOPMENT OF TEACHERS

Dr. Parijat Chakrabarty
Ass. Prof., West Guwahati College of Education

Conceptual Background

Pedagogical Content Knowledge demands the use of multimedia for effective learning of students. Incorporating Information and Communication Technologies (ICT) tools into the curriculum and in pedagogy as per the social environment are necessary for achieving improved qualitative learning (Kremer and Holla 2008; Sreekumar and Sanchez 2008; Barret (2009); Gurumurthy 2009). The need to improve teaching quality and learning outcomes for all students is the concern for all. In the present information age, it is essential that the teachers need to be responsive of students' social environment (community and family cultures) and information gathered through interaction must use the obtained knowledge in pedagogy. Culture is a powerful resource for student learning. The process of integration of ICT into curriculum and pedagogy, the role of teachers has been argued to be crucial as the 'agents' of change (OECD 2001; Semenov 2005). Development of teachers' technology skills and knowledge of new pedagogic approaches as well as attitudes toward teaching needs consideration. ICT can improve students' conceptual understanding, problem solving, and team working skills (Culp, Honey & Mandinach, 2005; Gerban, 1992; Tao & Gunstone, 1999; Toomey & Ketterer, 1995; Zhou, Brouwer, Nocente & Martin, 2005).

As a result, most curriculum documents state the importance of ICT and encourage school teachers to use them. However, teachers need to be specifically trained in order to integrate ICT in their teaching (Batane, 2004; Jacobsen, Clifford & Friesen, 2002; Markauskaite, 2007; Mitchem, Wells & Wells, 2003; Yildirim, 2000). Guskey (2000) considers professional development as those processes and activities designed to enhance professional knowledge, skills and attitudes of educators so that they might in turn improve students' learning. He adds that the process involves learning how to redesign educational structures and cultures.

Discursive interactions between teachers and students enable learners to make meaningful connections between learning activities and their lives outside the classroom (Ladson-Billings, 1995). The social and cultural context of students plays an important part of the teaching and learning process. Teachers' professional development emphasises the shift from individualised forms to more collaborative forms of professional development programmes (Guskey, 2000; Fullan, 2001; Loucks-Horsley et al., 1998; Pugach & Johnson, 1995; Showers & Joyce, 1996). To add, thus, it is evident that pedagogical professional development programmes have to base on ICT responsive pedagogy coupled with integration of culture and pedagogy.

Illustrations on ICT based researches in North East India

North East India (NEI) is well known for cultural diversities and every culture desires to focus its uniqueness. Under these circumstances it is quite obvious that both teachers and students belong to varied cultural backgrounds. So, to achieve desired teaching quality and learning outcomes the concept of ICT responsive pedagogy has to be

thought of. Varied culturally influenced society of NEI has ushered the inclusion of technological resources in the educational institutions particularly in schools. Introduction of ICT started in NEI since early eighties in the form of Computer Literacy Programme (CLP) and this fact is well perceived based on the researches –

CLP is in operation since 1984-85 in the States of Assam, Manipur, Meghalaya, Mizoram, Nagaland and Tripura. Teachers from 147 schools covered under the CLP are sent in batches to get training on the computers for a period of two/three weeks. Though computer technology in India is in use since mid-fifties, yet early eighties its entry at the school level commenced with the launching of the CLASS (Computer Literacy and Studies in Schools) project. After that, sudden introduction of computer education in the schools began throughout India, either with the help of private computer Institutes or through their own initiative. In this study it was also found that majority of the teachers perceived that computer education promotes in the students' knowledge, skills and reasoning power required in their later work life. Also, majority of the teachers felt the need for training/orientation courses for better conduct of classes Chakrabarty (1995).

Another study reveals that by 1989 in Shillong, the capital town of Meghalaya out of 94 schools 20 number of schools did start imparting computer education course, wherein computer education teachers in majority of the schools were not the staff of the school but the hired teachers of the private computer institutes Padma and Chakrabarty (1991).

This is to record that in the first stage, ICT (computer) came into use in the field of education

- As tools for performing tasks like word processing, performing calculations and for information retrieval.

At the second stage, that is from late nineties along with the computer awareness program in general, the use of ICT is felt particularly

- For instructional purposes.

The second stage is illustrated further in the form of a case study. Realising the demand and need for inclusion of ICT in Teacher Education course (B.Ed.) Department of Teacher Education, National Council of Educational Research and Training formulated a separate paper entitled 'Understanding ICT and Its Application'. Out of 8 states in NEI, the Universities from rest 6 states are offering B.Ed. course and incorporated ICT as a paper in the Teacher Education Program, depicted in Table 1. Pedagogical training is undergoing for all the pre-service teachers as a step to professional development programme.

Table 1: ICT as a paper in the B.Ed. course in NEI

State	University	Name of the ICT Paper
Arunachal Pradesh	Rajiv Gandhi University	Not available
Assam	Gauhati University	ICT and Classroom Transaction
	Dibrugarh University	ICT Skill Development
	Assam University	Not available
Meghalaya	NEHU	Computer in Education
Manipur	Manipur University	ICT – Skill Development
Mizoram	Mizoram University	Critical Understanding of ICT
Nagaland	Nagaland University	Critical understanding of ICT
Sikkim	Sikkim University	Not available
Tripura	Tripura University	Critical Understanding of ICT
All India	NCERT	Understanding ICT and Its Application

Case Study on Pre-service teachers' attitude toward and their achievement in ICT

The need and importance for imparting ICT paper in the teacher education program (B.Ed. course) has bee well realised. It would be befitting to illustrate an example here about the reaction of pre-service teachers' (2014-1

batch) towards and their achievement in ICT paper of a B.Ed. College (affiliated to Gauhati University and recognised by National Council of Teacher Education). The goal of this study was to determine the needs of the pre-service teachers' in the Teacher Education program based on their ICT knowledge and skills, as well as their expectations of an ICT course that would help them to integrate ICT into their classroom teaching. These teacher trainees belonged to varied cultural backgrounds and they are supposed to integrate ICT into their teaching and learning profession depending on the availability of opportunities.

The present study is confined to the trainees received training from a B.Ed. college located at Guwahati city. The study is descriptive in nature. The population of the present study comprised of 100 number of B.Ed. trainees. In the present study 70 number of B.Ed. trainees formed the sample.

The tools comprised of

- Attitude Scale (24 number of Statements)
- Marks obtained in B.Ed. final exam conducted by Gauhati University on ICT paper.

Construction of Scale:

The try out scale consisted of 38 items. For pilot study the scale was administered on 18 number of B.Ed. trainees. Obtained data are processed for item analysis purpose. The collected data was scored according to the responses given by the trainees. The individual scores for the entire items were found out and they were arranged in the manner of highest to the lowest score. After arranging in the descending 25% of the sample constituting the high scores and the bottom 25% constituting the low scores are pooled. Each group consisted of 12 samples. 't' value for each item being calculated. The final draft form consisted of 24 numbers of items. The scale was further validated and reliability was obtained. Applying split half method on the scores obtained from 12 numbers of trainees the reliability coefficient happened to be 0.85 using Spearman Brown Formula.

The marks obtained in the ICT paper by the trainees are obtained from the College result register. The set of data obtained are analysed using suitable statistical methods.

Data analysis:

Reaction of pre-service teachers' towards ICT paper:

The mean range of attitude scores happens to be 48 and the obtained mean score found to be 73.04286 which suggest that the trainees have much higher favourable attitude towards ICT paper. Further Table 2 reveals that there is no difference of attitude towards ICT paper among Male and Female trainees.

Table 2: Gender wise attitude of pre-service teachers'

Sex	No. of respondents	M	SD	't' value
Male	10	71.8	7.269418	0.575 (NS)
Female	60	73.25	7.398179	

Also, the attitude of Graduate and post graduate pre-service teachers' towards ICT paper in terms of qualification shows no significant difference.

Table 3: Qualification of pre-service teachers'

Qualification	No. of respondents	M	SD	't' value
BA/BSc	21	71.04762	6.453497	1.051(NS)
MA/MSc	49	73.89796	7.597272	
Total	70	73.04286	7.345383	

ICT as a subject of study included in B.Ed. course is divided in certain focus areas as shown in Table 4 and the attitude scale statements are placed accordingly. The mean

Table 4: Attitude of pre-service teachers' towards ICT as a Subject of study

Sl. No.	Focus Area	No. of Statements	Mean	SD
1	ICT syllabus	4	8.757143	2.845977
2	ICT Theory	2	6.4	1.055009
3	ICT Practicum	3	10	1.329705
4	ICT Classes	3	15.77778	1.499206
5	Level of Confidence	7	23.07143	2.840297
6	Skill Development	4	13.31429	1.715596
7	Teacher Educator	1	3.385714	0.490278
		24	73.04286	7.345383

Broadly, the focus areas are put under three dimensions such as

- Institutional dimension (ICT syllabus and Teacher Educator)
- Instructional dimension (ICT theory & practicum, Classes)
- Personal dimension (Level of Confidence, Skill Development)

From table 5 it is evident that the attitude of pre-service teachers' towards institutional, instructional or personal dimensions is quite favourable.

Table 5: Attitude of pre-service teachers' towards ICT responsive pedagogy

Sl. No.	Dimension	Mean	Attitude of respondents	
			SD	't' value
1	Institutional	6.6	0.96908	53.087*
	Instructional	24.5142	2.65255	
2	Instructional	24.5142	2.65255	20.451*
	Personal	36.3857	4.06930	
3	Personal	36.3857	4.06930	59.585*
	Institutional	6.6	0.96908	

*Significant at 0.01 level

Pre-service teachers' Achievement on ICT paper:

In Gauhati University the ICT paper consist of 100 marks divided into two parts – theory (40 marks for external + 10 marks sessional test) and practicum of 50 marks each. Following units are included.

Unit	Headings
I	Fundamentals of Computer
II	Computer and Operating System
III	Computer Network & Internet
IV	ICT in Education
V	ICT integration in Teaching Learning Process

In this paper the marks obtained in the final examination of the University is presented separately for theory, practical and combined one in Table 6, 7 and 8 along with the diagrammatic representation in Figure 1, 2 and 3.

In theory portion more than 70% of the trainees scored within the range of 27-38 marks. The highest and lowest marks scored are 38 and 18 respectively.

Table 6: ICT Theory Marks

Range of Marks obtained	No. of respondents	%
18-20	3	4.28
21-23	7	10
24-26	11	15.71
27-29	14	20
30-32	16	22.85
33-35	8	11.42
36-38	11	15.71
	70	

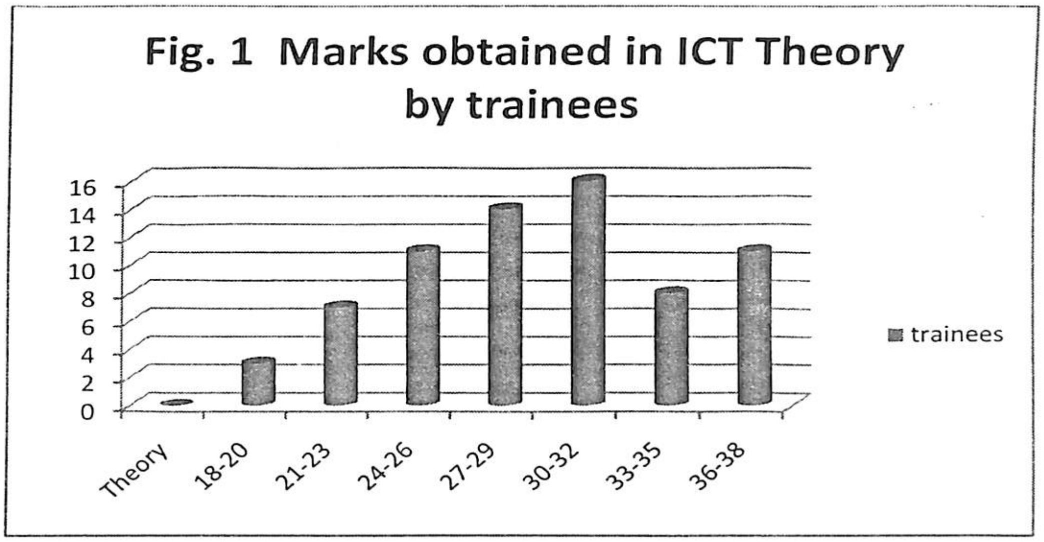

In practicum portion more than 72% of the trainees scored within the range of 27-35 marks. The highest and lowest marks scored happen to be 42 and 25 respectively.

Table 7: ICT Practicum Marks

Range of Marks obtained	No. of respondents	%
24-26	3	4.28
27-29	17	24.28
30-32	18	25.71
33-35	16	22.85
36-38	3	4.28
39-41	11	15.71
42-44	2	4.28
	70	

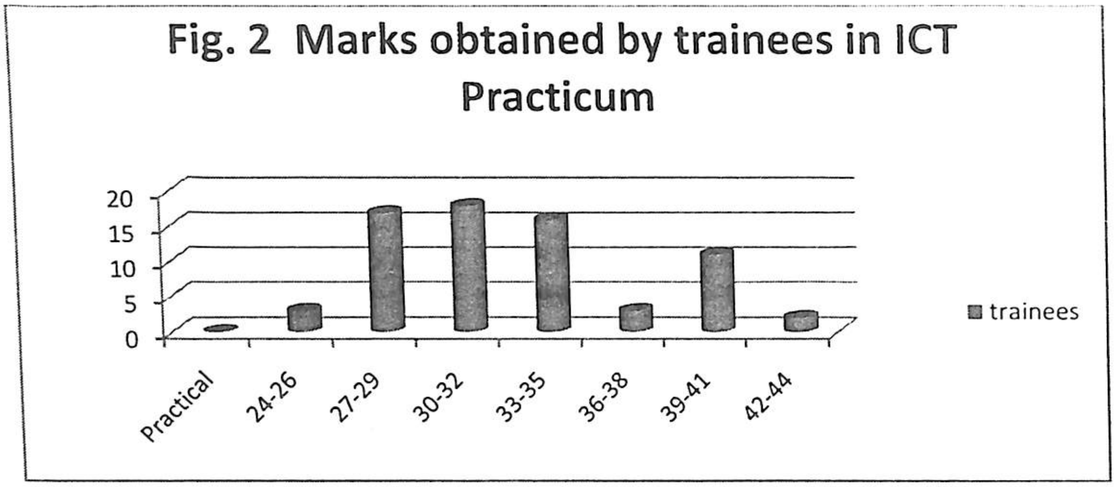

The total (theory & practicum) marks obtained reveals that more than 58% of the trainees scored within the range of 54-65 marks. The highest and lowest marks scored happen to be 78 and 46 respectively.

Table 8: Marks obtained in ICT paper

Range of Marks obtained	No. of responses	%
45-47	3	4.28
48-50	2	4.28
51-53	4	5.71
54-56	1	15.71
57-59	9	12.85
60-62	7	10
63-65	14	20
66-68	6	8.5
69-71	7	10
72-74	3	4.28
75-77	3	4.28
78-80	1	1.42
	70	

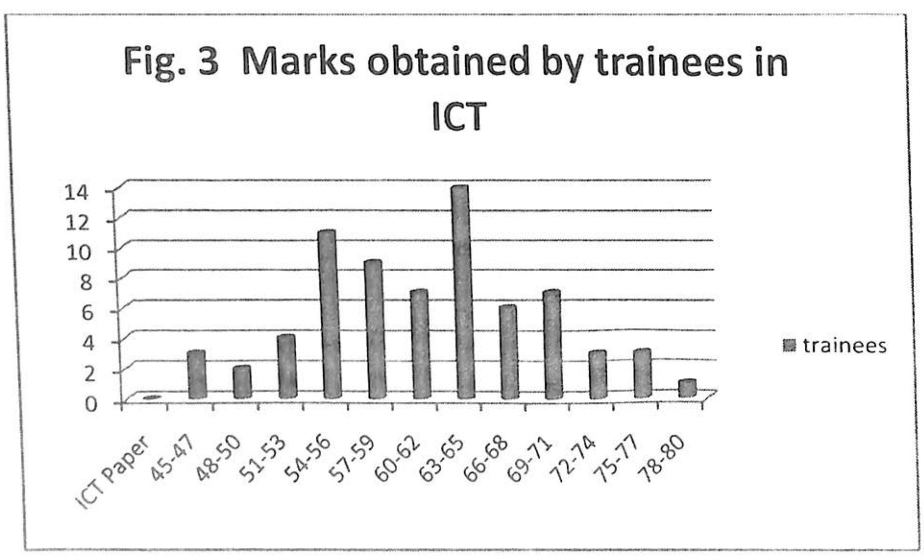

Thus, from this study certain results obtained are

- Pre-service teachers' possesses favorable attitude towards ICT
- Both the sexes do have the urge for acquisition of ICT knowledge
- Be it graduate or postgraduate pre-service teachers' there is no difference in attitude towards ICT
- The attitude of pre-service teachers' towards institutional, instructional or personal dimensions with respect to ICT is quite favorable.
- Majority (77%) of the pre-service teachers' have performed well (range 54-71 marks) both in ICT theory and practicum examinations.

Discussion

Studies on ICTs suggest that ICT responsive pedagogy has been well accepted and now it needs to be seen the extent of impact on quality of teaching. ICTs can enable activity-based and collaborative learning processes (suggested by NCF 'National curriculum framework' 2005), which can help us move away from the traditional 'rote-based learning'. The NCF 2005 has highlighted the importance of ICT in school education. The entire teaching-learning process gets a boost with the appropriate use of ICT. Although ICT offers the opportunity to construct powerful learning experiences, it needs to be seen that to what extent this would be culturally responsive coupled with integration of ICT into curriculum and pedagogy. ICT-enhanced education requires clearly stated objectives, mobilization of resources and political commitment of the concerned bodies. For successful integration of ICT in the education system the need to develop competencies of teachers is of utmost essential. One impeding factor of ICTs integration in education systems is the skill gap of people implementing it (Tinio, 2002). Any attempt of ICT integration in education should parallel with teachers professional development.

References

1. Chakrabarty (1995) A Study on the Computer Education in the Schools of Selected States of North East India. Unpublished Ph.D. Dissertation, NEHU, Shillong.
2. Das Gupta, Chirashree and Haridas KPN March (2012) Role of ICT in Improving the Quality of School Education in Bihar referred (Kremer and Holla 2008; Sreekumar and Sanchez 2008; Barret (2009); Gurumurthy 2009) International Growth Centre.
3. Devi, Sharmila; Rizwaan, Mohammad & Chander, Subhash (2012). ICT for quality of education in india International Journal of Physical and Social Sciences, Volume 2, Issue 6, June, ISSN: 2249-5894 http://www.ijmra.us 542
4. Gay, G. (2002). Preparing for culturally responsive teaching. Journal of Teacher Education, 53(2), 106–116.
5. George, Anna Neena (Aug 13, 2012) ICT in education.
6. Hassan,D (2014) Ict in Higher Education: Opportunities and Challenges, GRA-Global Research Analysis, Volume: 3, Issue : 4, April 2014, ISSN No 2277-8160.
7. Hynds, Anne S.; Hindle, Rawiri; Savage, Catherine;. Meyer, Luanna H; Penetito, Wally & Sleeter, Christine (2016) The Impact of Teacher Professional Development to Reposition Pedagogy for Indigenous Students in Mainstream Schools. The Teacher Educator, 16 Jun 2016.ISSN: 0887-8730 (Print) 1938-8101 (Online) Journal homepage: http://www.tandfonline.com/loi/utte20.
8. Jager, A.K. and Lokman, A.H. (1999) Impacts of ICT in education. The role of the teacher and teacher training. Paper Presented at the European Conference on Educational Research, Lahti, Finland 22-25 September 1999
9. Kasinathan, Gurumurthy (2008) Info Change News & Features, June.
10. Kshetrimayum, Otojit (2008) ICT Integration in School Education: A Sociological Proposition Thursday, February 14, Journal of Indian Education. Vol. XXXIII. No. 1.

11. Ladson-Billings, (1995) in Aceves, Terese C.& Orosco, Michael J. Terese Culturally Responsive Teaching July 2014 CEEDAR Document No. IC-2.
12. Mikre, Fisseha (2011) The Roles of Information Communication Technologies in Education Ethiop. J. Educ. & Sc. Vol. 6, No 2, 28 July.
13. Padma and Chakrabarty (1991) Facilities for Computer Education in the Schools of Shillong-A Study. Journal of Educational Technology. Vol. 3, No.3, April.
14. Tok, Boa Reena and Sora, Marpe (2013) Perspective of Emerging Integrating Technology (ICT) in Learning and Teaching. International Journal of Information and Education Technology, Vol. 3, No. 2, April.
15. *Zhang, Zuochen and Martinovic, Dragana* (2009) ICT in teacher education: Examining needs, expectations and attitudes. **Canadian Journal of Learning and Technology, Open Journal Systems**file:///F:/ICT/What%20Is%20Culturally%20Responsive%20Pedagogy_.html | April 2014 • IO277-8160 www.mzu.edu.in/.../syllabus/...syllabus/8272-b-ed-regulation-course-structure-and-

☆ ☆ ☆

IMPORTANCE OF VALUES IN THE MODERN WORLD

Barsita Sarkar
Asstt. Professor

Values are a part and parcel of every individual. Our values inform our thoughts, words and actions. Our values are important because they help us to grow & develop .... The decisions we make are a reflection of our values and beliefs, and they are always directed towards a specific purpose.

Values help us to grow and develop. They help us to create the future we want to experience. Every individual and every organization is involved in making hundreds of decision every day. The decisions that we make are a reflection of our values and beliefs, and they are always directed towards a specific purpose. That purpose is the satisfaction of our individual or collective needs.

It is generally found that when we use our values to make decisions, we make a deliberate choice to focus on what is important to us. Sometimes there are interval cohesion in a group when values are shared.

Individual values reflect how we chew up in our lives. It also focuses on what you consider important for self interact. Individual values include enthusing, creativity, humility and personal fulfillment. In the modern world, in most of the families there are single child & they get excess of everything, hence it becomes more important there that values should be inculcated mainly by the parents.

Relationship values reflects how you relate to other people in your life, be they friends, family or colleague in your organization. Relationship values include openness, trust, generosity and caring. Children now-a-days take their values hence these values should be inculcated properly.

Organizational values reflects how your organization shows and operates in the world. Organizational values include : financial growth, team work, productivity and strategic alliances. These quality of values are a part & parcel of every organization which every individual should imbibe.

Societal values reflect how you or your organization is related to the society. And also how helpful it is for the growth and development of the society. Social values include : future generations, environmental awareness, ecology and sustainability.

Thus it can be assessed that values plays a very important role in our day to day life. Without proper inculcation of values it becomes difficult for on individual to lead a healthy life in this world. So as it is said, "Charity begins at home". – Similarly the inculcation of values should start from homely by the parents itself. This in the long run will reflect the personality of the individual. It is very important to inculcate the correct values in the individual from childhood only. So that the child is able to move in the right track throughout his life.

☆ ☆ ☆

Demonetisation and Its effects on the Indian Economy

Nivedita Saha Roy
B.Ed., 1st Year

Demonetisation is the act of stripping a currency unit of its status as legal tender. It occurs whenever there is a change of national currency.

In India the Prime Minister Mr. Narendra Modi took the step to demonetize high value currency notes of Rs. 500 and Rs. 1000 w.e.f. from midnight of 8th November, 2016 and replace it by freshly minted currency notes of Rs. 500 and Rs. 2000 with a window period of 50 days to exchange and / or deposit the old currency notes.

The Government of India put forth its justification to demonetize Rs. 500 and Rs. 1000 currency notes in the following grounds:

a) To reduce the growing cash circulation which is paving the way towards corruption.

b) To curb the presence of black money.

c) To eliminate the increasing speed of face currency.

Effects of demonetization on various sectors

1. **Agriculture:** India is an agrarian based economy. But, after the demonetization the farmers had a great trouble to get enough cash to buy their winter crops. Moreover, farmers suffered a great loss due to nation wise crunch of cash and a downfall in the demand of fruits and vegetables in the whole sale market.

2. **Real Estate:** It is the second largest employer after agriculture and is expected to increase over the next decade. But it is one of the most adversely affected sector after demonetization and hence the Nifty Reality Index closed at 175.2 down 11.6%

No doubt it had some disadvantages but it also brought various benefits to the economy which are mentioned below:

1. The greatest benefit was there in the decline of black money.

2. A big increase in tax revenue. With this bold decision, Indian Government experienced a great growth in the tax revenue.

3. Employment opportunity increased giving a great scope for the youth.

As from the above discussion, it is seen that there are positive and negative effects, but its success depends on many things like how Govt. will tackle things in future.

The date 8th November 2016, will be a red letter day in the Indian history in terms of economy because its impact was felt by every citizen whether rich or poor because of liquidity shortage.

☆ ☆ ☆

Generation Gap between Old Generation and New Generation

✍ **Kasturi Talukdar**
B.Ed., 1st Year

Now-a-days we see that many problem creeps between old generation and new generation. If both the generations have understanding then the problem will be solved if they talk about the matter between them. But some people treat the matter very badly and bring the matter to a very undigested situation. So this gap becomes very dangerous. Both the generations have some good things and some bad. Now one question comes in our mind to determine which one is good and which one is not. If one thing happens then both the generations should discuss the matter to point out what is bad and what is good. Then this gap problems will easily be solved. There are many reasons which create problems between generations but here I will show only one reason.

Now we see that maximum parents scold their children for their use of mobile, computer etc. in most of their time. Parents think that if their children give more time in study then it will be very good for him / her. Without scolding if parents explain this thing to their child and if a child also understands these things then it will be very good. But, in some cases children use mobile phones, video games etc in their study hour because they don't get time from their parents. The effects of good and evil deeds of children that maximum depends upon the thoughts of their parents. So parents should give maximum time to their children.

One of the main problem is that when a child is addicted to mobile, computer, video games etc then parents should point out the problems to be faced by the children in future. But they don't understand that one of the option is that parents can correlate with their children as a friend. Then they can teach their childrens how to gain information from google, youtube (knowledge related things leaving the others).

Now-a-days by using internet we can do maximum work sitting in home. We can shop, book cab, submission of form regarding service etc. e-mail, net banking etc. But, some people of old generation are not acquainted about it and they think it is used only for timepass. If new generation teach them how to use, it will be very helpful for the society. Then they will be relieved from more hardwork, besides saving time and money etc. Every problem has solution after negotiation.

We all can be benefited by using the creative aspects of modern discoveries like internet, computer and other invention for domestic use. If we take it to accommodate in our day to day life.

☆ ☆ ☆

The Future of Indian Football

Samar Jyoti Hatiboruah
B.Ed., 2nd Year

Cricket has always been regarded as the favourite son of India in the field of sports. Our country is filled with passionate, diehard fans who idolize some of the players of the Indian Cricket Team. But now, football has been growing in popularity, especially among the Indian youth. The Indian Cricket team is regarded as one of the best team in the sport, but Indian football is light years away. Sitting at No. 97 in the FIFA World rankings, Indian football has a long way ahead is it hopes to dethrone cricket as India's most adored sport. This article brings to light the current situation in Indian football and what the future could hold for the 'beautiful game' in India.

The Indian Super League (ISL) was first started in 2013 as a joint venture by IMG and the Reliance Foundation to promote football in India. With four seasons done, the ISL has attracted a huge number of supporters. The influx of various foreign players including legends like Alessandro Del Piero, David Trezeguet, Robert Pires has been a major boon for the league. Although the inception of the ISL has not resulted in an immediate change of fortune for the Indian National Team, it is expected to pay dividends in the long run. There have also been other leagues which have been formed in addition to the ISL, for instance the Premier Futsal League which was introduced in 2016 by football legend, Luis Figo. The Futsal League hosted some of the finest legends of the game including the Brazilian great Ronaldinho. Bringing players like Ronaldinho and Ryan Giggs to promote football in India is sure to attract a large number of youth to take up the sport.

The 17th edition of the FIFA U-17 World Cup was held in India. This is a huge testament to the fact that Indian football is growing in leaps and bounds across all sectors. A special program is implemented called the 'Mission XI Million'. The program is a joint venture by the All India Football Federation and the Indian government to promote football among the young of our nation. Mission XI Million aims to instill the passion for football in 11 million children from every part of the country. Tournament Director of the FIFA U-17 World Cup, Javier Ceppi remarked, "This is a very important landmark. Mission XI Million is what will truly change the future of Indian football and the way the sport is perceived by kids all around the country". If things do go according to plan, we could witness a football revolution in our country.

While the introduction of the ISL has been welcomed by most of the football faithful in India, it has proved to be a setback for the I-League. The I-League is the premier football league recognized by FIFA in India. Because of the ISL, the I-League has suffered enormously in terms of crowd support, sponsorship partners and quality. The number of teams in the I-League has reduced from eleven to nine due to the introduction of the ISL. There have been talks over a possible merger of the ISL with the I-League. Several footballing icons including Suil Chetri have publicly stated their desire for a merger, claiming that it would benefit the players and the national team immensely.

It is upsetting, that a country with a population of around 1.2 billion can't produce eleven football players that can compete with the global superpowers of football. Indian football has remained dormant for too long now. It is high time for our country and the various authoritative figures to realize the untapped potential among the youngsters. The ISL and the Premier Fetal will do its bit in promoting football in our country. The FIFA U-17 World Cup will serve as a huge step for the development of the game in India, especially among the youth of our country. But that alone won't sufficient because we need better systems, more grass-root programs, state of the art infrastructure and much more. If these challenges are met, the prospect of India qualifying for the FIFA World Cup won't be just another pipe dream anymore.

☆ ☆ ☆

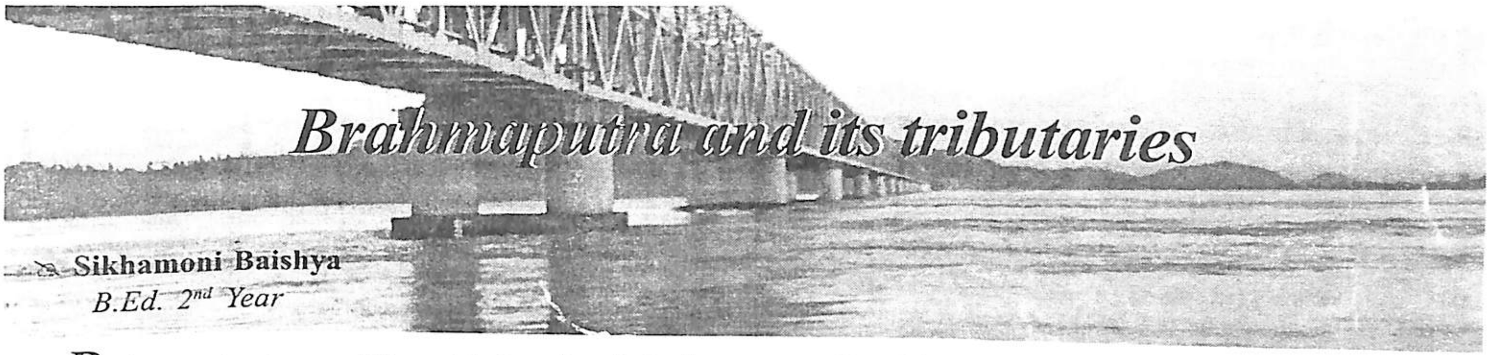

Brahmaputra and its tributaries

Sikhamoni Baishya
B.Ed. 2nd Year

Brahmaputra, is one of the mightiest river in India. It is a trans-boundary river which flows through China, India and Bangladesh. It is the ninth largest river in the world and fifteenth longest. With its origin in Mansarovar lake region, located on the northern Himalayas in Burang country of Tibet known as the Yarlung Tsangpo river and flows towards India where it is popularly known as Brahmaputra then it flows towards Bangladesh where it is known as Jamuna.

Tributaries of Brahmaputra river are as follows –

Beki river is one of the right bank tributaries of the Brahmaputra river, which flows from Bhutan region but a large portion flows in Indian state Assam.

Bhogdoi river is origins in the Naga hills and flows through the city of Jorhat and then it merges with another river and its name becomes Gelabill. The previous name of the river was Desoi.

Dibang river also known as Sikang in Adi and Talon in Idu is a tributary of the Brahmaputra that originated and flows through the Mishmi hills and northeast India from the Dibang valley district of Arunachal Pradesh.

Dihing or Burhi Dihing is a large tributary in upper Assam. The river originates in the eastern Himalayas in Arunachal Pradesh and flows through Tinsukia and Dibrugarh district of Assam to its confluence with the Brahmaputra at Dihingmukh.

Duilong river is a right tributary of the Lhasa river which it enters just below the city of Lhasa, Tibet, China.

Dhansiri river is the main river of Golaghat district of Assam and Dimapur of Nagaland. It originates at Laisang peak of Nagaland and flows from south to north before joining Brahmaputra.

Jinai river strikes of near Jamalpur and rejoins the Jamuna north of Sarisabari.

Kolong river or Kailang river diverts out from the Brahmaputra river in Hatimura region of Jakhalabandha (Nagaon) and meets the same at Kolongpar near Guwahati.

Kopili is an interstate river in North east India that flows through the states of Meghalaya and Assam and it is the largest south bank tributary of Brahmaputra.

Kameng river is called Kameng in Arunachal Pradesh and Jia Bhoroli in Assam, originates in Tawang district. It joins the Brahmaputra at Tezpur, just east of the Kolia Bhomora setu bridge.

Lhasa river also called Kyi river is a northeastern tributary of the Yarlung Tsangpo river in the south of the Tibet region of China. The Yarlung Tsangpo is the upper section of the Brahmaputra.

Lohit river or Zayi river is a river in India and China. The river rises in eastern Tibet, in the Kangri Garpo range, where it is known as Zayu river. It descends through this mountaineous region and surges through Arunachal Pradesh before entering the plains of Assam where it is known as Lohit.

Manas river is a trans-boundary river in the Himalayan foothills between southern Bhutan and India.

Nimu Maqu river is a left tributary of the Yarlung Tsangpo river (upper Brahmaputra) that flows south through Nyenao country in Lhasa Municipality, Tibet, China.

Parlung Tsangpo is a river in Nyingchi, Tibet, China which joins Yarlung Tsangpo.

Pengos river or Pen Pq is a tributary of the Lhasa river that runs through the western part of Lhunzhub country, chasa municipality, Tibet, China.

Radiak river is a tributary of the Brahmaputra river and a trans-boundary river. It flows through Bhutan, India and Bangladesh.

Subansiri river is a tributary of the Brahmaputra river in Assam and Arunachal Pradesh and Tibet. It is the largest tributary of the Brahmaputra originates in the Himalayas, in China. It flows east and southeast into India, then south to the Assam Valley where it joins the Brahmaputra river in Lakhimpur district. ♦ ♦

Different Education System around the World

Jahnabi Saikia
B.Ed., 1st Year

Australia :

Australia follows the popular three tier model of education. These tiers are the primary, secondary & tertiary levels commonly found in many western countries, including New Zealand and the US. The Australian curriculum covers the Math, English, Science and the Arts. To become a teacher in Australia, a student have to complete a three year degree, and some extra coursework. That's a whole lot less training than is required in Finland or Japan two countries that are consistently ranked among the top 10 education systems in the world.

Finland :

Teachers in Finland are held in extremely high regard and are afforded the same social status as doctors and lawyers. To become a teacher in Finland, one must have completed a Masters degree, and potential teachers are selected from a pool of the highest ranking students.

Japan :

Japan's education model operates via privates funding. It was recently touted as one of the world's best education system and is consistently praised for its high performing students. Many Japanese families also offer large amounts of educational support in home. i.e. pocket money. This is one cultural reason that a lot of Japanese students stay in school for long time.

China :

Education in China is notoriously stringent and offered by both public and private sectors. Children attend school from pre-kindergarten years and often move onto speciality schools for secondary education, which includes vocational schools, teacher training colleges and schools with special college to prepare classes.

The United Kingdom :

Politicians are calling for educational reforms all across the UK. Brian Lightman, General Secretary for the Association of school and college baders, recently said the UK education system is falling to prepare students for the workforce. Lightman noted the importance of vocational training in this regard, "Teachers need support to understand the link between education and business, such as apprentice schemes, and at the moment that just is not there".

☆ ☆ ☆

Learning of the Subject Mathematics – The gateway and key to all Science

Amit Mukherjee
B.Ed. 1st Year

Now-a-days many people think that Mathematics is an exceptionally difficult subject. The pass percentage in HSLC/SSE examination in this subject is very low in comparison to other subjects of the school curriculum.

Some people believe that study of Mathematics require specific ability and intelligence. In this connection I wish to say that any student with an average intelligence can learn Mathematics. Backwardness in this subject is not often caused by lack of intelligence but by lack of interest, any wrong teaching method. Moreover, what we teach in Mathematics today is from actual life. It will be encouraging for the students if we relate the subject with the present problems of the day to day life.

Many people believe that Mathematics is a dull and uninteresting subject. In this perspective, my view is that no subject is uninteresting or difficult in itself. Much depends on the will and interest of the learner. For those whom Mathematics is very interesting, they love the subject and have the urge to understand it. It is difficult for those who simply do not want to study or cannot study regularly and systematically as all knows that Mathematics is sequence subject.

Learning Mathematics is like climbing a hill-hard work, where you follow the path, you are on and then the joy and satisfaction of being at the top. So, learning Mathematics needs a lot of time and effort in which either you reach the destination and feel happy and satisfied, or the opposite happens, i.e., you fail to solve problem and thus feel disappointed and frustrated.

So, learning Mathematics is learning a skill like riding bicycle – once learnt, never forgotten. There should be a little bit of mathematical knowledge will often remain at the mercy of others and thus cheated. An individual is the smallest unit of the civil society. The society can flourish only if the smallest units flourish with the knowledge of Mathematics.

Today, our social existence is totally governed by the scientific and technological knowledge, which can only be attained by the learning of Mathematics. Moreover, the human brain is an organ that improves with exercise. The study of Mathematics thus gives sufficient exercise to the brain of an individual.

Therefore, learning Mathematics helps in solving the problems of our life and is capable of opening gates to many vocations.

☆ ☆ ☆

$\div$ $!$ $\exists$ π $\approx$ ∞ $\varnothing$ $-$ $\perp$

$\in$ $\sqrt{\ }$ $\int dx$ $\leq$ $\propto$ $\forall$ $\sum$ $\sqrt[3]{\ }$ $\geq$

Studying Prostitution: Revealing the Apathy of the Institution of Sexwork

✍ **Monisha Sarkar**
B.Ed., 1st. Year

Welcome to a world trapped between 'illegal' and 'immoral'. Prostitution might be illegal in India, but the business goes on. Calling it illegal is a superstecious formality and denouncing it as an immoral blotch on society. Recognizing it as a profession with at least reduce the real illegalities that come with it, like child prostitution, drug abuse and crime. This is basically commercial sex work. As an individual everyone should have the right to do whatever they want to do with their body. Because that is means of earning for their subsistence.

Meet 23 years old student of the prestigious university of Delhi. Even before completing her education, she has found her 'perfect' job that offer convenient working hours and great money. "I belong to a middle class family from North India and cannot afford a lavish lifestyle'.

Another case Meena was married off at 15. Soon after she was taken to Mumbai by her husband, where she found out that he was a pimp. She has serviced upto six clients a night. The major part of her earnings goes to pay rent on the little room, the rest goes to her husband.

So we can see that some women have entered to this profession by their own choice and some are entered forcefully. But the problem is it they are compelled to join prostitution. Owing to poverty many women are forced to join this to earn money for their living.

The Paradox of Indian security its reflected in their behavior towards the prostitutes. Sex workers are considered apathetic to society and are not allowed to socialize considering them as evils as per the morales of the society. They despise the ones who are selling the body but they tend to ignore the fact that it is the man of the same society who are buying the body of these women.

We live in a society that judges people by their profession. A doctor or an engineer might be considered a highly respected occupation while a girl model might not be appreciated much for their choice of profession. A girl staying at home all day might be considered an ideal women, while one returning home late night might lead to some gossip by society. Our society is still very judgement.

The prostitution is the oldest profession in India. It continued from ancient and medieval India and has taken a more gigantic outlook in modern India. Notorious red light districts of India include G.B. Road in Delhi, Sonagachi in Kolkata, Kamathipura in Mumbai, Reshompura in Gwalior. There are around 2.8 million prostitutes in the country.

A large number of women involved in this profession, but there is no regulations and it forms a part of the informal economy which does not come under the scanner of the government. Hence, even if the women are suffering there is no security net for them. So in todays time we can consider legalization of prostitution. There are example of rape victims joining the sexwork because society doesnot accept them.

The legalizing prostitution in India will reduce various problems. The major help of legalization is women's health as they can have easy access to medical facilities which they donot have when it is illegal. There is very strong need to treat this industry as any other industry and impower it with legal safeguards. It would bring nothing but benefits for prostitutes and society as a whole.

☆ ☆ ☆

Democracy in Nepal : A stand for abolishing the Monarchy

Rubi Choudhury
B.Ed., 2nd Year

Nepal, which has been a feudal state authoritarianism dominated the political scene all through the history. With K.P. Sharma Oli as Prime Minister at current time, Nepal has got its first even democratically elected Government. The country's journey from absolute Monarchy to multi party democracy is a study of innumerable sacrifices and many revolts that were seldom peaceful. The abolishment of Monarchy has shelved the 240 year old rule in the history forever. For instance, Nepal is undergoing a transformation from a feudalistic country to a democratic as well as inclusive state. The signing of the Comprehensive Peace Accord (CIA) put an end to the decade after a long ongoing conflict that giving relief to the common Nepali citizens.

So, far, Nepal has witnessed with two types of systems :

- Monarchy i.e. from the unification of the country in 1768 till 2006 and
- Republican Democracy i.e. from 2007 onwards.

1. Constitutive Monarchy (1768 to 1774) : This period witnessed the political combination of Nepal by a Gorkha King named as Prithvi Narayan Shah in 1768 who founded the ruling House of Nepal – The Shah Dynasty.
2. Diminishing Monarchy (1775-1846): This phase was marked by the death of Prithvi Narayan Shah (1775) and the political system was characterized by a highly divided constitution dominated by a handful of Kshatiriya families, supported and advised by a number of prominent Brahmin families reference could be made to the Chautaris, that were dominant from 1785 to 1794, the Pande family from 1799-1804 and the Thapas from 1806 to 1837.
3. Captive Monarchy (1846-1951): This period begins with the rise of Tang Bahadur Rana, who started a new trend in the politics of Nepal. Rana, who a remarkable man able to Samash all rival political powers groups and acquired the title of maharaja of Kaski and Lamjuing and declared the king as a spiritual head only over a long decade.
4. Revolting Monarchy (1950-51): In this phase, the British with drawls from India not only deprived the Ranas of powerful external backing, but placed in power a government in New Delhi. King Tribhuwan who was a Prisones of the Ranas

in the Palace desired to regain his power, joined hands with the people and the Nepali Congress to overthrow the 104 years of Rana dictatorship.

5. Monarchy Fostering Democracy (1951-55): In this phase, king Tribhuwan issued a historic declaration, inducting the new political system based upon the interim constitution of 1951 that for the first time granted the Nepali citizens fundamental rights (Right to form associations and unions)
6. Competing Monarchy (1955-1960): This phase witnessed the succession of Crown Prince Mahendra to the Nepali Throne, marked another turning point in the transitional politics of Post Rana Nepal. Exploiting the political instability, he declared a new Nepalese Constitution in 1959.
7. Assertive Monarchy (1960-1990): This phase witnessed a turning point when after the death of kind Mahendra as a result as a result of nationwide democracy movement King Birendra agreed to reduce the powers of Monarchy by adopting Constitutional Monarchy.
8. Constitutional Monarchy (1990-2001): In this phase a new constitution was adopted on November 9, 1990 which declared Nepal as a multi-ethnic, multi-lingual, democratic, independent, sovereign, Hindu Constitutional Monarchical Kingdom.
9. Diminishing Monarchy (2001-2008): In this phase Nepal experienced the first major disaster in its political history in June 2001 when the 250 years old Monarchy suffered a major set back. The newly elected interim Government abolished the Institution of Monarchy on 28th May, 2008 declaring Nepal as a Federal Republic.

As such, Nepal is such a country only which has struggled with the difficult transition from war to peace, from autocracy to Democracy and from an exclusionary and centralized state to a more inclusive and federal one.

Hence, to a great extent after 67 years long democratic struggle Nepal had adopted its new constitution on 20th September, 2015 marking its transition into a fully secular and democratic Republic from a Hindu Monarchy among violence by minority Madhes Groups over a seven province federal structure.

For instance, more than half the population specially Tanajatis, the Madhesis and Tharus were sidelined in the entire constitution making process due to prevailing distrust towards them among the mainstream political parties as well as the people living in the Terai region. Dalits and Women Rights Groups that opposed the New Constitution.

☆ ☆ ☆

Importance of teaching Financial Literacy

✍ **Nilakhi Das**
B.Ed. 1st Year

Financial Literacy is the possession of the set of skills and knowledge that allows an individual to make informed and effective decisions with all of their financial resources.

Teaching financial literacy in the classroom is one of the promising way to improve financial capacity for today's young people as because young people face a number of complex financial decisions. Even many are unprepared to make informed financial choices as they move into adulthood.

Teaching financial literacy in the classroom is one promising way to improve financial capacity for today's young people. Research shows that by the age of 12, students will always can economic understanding which is described as 'essentially adult'. Therefore, by including lessons on 'Smart money habits' early in their cognitive development can encourage young people to save money, faster family conversations and empower students to decides illes own financial futures. It is important to involve students in smart financial decision making such as involving them in basic transactions and purchasing decisions and investment decisions.

Unfortunately investment and business education is not taught in school. There is no such courses at the school level that can help the students to become financially literate as a result they grow up in a World with little knowledge about credit cards, mortgages or investments. Because crising costs of education also requires families to plan better. Financial literacy classes can be the basics of money management such as budgeting, saving. This will help students to built a strong money habit formation and help them to avoid many mistakes that may lead to time long money struggle.

☆ ☆ ☆

Importance of B. Ed. in Today's Education

✍ **Navanita Hazarika**
B.Ed., 2nd Year

In the present era where a degree of B. Tech and MBBS are mostly encouraged by the society, the students rarely get to hear about some outstanding courses, one of which is B.Ed. earlier known as B.T. (Bachelor of Training), B.Ed. stands for Bachelor of Education, which is an undergraduate academic course.

With education becoming an important factor responsible for the development of a country, it has become a sector for a huge number of jobs. From recent research data, it was found that there are approximately 1.3 million school in India. Thus, there is a lot of scope in this sector. And to enter this sector, a B.Ed. degree is a must. Under the RTE Act, it has been made compulsory to have B.Ed. degree to become a teacher. It also helps by getting appointment as a teacher in both Government and public schools. This course helps one to learn the methodologies involved in the teaching profession. It consists of the training process that will make a person a very efficient teacher.

The profession of teaching is a very attractive career as it demands huge respect from the society. India has always had a tradition of holding teachers in great regard. And it should never be ignored that apart from parents, teacher is the most crucial person in shaping the minds of young students. It is an undereable fact that there are some great teachers behind every successful person. Apart from respect, there are various paths for career progression as a teacher. As a teacher, one's salary can vary greatly depending on training, qualification and the type of school one's employed. In such cases, having a B.Ed. can name a huge difference to the salary package. It is a very stable job which does not involve ris'ks. It also answers job security and job satisfaction.

Recently, approximately 1200 students from different IIT's and NIT's were employed to teach students in backward areas across 11 states and union territories. This shows that today it has become the need of the hour to increase the population of skillful teachers in our country.

☆ ☆ ☆

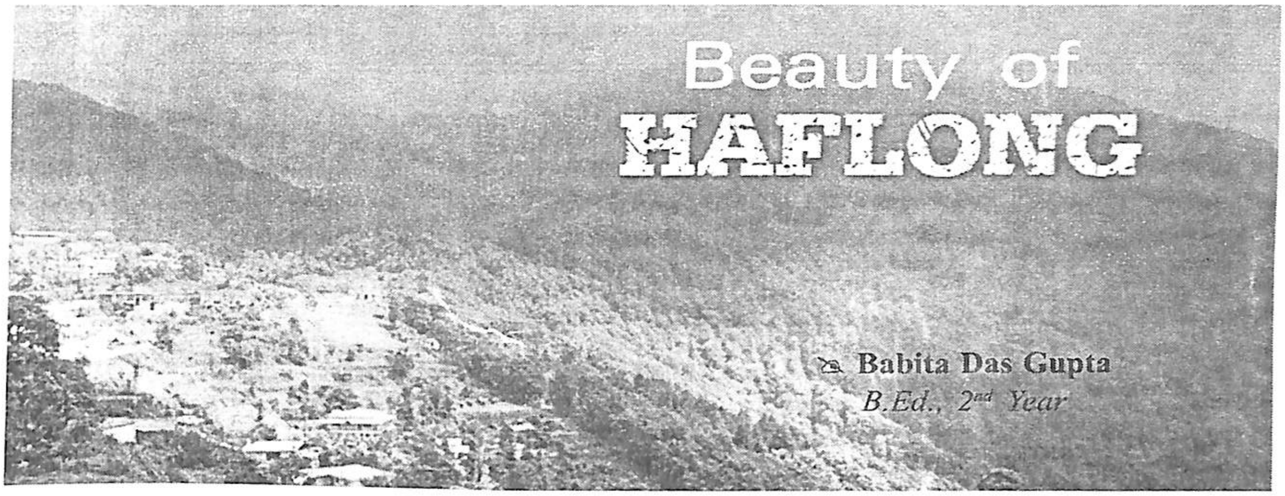

Beauty of HAFLONG

Babita Das Gupta
B.Ed., 2nd Year

Haflong is a town and headquarters of Dima Hasao in India in the state of Assam. It is the only hill station in Assam. Haflong is a Dimasa word meaning 'Anthill'. The population of the town comprises of various tribes and races who maintain their own dialect, culture, customs and usages. The small and serene Haflong town shelter, the lovely people, warm and fascinating – and as colourful as the land itself. Haflong is also the home of various tribes – Dimasa, Nagas, Hmar, Kukis, Biate, Bengali, Assamese and Hrang khol. Languages commonly spoken in Haflong are – Haflong Hindi, Dimasa, Hmar, Zeme Naga, Biate, Kuki, Khasi, Assamese and Hrang khol. Both bus and train communication are available to reach to Haflong and it is 310 km from Guwahati.

Haflong is a hilly town surrounded by lots of natural beauties like fluent water streams, lush green hills and bounty waterfalls. The main attractions of the Haflong town are –

Haflong Lake : It is a beautiful lake located at the heart of the Haflong Town (1683 ft) with Hanging Bridges overpasses. It is one of the most Charming and the only tourist hill destination in this North-eastern Indian state of Assam.

Fiangpui Garden : The scenic view of the lush green hills at a distance is a delight and with a gentle breeze blowing throughout the year, the place is a prominent recreational spot.

Fiangpui Presbyterian Church: It is famous for its beautiful structures and complimented by its picturesque location, the Fiangpui Presbyterian church attract visitors in Galore.

Jatinga: It is famous as the "valley where birds commit suicide during September to October, Jatinga Village, located some 9 kilometers from Haflong town. It is a place to be in where one can enjoy nature from the closest quarters. There is also a bird watchtower from where the entire Borail range can be viewed.

Ethnic Village: The ethnic village has been developed by the Dima Hasao Tourism, as an effort to showcase various ethnic tribes. This model village exemplifies natural beauty along with huts built representing each tribe residing in Dima Hasao.

The best time to visit Haflong is during the winter season from October to February. Temperature remains uniformly cool. There are a number of migratory bird visiting the region during winters. Haflong hill station is also called as the Scottland of Assam. The roads, the valleys and the different alleys of Haflong do give us an impression that we are actually in Scottland.

☆ ☆ ☆

Travelling as a Hobby

✍ **Dikshita Choudhury**
B.Ed. 1st Year

Travel, is one of the best part of education. Some may think otherwise; to them visiting new places, churches, temples, monasteries, libraries etc. is a sheer wastage of time. They may further say that one can read the account of these or see the films of the important places of the world. They forget that touch of actuality gives a different type of sensation and satisfaction.

Travelling may be an expensive hobby but it compensates the financial loss. If a traveler has interest in life and its manifestation one can find much to keep oneself observed and happy. One can definitely find everything that satisfies his intellectual and sensuous cravings'.

As a hobby, travelling keeps us busy during leisure time, it is the best method to utilize time till a person breaks from their dull routine, physically and mentally. One cannot find satisfaction travelling helps us to achieve this break. At a new place, one is curious to know and eager to gather all the unknown information about the place which he has neither read nor heard before he gets thrills and surprises which keep the interest and enthusiasm alive and encourages us to keep our journey on.

While travelling, one come across a number of people from varied back grounds and places. By interacting with them he comes to know about their heritages also. Understanding human nature is, perhaps, the best part of educations. Travelling satisfies all demands of a good hobby – it is absorbing education and refreshment to the mind, body and soul.

☆ ☆ ☆

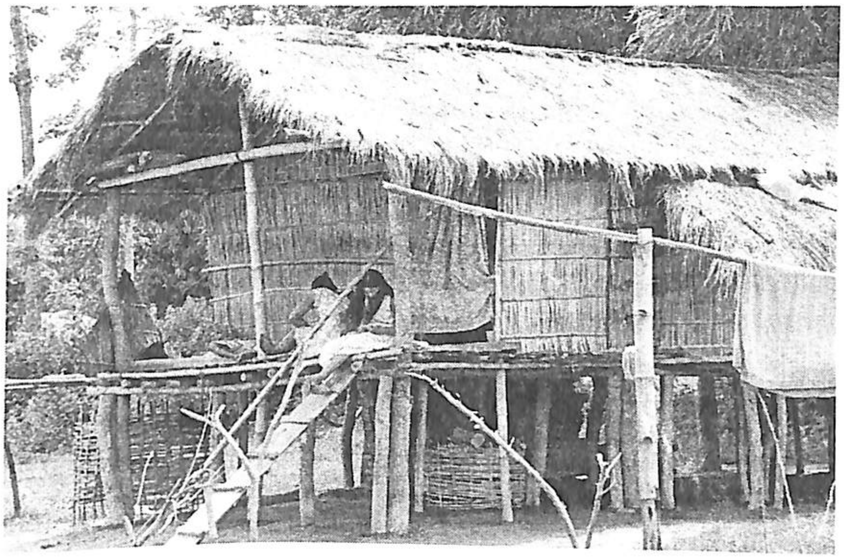

Mishing Community

✍ **Kulurani Pegu**
2nd Year

The Mishing Tribes are one of the ancient tribes of Assam that has its own indentity like culture, language, social structure, festival etc. which give it a vibrant theme and contributes to the vibrancy of greater Assamese Culture. It is very important to note that Mishing and Assamese are apparently making contribution towards one another from time immemorial in this North Eastern part of India.

History of Mishing Tribes:

The Mishing belong to the greater 3 group of Tani people. Who speak languages of the Sino-Tibetan family, which comprise many tribes of Arunachal Pradesh in India and Tibet in China. All Tani tribes show linguistic, cultural and ritual similarities.

There is no written history of Mishings about their migration from northern China, to the plains of Assam but history was passed down orally in the form of folk songs and stories by the ancestors from generation to generation and is still prevalent among their society.

Culture of Mishing Tribes :

The Mishing have a very rich cultural identity. It consist huge no of unique music, dance, lyric, hymn etc. which are very mesmerizing and depict the richness of Mishing Culture.

The culture of Mishing tribes is different from other culture. The tri-culture is mostly practiced among Mishing tribe of Assam. Silk weaving is a special feature of Assam. It plays an important part in the Socio-economic life of the people in specialized weaver's village of Assam. Weaving is the exclusive preserve of the mishing loomen. It is a indispensable part of the Mishing women.

A few of the Mishing music and dances are mention below –

A: bang – It is a verse of hymn of Praise and worship of gods and goddesses.

Kaban – It is one of the oldest form of Mishing folk songs. It is lamentation music and recalls bad events.

Tebo Tekany – It is a romantic lyric, rarely some love encounters.

Si : lung Nitom – It is a melancholy song, sang in lonely places like jungle.

Bini – These are Lullabies Sung either at home or in the field, taking babies to place of work.

Midang Nitom – This is usually sung at the time of ushening in a bride to her new home, often in order to lease her.

Oi Nitom – It is the most popular from of Mishing folk song, sung by Mishing youths when they are working or moving about the field, woods etc.

Mibu Dagnam – It is a priestly dance performed most during po:rang, the harvesting festival, observed in Murong the Community hall of the mishing.

Selloi – This is a kind of meray-making song and dance often performed for fun, by young boys and girls with the accompaniment of drums and Cymbals.

Lereli – Occasionally all sections of Mishing people indulge in singing and dancing lexli in sheer fun and merriment, especially at meeting old friends.

Ejung Tapung So:man – This is a very ancient form of dance performed to the accompaniment of ejung tapung, a wind instrument resembling the Snake Charmen's been.

Gumrang So:man – This dance is performed on the occasion of Ali-A:ye-Ligang.

Lotta So: man – This dance is performed on any occasion as an expression of joy or community.

Dresses of Mishing Tribes :

The Mishing traditional attire like Mibu-Galuk, Ege-gasor, Rihbi, Potali etc, are now becoming much popular among the Assamese Society.

The dresses of the Mishing can be divided into two district type –

a) General Dress or Special Dress :

General Dress – The General dress wear a skirt (Mosanam ege) covering the part from waist to knee. The upper piece (geosong or gero) fastered above the freast falling along with the skirt and a blouse is seen to cover the upper part of the body.

Special Dress – The special dress for festivals and ceremonial functions. The costumes used by Mishing for daily use are simple. The dress of the men or similar to non tribal Assamese. The costumes of the women are simple but divided into two piece of garment.

Food Habits :

The Mishing are known to use a good number of wild plants or traditional food and they are also known to be highly passionate for cooking traditionally unique food items. The ethinic food recipes prepared by the Mishing tribes has also become very much favorite among the Assamese society. The Mishing traditional food like Apong (rice beer), Purang-Apin (rice cooked in leaves), Smoked Pork etc. are liked by all the people of Assam.

Language :

A tani language spoken by the Mishing people.

Mishing Festival :

Ali-Aiye-Ligang is a spring festival associated with agriculture specially with the beginning of the Ahu Paddy Cultivation. It is celebrated by the Mishing an indigenous Assamese Community of Assam. The festival marks onset of sowing seeds. The name of the festival is made up of those terms 'Ali' Legumes 'Aye' seed and 'Ligang' to saw. The festival begins on 'Ligang Lange' the first Wednesday of 'Gimurpole' which to held in February or on Wednesday of the month of *fagun* of the Assamese Calender. Which lasts for five days.

Mishing House Type :

The traditional Mishing house is stilled. It has a thatched top and is patterned simply like the letter 'I'. It is built usually with wooden posts. Beams, truse and supporting forks but bamboo is used extensively for flowing and roffing. The more the number of nuclear families living in the some house the longer the 'I' would be. The granony is built a little close to the house and a cause hed too would not be far way. People from every communities of Assamese Society has now adopted the Mishing housing style too. The Mishing Chang-Ghar is very suitable for frequently flood affected areas.

Marriage of Mishing Tribes :

The Mishing are a patrilineal and patriarchal society and so, as per customary law, only the male children are entitled to inherit the property of a family. However, daughters can inherit the clothes and jewellery of their mothers.

Social Structure :

The Mishings believe Ahotani as their *ancoutor* is supposed to be a heavenly abode. The Mishing people inhabiting by the plains believe 'Gu:min' as one of the curliest ancestors, the fore-father of a lineal family of Ahotani. The sons of 'Gu:min' are grouped in clans (opin); The names of which are respresented by the eristing surnames in the society. They are all blood related brothers with a social restriction of matrimonial relationship among them.

The Mishing tribes are an inseparable part of the Assamese society. Their contribution towards the society for the cultural, political and economic development is immense.

☆ ☆ ☆

Caring for The Old

✍ **Priya Das**
B.Ed., 2nd Year

Earlier our country had the joint family system. It was a nice system. Under this system the needs of all age groups in the family were looked after very carefully. It took good care of the children, the young and the old alike, without any reservation or any kind of pressure or pain to anybody. The old looked after and loved the children, while the young respected and served the old.

In modern times due to the urbanization and the job requirement of the young people the ideal family system had gradually broken down. The people are following western countries and nuclear family system is fast coming up leaving the old people helpless and neglected. In search of employment the young people are forced to leave their ancestral houses which their parents and forefathers had built with the seat of their brow. They live in rented houses in cities and aged and the old people / parents are left in the native homes. The old parents are totally being neglected and sometimes they have to take refuge in homes for the aged which are run by some social organizations. "Old Age Homes" or the homes for thė aged are called a western concept, totally alien to the Indian people, but the westernization of our society has given rise to this problem of caring for the old.

The young people think the old as unwanted burden and a source of hindrance in their progress. They find it difficult to meet the needs of the old people. They simply forget that their parents and grand-parents brought them up and scarified their youth for their good. They made all sorts of sacrifice for their better future. Had they not helped the young they would not have achieved the position, they are occupying now. They faced untold troubles and brought up the young with the hope that they shall look after their old parents in their old age with care. Now in the evening of their life they need their love, attention and care. It is not a favour that the old are seeking. They want it as a return of the love and care with which they brought up the young during their infancy and youth. It is the duty of the young to look after the old people or their parents in the family. They must be kind, considerate and compassionate towards the elderly and old parents. Always remember that every old person had been young and every young person has to grow old one day! If he or she is ordained to live long. Experience, knowledge and wisdom grow with age.

The elders in the family are a store-house of wisdom, knowledge and experience. Old people in the family should not be regarded as an unnecessary burden. They may not be physically fit and active but they have mature wisdom and valuable experience which can help us at the time of crisis.

A Study

Once in very, very olden time, the people of Romanian thought that the old people are an unnecessary incumrance. They are weak and old and are unable to do any work. What is the use of keeping such people? They have already lived their life time. So they decided to kill all the old people in the country. All the old people above the age of fifty were ordered to be killed. Lots of wise and old people were killed and a store-house of wisdom, knowledge and experience was destroyed.

A young man had great love and respect for his father. He did not meant him to be killed. He hide him in a cellar and took good care of him. He always consult his father in the time of difficulty and trouble. Nobody knew that the old man was living. As the years passed terrible draught overtook the country and brought famine in its wake. The people had a lot of sufferings, troubles and sickness. The stares of food grains were fully exhausted. They did not have a single grain of seeds to sow in the land. They were helpless to solve this problem, Everybody looked worried.

The old man saw everything from his cellar. The old man told his son not to worry! Then the old man thought for a while and then said, "Don't tell it to anyone for the time being. Take your plough and plough up the lane infront of your house, then rake it over". The son did just as his father had advised. The rain came and wheat, barley. oats and beans began to sprout out of the ground at some places. Soon the nerves spread about the unheard thing. The

people were surprised to see a man reaping when the had not sown anything. The old man had advised his son to do so, because he knew from his experience that when the people bring their crop home many seeds drop on the ground in the way. He was sure that some seeds may be lying un-noticed in the lane of his house. He was proved right.

Soon the kind summoned the boy to know the secret of his wisdom. After a lot of hesitation the boy told the king that his old father had advised him to do so. The king was wonder-struck at the wisdom of the old man. He asked the boy to bring his old father to the court, because he wanted to reward him, as because of him only the life of the whole nation had been saved by his sagacious advice.

After this incident the people of that country did not kill their old people. They love and respected them. They treated them as a valuable treasure for the nation with all respect and care.

☆ ☆ ☆

Art by : Jyotshna Deka

Vaishnavism

Suspita Mazumdar
B.Ed., 2nd year

Vaishnavism is one of the major traditions within the broader Vedic or Hindu, spiritual culture. Unlike some Vedic traditions. Vaishnavas believe that the ultimate reality is personal. Thus, they understand that God is the supreme all-attractive person, or Krishna. They acknowledge that all living beings are eternal persons, and that all life's problems are rooted in the individual soul's forgetfulness of his or her relationship with God.

Vaishnavas teach that by chanting God's names the soul can reawaken his original spiritual knowledge, live peacefully in this life and return to the spiritual realm, or Valkuntha, the place of no anxiety, at the time of death.

There are four main sampradayas or Vaishnava lineages all based originally in India. Vaishnavas worship Lord Vishnu, Lord Rama and Lord Krishna as different manifestations of the same Supreme Lord or one supreme divinity, although the styles of worship and emphasis differ.

The Vaishnava tradition has widely influenced South Asian Culture through music, dance, theater and art Vaishnavism's heartfelt philosophy and poetic sacred texts integrate a profound theology with astute social discourse. The key Vaishnava sastras, or scriptures are Krishna's teachings in the Bhagavad-Gita, include in the longer work, the Mahabharata), the Srimad Bhagavatam (one of the eighteen Puranas), the Ramayana and the more recent 16th Century Sri Chaitanya-Charitamrita.

Iskon is part of the Gaudiya, or Chaitanya Vaishnava, tradition, which hails from the eastern regions of India. Gaudiyas place special emphasis on the teachings of 16th century saint and avatar, Sri Chaitanya Mahaprabhu. Gaudiya Vaishnavism in turn gave rise to the International Society for Krishna Consciousness (ISKCON), which was founded by Srila Prabhupada in 1966. His organization, ISKCON, has increased the awareness and growth of Vaishnavism worldwide since the late 1960s. Today Vaishnava teachings have crossed all geographic borders and proven relevant in addressing humanity's essential.

The distinctive religious belief of Vaishnavism is its emphasis on God as a personal being i.e., someone you can know and have a relationship with. Vaishnavas often identify six qualities of God : all knowledge, all power, supreme majesty, supreme strength, unlimited energy and total self-sufficiency. One popular name for God among Vaishnavites is an ancient name from the Vedas:Purushottama, "the Supreme Person". For most Vaishnavas, the divine self within is Vishnu himself, but not all of Vishnu. In other words, Vishnu is more than the self and more than the universe. Likewise, when a Vaishnavite merges into God upon liberation, his or her individual nature is not lost. Vaishnavites believe people are meant to be God's companions for all eternity.

Many Vaishnavas emphasize Vishnu's consort Lakshmi as much, if not more, than Vishnu. She is regarded not as another God, but as another aspect of the Supreme God.

☆ ☆ ☆

Tourist Spots of Sivasagar

✍ **Olismita Nath**
B.Ed., 2nd Year

Sivasagar formerly known as Rangpur, was the capital of the Ahom Kingdom from 1699 to 1788. The Ahoms ruled Assam for six centuries, until their kingdom fell to the Burmese, in 1819 and their ruling class was all but wiped out.

The province was liberated by the British in 1825 but, owing to the state of onarchy which prevailed, it was completely annexed in 1826 for administrative purposes it was divided into three sub divisions.

It is said that the original name of Sivasagar was 'Kalansupar' after the name of 'Kalansu Gohain' who resided in a village that originally existed in the place where currently the Sivasagar tank is located.

Here are the top 8 tourists attaractions to see in Sivasagar –

Talatal Ghar :

Talatal Ghar located in Rangpur, capital of the Ahom kingdom. This magnificent palace was originally built as an army base by the great Ahom Swargadeo Rajeswar Singha between 1751 and 1769 AD. There are three ground stories added to the structure making of Talatal Ghar the three levels built by king Swargadeo Rajeswar Singha which was built with completely natural materials – red bricks and organic cement made of rice powder and duck eggs and has been standing strong since its construction. It consists two secret tunnels – one linked to Dikhow stream which is around 3 km away and another linked to the Garhgaon bortress, which lies at a distance of 16 km. These were built as hiding chambers and escape routes for the king and his army. Tourists are allowed to visit the upper three levels of Talatal Ghar.

Rang Ghar :

Often reffered to as the 'Colosseum of the East' Rang Ghar is one of the oldest surviving amphitheaters of Asia. It is located near Rangpur palace at a distance of 3 km from Sivasagar town.

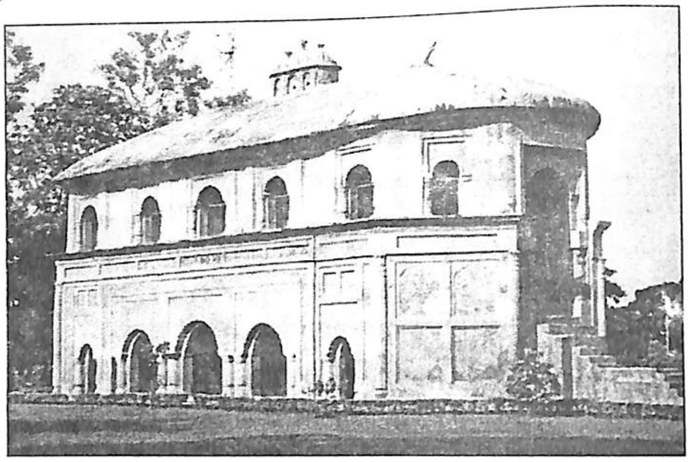

Originally, the two storied building was built by Ahom ruler Swargadeo Pramatta Singha to be used by Ahom kings and nobles for witnessing sports like buffalo fights and other sports held at the adjoining Rupahi Pathor. It served as a royal sports pavilion particularly during the Rangali bihu festival of Rangpur.

With a height of 10 meters, Rang Ghar is a brilliant specimen of Ahom style of architecture, made exclusively of baked red bricks and hence is of supreme importance to historians and the base of the structure is composed of a series of a series of entrances and its roof is shaped like an Ahom long royal boat. Sculpted stone crocodiles can also be found adoring the top of the ceiling.

Unaware of the uses of actual cement the Ahoms used thin baked bricks and an indigenous form of cement made of rice paste and eggs. The rice called as maati Maah Assamese and a fish named as Borali Mach.. It is the same kind of mortor used for the construction of Talatal and Kareng Ghar.

Kareng Ghar :

Kareng Ghar is situated at 'Gargaon' which is around 15 kms away from Sivasagar town. 'Kareng Ghar' is a Royal house of the Tai Ahom kings, the third capital of the 'Tai Ahoms' Gargaon means a city a ramports.

According to Tai Ahom Buranjis, king Siuklengmung as per advice of his principle queen chaoching made this city. The city of Gargaon was raided by Koch general Chilarai and Mughal Nabab Mirzumla in A.D. 1569 and A.D. 1662 respectively during the reign of Tai Ahom Kings Siukhampha and Joydhavajsimha. Again during moamoriya trouble the capital was damaged by them. The capital gargaon was abandoned by the Tai Ahoms for a new capital at Rangpur by king Rudrasingha in A.D. 1704.

This is a seven storey structure, while the three floors that are under the ground are called the Talatal

Ghar, the rest of the floors above the ground level are referred to as the Kareng Ghar. There are two secret tunnels in the Talatol Ghar. The Kareng Ghar of Assam is located very close to the Sivasagar town. This historical town was the capital of the powerful rulers of the famous Ahom dynasty. They ruled this region from here for a span of about six hundred years. Their rule come to an end after the advent of the British in India.

Sivadol :

Sivasagar Sivadol is a group of structures comprising three hindu temples of Sivadol, Visnudol and Devidol. These are located on the banks of the Sivasagar tank, also know as the Borpukhuri tank. The height of the Sivadol is 104 feet and the perimeter is 195 feet. It is crowned with and 8 foot high golden dome. Inside the Sivadol temple is Shiva lingam with unique form. The temple complex is visited by hundreds of thousands of pilgrims every year with huge festival on Maha Sivaratri.

Ahom Museum :

If we want to know about Assam's past and walk through the pages of Ahom dynasty, there cannot be a better place then the Tai Ahom Museum. Located in the heart of the town on the west bank of Sivasagar tank, the museum showcases the history, culture and daily lives of the people during the role of Ahom dynasty. The museum was founded in the year 1972 and opened to visitors. It has one of the largest collections of art, and jewellery of the Ahom dynasty who ruled over this land between the 13th and the 18 centuries.

Joysagar Tank :

Joysagar Tank is a man made tank built by Ahom king, Swargadeo Rudra Singha, in the year 1697. The tank situated at Rangpur was constructed within 45 days and the king had it constructed in the memory of his mother,

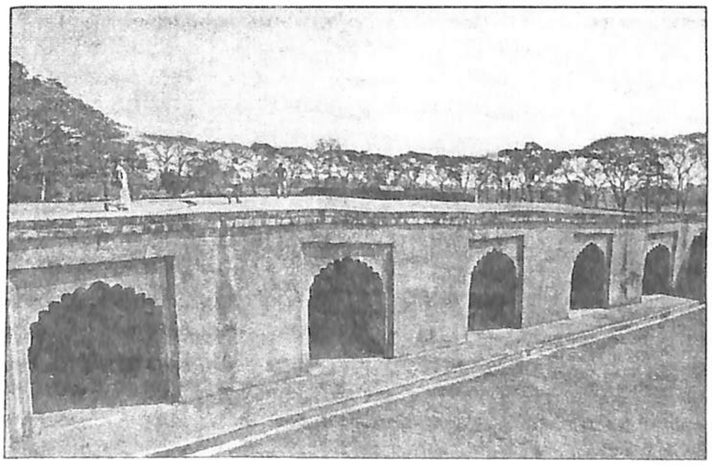

Joymoti. The Joysagar Tank is largest man-made tank in the country and covers and area of 3/8 acres.

There are several temples around the tank. The temples are – Kesavarai Visnudol or Joydol, Devi Ghar, Baidyanath Shiva Dol, Sri Surya Mandir, Ghanashyam Dol or Nati-Gosai Dol and Ganesh Mandir. All these temples are located on the northern side of the tank.

Charaideo Maidams :

Charaideo commonly known as pyramids of Assam was the original capital of the Ahom kings built by Chaolung Sukhapa the founder of the dynasty in about 1229 CE. It's distance from the historical town of Sivasagar is about 30 km.

Charaideo Tai-Ahom word means "a prominent city on the hill top". Though the capital of the Ahom kingdom moved many times, charaideo remained the symbolic center. It contains sacred burait grounds of Ahom kings and queens and is also the palace of ancestral gods of the Ahom. 42 tombs (Maidams) of Ahom kings and queens at Charaideo hillocks are comparable to the pyramids of Egypt and are objects of wonder revealing the excellent architecture and skill of the 8 culptures and masons of Assam of the medieval days.

Architectually it comprises a massive underground vault with one or more chamber having domical superstructure and covered by a heap of earthen mound and externally it appears a hemispherical mound. At the top of the mound a small open pavilion chow-chali is provided. An octagonal drarf wall encloses whole maidam. The Ahoms preferred to place the departed family members at charaideo where the first king Sukapha was laid to rest. The historical chronicles inform that wives, attendants, pet animals and huge quantity of valuables were buried with the departed kings.

☆ ☆ ☆

Traditional Costume of Koch-Rajbongshi

✍ **Priyanka Deka**
B.Ed., 2nd Year

The Koch Rajbongshi (Koch), also known as Rajbongshi, Koch-Rajbongshi, Rangpuri are one of the indigenous Assamese ethnic group living in Assam, Northeast India. They belongs to Tibeto-Burmese ethnic group inhabiting parts of Assam, Northern West Bengal and some pockets on the Eastern West Bengal and some pockets on the eastern parts of Nepal, Bihar, Bhutan and Northern Bangladesh. They are recognized as OBC in the state of Assam as Koch-Rajbongshi, ST in the state of Meghalaya as Koch and SC in the state of West Bengal as Rajbongshi. Ethnically the term 'Rajbongshi' which derives from Kamatapuri of the Magadhi Prakrit sub group; means 'Descendant of the king' (Raj = king, Bongshi = Descendant of). The Rajbongshi are Koch Rajbongshi tribe were ethnically and culturally related to the same Koch Dynasty who ruled their land.

Koch-Rajbongshi Triditional Costume :

"Patani" / "Phota" is the traditional dress of a Koch-Rajbongshi women. It is produced in handloom at home in different colours. A Rajbongshi woman is happy with Phota / Patani. This is a coloured cloth of Five cubits long and 2.5 cubits wide. Woman ties just above the breast and it hang down up to the knees. The two ends of the phota are not sewn together. It is an open cloth.

Angcha is the traditional dress of Koch-Rajbongshi gentleman. It is produced in handloom at home in different colour with 6 feet of length and 3 feet wide. Gamcha is a rectangular piece of cotton cloth produced in handloom specially yellow in colour. It has a great significance among the Koch-Rajbongshis which is traditionally regarded as a matter of practice and dignity and used as towel. Pachara is a type of Shawl used by both man and woman folk of Koch-Rajbongshis preparing it in handloom specially with cotton or Eri Silk Yarn.

Besides there some other traditional attires of Koch Rajbongshi are – Dagia, Parna, Khetrarparna, Kheta, Kabwas – Kapur, Andee-pachara urna, Jal-gamcha etc.

Ornaments of Koch-Rajbongshi Woman : The Koch-Rajbongshi women of Assam, West Bengal, Bihar, Nepal and Meghalaya do wear some extraordinary ornaments of different designs in different parts of the body such as – ear, nose, neck, wrist, waist, arm, ankle, finger, toe etc. along with their traditional attires in order to get better the personality and attractiveness. These ornaments are basically made of gold, silver, copper, brass, sheel etc. These are as follows –

Ornaments of wrists & arms (Bracelet) : Bala, Kharu, Bauti, Kangkan, Gajora, Sompanji, Baju, Baas, Patari etc.

Ornaments of Neck (Necklace) : Suryahar, Siklihar, Chandrahar, Machihar, Kathimalahar, Sikahar, Takachara, Madhumala, Kuchiyamarhar, Hashuli, Kathikalamala, Powalamala, Gatmala, Monihar, Chick, Gajmatihar, Kawasmala, Dulalimala, Eshahar etc.

Ornaments of Nose : Phul, Neiok, Notho, Solia Notho, Bali, Phurkurim, Nataya, Naakdhosa etc.

Ornaments of Ears : Onti, Makri, Machipat, Guji, Chaki, Kaanbali, Shatkori, Faasti, Khiral, Paasha, Chakia etc.

Ornaments of Waist : Gat, Bat etc.

Ornaments of Ankus (Anklet) : Theng Kharu, Baagh Kharu, Paar Kharu, Char Kharu, Mal, Powata.

Ornaments of fingers & toes : Aangti, Paisa, Pajor, Panja etc.

Reference :

"The Coch Behar State and its land revenue settlement" – compiled by Harendra Narayan Chaudhuri.

☆ ☆ ☆

Yoga : The Ideal Way of Life

Julfik Ahmed
B.Ed., 2nd Year

Yoga is gradually being welcomed into modern healthcare systems after understanding its multidimensional benefits. It is a traditional method of meditation developed by the saints of ancient India. They practiced yoga as an effective method of controlling their mind and bodily activities. Yoga in daily life is a system of practice consisting of development in the areas of physical, mental, social and spiritual health. When the body is physically healthy, the mind is clear, focused and stress is under control.

The Bhagawat Gita defines yoga as equanimity at all levels which may also be taken as the perfect state of health where there is physical homeostasis and mental equanimity giving rise to a healthy harmony between body and mind.

Yoga is the original mind body medicine and is one of the greatest treasures of the unique Indian cultural heritage. As both an art and science it has a lot to offer humankind in terms of an understanding of both the human mind as well as all aspects of our multilayered existence.

Yogic lifestyle, yogic diet, yogic attitudes and various yogic practices held man to strengthen himself and develop positive health thus enabling him to withstand stress better. This yogic 'health insurance' is achieved by normalizing the perception to stress, optimizing the reaction to it and by releasing the pent up stress effectively through various yogic practices.

Yoga understands health and well being as a dynamic continuum of human nature and not a mere 'state to attained and maintained'. The lowest point on the continuum with the lowest speed of vibration is that of death whereas the highest point with the highest vibration is that of immortality. In between two extremes lie the states of normal health and disease.

The regular practice of yogasana, kriya, mudra, bandha and pranayama helps to recondition the physical and energy bodies. The practice of pratyahara, dharana and dhyana techniques helps to recondition the mind body apparatys.

Though modern medicine may not share all of these concepts with yoga, it is to be seen that there are a great many meeting points for the construction of a healthy bridge between them. Both modern medicine and yoga understand the need for total health and even the world healt. Organisation has recently added a new dimension to the modern understanding of health by including spiritual health in its definition of the 'state of health'.

Love for yoga is the key component of a yoga life. Of course, joy and fun are part of the yoga life at all times. Develop an urgent desire to evolve on the path towards oneness and keep working on it non stop.

I wish all yoga practitioners and those who still wants to become practitioners much happiness, success, health harmony, joy in life and God's blessing.

☆ ☆ ☆

Special Economic Zone (SEZ)

Himashree Parashar
B.Ed., 2nd Year

Special Economic Zone (SEZ) is a specifically delineated duty-free enclave and shall be deemed to be foreign territory for the purposes of trade operations and duties and tariffs. In other words, SEZ is a geographical region that has economic laws different from a country's typical economic laws. SEZs have been established in several countries, including China, India, Jordan, Poland, Kazakhstan, Phillipines and Russia. Usually, the goal is to increase foreign investments.

The Special Economic Zone (SEZ) policy in India first came into inception an April, 1, 2000. The prime objective was to enhance foreign investment and provide on internationally competitive and hassle free environment for exports. A legislation has been passed permitting SEZ's to offer tax breaks to foreign investors. The idea was to promote exports from the country and realizing the need that level playing field must be made available to the domestic enterprises and manufacturers to be competitive globally.

In India, at present, there are eight functional SEZs located at Santa Cruz (Maharashtra), Cochin (Kerala), Kandla and Surat (Gujrat), Chennai (Tamil Nadu), Visakhapatnam (Andhra Pradesh), Falta (West Bengal) and Noida (Uttar Pradesh) in India. Further and SEZ in Indore (Madhya Pradesh) is now ready for operation. In addition, 18 approvals have been given for setting up of SEZs at Positra (Gujrat), Navi Mumbai and Kopata (Maharashtra), Nanguneri (Tamil Nadu), Kupli and Salt Lake (West Bengal), Paradeep and Gopalpur (Orissa), Bhadohi, Kanpur, Moradabad and Greater Noida (UP), Vishakhapatnam and Kakinada (Andhra Pradesh), Vallarpadom / Puthuvypeen (Kerala), Hassan (Karnataka), Jaipur and Jodhpur (Rajasthan) on the basis of proposals received from the state governments.

The state of Telengana is second to Tamil Nadu in terms of having the maximum number of SEZs. Maharashtra comes at third place in the list of maximum numbers of SEZs.

Any private / public / joint sector or state government or its agencies can set up an SEZ. A foreign agency can also set up SEZs in India.

The state governments have a very important role to play in the establishment of SEZs. Representative of the state government, who is a member of the inter-ministerial committee on private SEZ, is consulted while considering the proposal. Before recommending any proposals to the Ministry of Commerce and Industry (Department of Commerce), the states must satisfy themselves that they are in a position to supply basic inputs like water, electricity etc.

In all SEZs the statutory functions are controlled by the government. Government also controls the operation and maintenance function in the seven central government controlled SEZs. The rest of the operations and maintenance are privatized.

The performance of the SEZ units are monitored by a unit approval committee consisting of development commissioner, custom and representative of state government on an annual basis.

SEZs play a key role in rapid economic development of a country. In the early 1990s, it helped China and there were hopes that the establishment in India of similar export – processing zones could offer similar benefits – provided, however, that the zones offered attractive enough concessions. Traditionally, the biggest deterrents to foreign investment in India have been high tariffs and taxes, red tape and strict labour laws. To date, these restrictions have ensured that India has been unable to compete with China's massively successful light – industrial export machine.

☆ ☆ ☆

English Poem

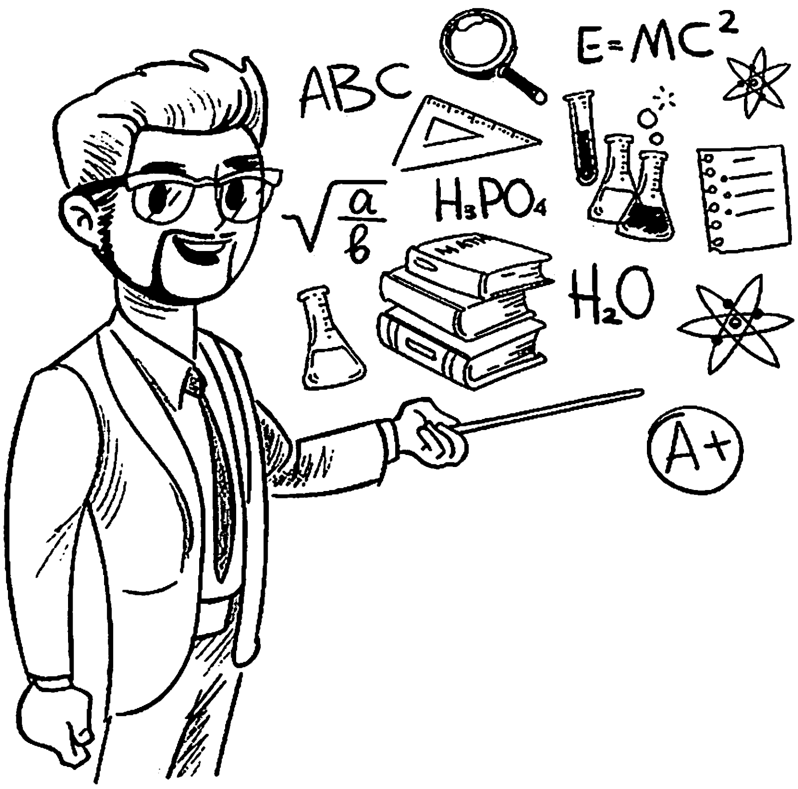

Teacher

Pinku Bharadwaj
B.Ed. 2nd Year

Teachers are wonderful persons,
Who drive away all our tensions.
They instill in us discipline
And virtues line by line.
Our good habits they mould,
For this, they may praise and scold.
Wonderful persons are our teachers
Sometime friends, Sometime preachers.
We pray for them, one and all
May God's grace on them always fall.

◆ ◆ ◆

Nature-At Risk

Nivedita Saha Roy
B.Ed., 1st Year

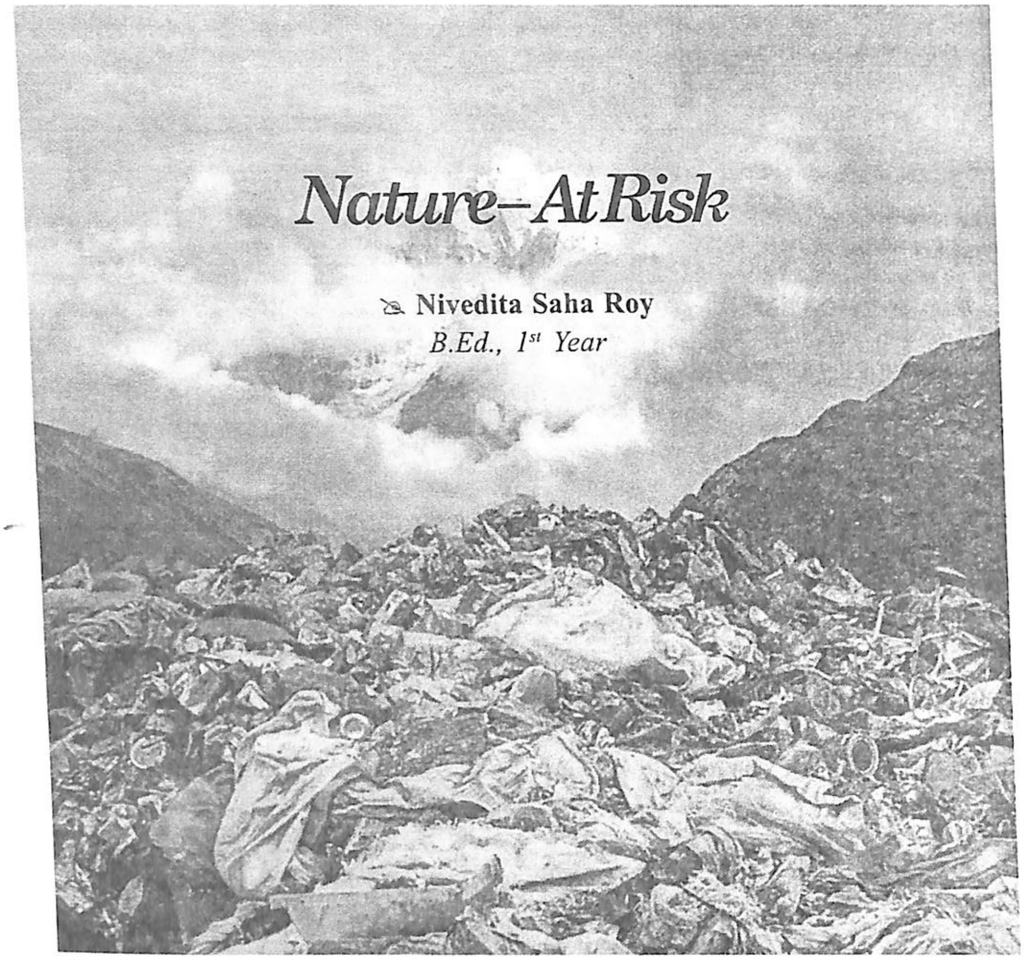

"Nature's beauty is a gift that cultivates appreciation and gratitude".

Nature is full of beauties and an integral part of our lives. As it is wisely said that beauty is in the eyes of the beholder. The beauties of nature has been appreciated by poets all over world. William Wordsworth in his poems have described a lot. The poem "Rainbow", "Daffodil" proves that he was a great lover of nature and thereby rightly called "The Nature Poet".

Nature is the masterpiece of Almighty. It is very essential to preserve the beauty which is a gift to the mankind as a whole. Humans have been destroying it for their own selfish needs. In our life we see many beautiful things wild animals, jungles, birds, butterflies etc. but now we should wonder if they will never exist for the future generation. We need to be the world new; we need to free our heart from complicated world of constant thought. Every time we cut down a tree, we should try to plant them more, every time we kill an animal, every time an oil spill it spoils the ocean, let us remember that we are destroying the greatest gift.

We live on the most beautiful planet called "Earth" which is very beautiful, full of greenery which makes our disturbed/depressed mind peaceful and calm. We must therefore try to make the mother nature more greenery and beautiful with our efforts.

As it is rightly said "small drops of water can form an ocean". Similarly we whould join hands to bring back the lost beauty of our Mother Earth as it was a few years back. We students can join and come forward to brighten and lighten the beauty of the planet for the present as well as future generations.

☆ ☆ ☆

Chemistry of Smile

Suman Saha
B.Ed., 1st Year

Smile is a lighting system of the face and the healing system of heart.

State:

1. It is found in abundance in the back benches of class rooms in schools and colleges.
2. Sometimes it is found in stern faces of the teachers.

Type:

It is innumerable type, but the most important are –

i) Bumper (Ha, Ha)
ii) Smile

Preparation:

It can be prepared in the class by slight fluctuation in the pronunciation of teachers or students by their actions.

Reaction:

Back benches + Funny comments = Laughter

Physical Properties :

i) It is colorless and odorless.
ii) It tastes sweet to a person who prepares it, but may be sour to others.
iii) It is always accompanied by showing of teeth.
iv) It is an extremely infectious gas.

Chemical Properties:

i) When combines with noise produces scolding.

Formula :

i) Laughter + Noise = Scolding
ii) When in abundance, it produces very high temperature in teachers.
iii) When scolding is added in boiling state to 'Bumper', it immediately turns into liquid form, i.e. tears.
iv) If mischievous boys and girls are added as catalyst, the reaction is accelerated and 'Go Out' is produced.

Uses :

i) Discarding 'Boredom' in class.
ii) Concealing one's foolishness.

☆ ☆ ☆

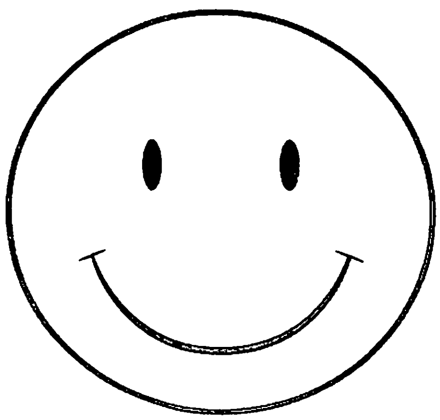

Jokes

Krishna Sarma
B. Ed. 2nd Year

1. *Mother : How many questions were there for today's test?*
   Daughter : Five.
   Mother : How many did you attempt?
   Daughter : All, except the first two and the last three.
2. *Shyam : How was the paper?*
   Ram : I did first class preparation, but the paper was second class and the result will be third class.
3. *Wife : Do you fear girls?*
   Husband : No, I only fear their demands.
4. *Mother : Guddu, why are you making hole in your physics book with screw driver?*
   Guddu : Because the teacher asked me to go through the books.
5. *Best slogan seen outside a famous beauty parlour – "Don't whistle at the girl going out from here; she might be your grandmother".*

Quotes

Krishna Sarma
B.Ed.., 2nd Year

Life is like photography. We develop from the Negatives.

We only live once. But if we do it right once is enough.

Tough times never last, but tough people do.

There is no such thing as Failure, There are only Results.

Words are plentiful, deeds are precious.

"Minds are like parachutes – they only function when open."

"Aim for the moon. If you miss, you may hit a star."

"Expect problems and eat them for breakfast."

Mistakes are always forgivable, if one has the courage to admit them.

"A friend is someone who gives you total freedom to be yourself."

☆ ☆ ☆

Success

✍ **Sangita Dutta**
B.Ed., 1st Year

Success means many things to many people. However in order to achieve success, one must know thoroughly what "Success" means. To me success has always meant getting the world to know that somebody by your name does exist in this world. For doing this all I have to do is to work hard to achieve any objectives so that I can get a little closer to my goals of making my dreams a reality. As per my experience, nothing on earth can prevent us from achieving what we want to achieve. All we have to do is to set up our own objectives and goals and also make sure that our decisions do not waiver. To achieve success the most important thing that we need to have is a strong willpower. We should always bear one thing in our mind that our own determination to succeed is always more than any other thing. A burning desire is the greatest motivator of every human activity. If opportunity is not knocking at our door, it is our duty to go and find it out and make it, because we are supposed to be the architect of our own life. Further more, it has always been said that, "Where there is a will, there is a way" and so if we try we are sure to achieve success.

☆ ☆ ☆

SOME WELL KNOWN INDIAN BOTANISTS

✍ **Swati Gupta**
B.Ed. 1st Year

J.C. Bose	–	Plant Physiology
S.R. Kashyap	–	Bryology
Birbal Sahani	–	Palcobotany
P. Maheswari	–	Embryology
T.S. Sadasivan	–	Mycology
B.P. Paul	–	Plant Byceding
A.K. Sharma	–	Cytology
V. Puri	–	Morphology
H. Snatapau	–	Taxonomy
P.N. Mehra	–	Pteridology
R. Mishra	–	Ecology
J. J. Chinoy	–	Plant Physiology

FATHERS OF DIFFERENT BRANCHES OF BOTANY

✍ **Swati Gupta**
B.ed. 1st Year

Aristotle	–	Father of Biology
Thephrastus	–	Father of Botany
G.J. Mendel	–	Father of Genetics
T.H. Morgan	–	Father of Modern Genetics
Robers Hooke	–	Father of Cytology
Micheli	–	Father of Mycology
Stephan Hales	–	Father of Plant Physiology
Leuwenhock	–	Father of Bacteriology
Louis Pasteur	–	Father of Microbiology

HINDI SECTION

मुंशी प्रेमचंद

गीतांजलि डेका
द्वितीय बर्ष

हिन्दी और उर्दु के महान कव्याकार प्रेमचंद का जन्म ३१ जुलाइ, १८८० को बनारस के लमही गाँव में हुआ था। उनका मूल नाम धनपत राय श्रीवास्त्व था, प्रेमचंद को नवाब राय और मुेशी प्रेपचंद के नाम से भी जाना जाता है। उनकी माता का नाम आनन्दी देवी था तथा पिता मुंशी अजायबराय लमही में डाकमुंशी थे। उनकी शिक्षा का आंरभ उर्दु, फारसी से हुआ। प्रेमचंद का बचपन अभावो में बीता और शिक्षा बी. ए. तक ही पाई। बी. ए. पास करने के बाद शिक्षा विभाग में इंस्पेक्टर पद पर नियुक्त हुए। परंतु, असहायोग आंदीलन में सक्रिय भाग लेने के लिए सरकारी नौकरी से त्यागपत्र दे दिया और वे लेखक-कार्य के प्रति पूरी तरह समर्पित हो गए।

उनका पहला विवाह उन दिनों की परंपरा के अनुसार पंद्रह साल की उम्र में हुआ था जो सफल नही रहा। उन्होंने विधवा-विवाह का समर्थन किया और १९०६ में दुसरा विवाह अपनी प्रगतिशील परंपरा के अनुरुप बाल-विधवा शिवरानी देवी से किया। उनकी तीन संताने हुई - श्रीपत राय, अमृत राय और कमला देवी श्रीवालस्तव।

उपन्यास के क्षेत्र में उनके योगदान को देखकर बंगाल के विख्यात उपन्यासकार शरतटचंन्द्र चट्टोंपाध्याय ने उन्हें उपन्यास सम्राट कहकर संबोधित किया था। प्रेमचंद ने हिन्दी कहानी और उपन्यास की एक ऐसी परंपरा का विकाश किया जिसने पूरी सदी के साहित्य का मार्गदर्शन किया। आगामी एक पूरी पीढ़ी ोक गहराई तक प्रभावित कर प्रेमचंद ने साहित्य की यथार्थवादी परंपरा की नींव रखी। उनका लेखन हिन्दी साहित्य की एक ऐसी विरासत है जिसके बिना हिन्दी के विकास का अध्ययन अधुरा होगा।

प्रेमचंद की कहानियाँ मानसरीवर के आठ भागों में संकलित हैं। सेवासदन, प्रेमाश्रम, रंगभूमि, कायाकल्प, निर्मला, गाबन, कर्मभूमि, गोदान उनके प्रमुख उपन्यास हैं। उन्होंने इंस, जागरण, माधुरी आदि पत्रिकाओं का संपादन भी किया। कथा साहित्य के अतिलिक्त प्रेमचंद ने निबंध एंव अन्य प्रकार का गध लेखन भी प्रचुर मात्रा में किया। उन्होंने जिस गाँव और शहर के परिवेश को देखा और जिया उसकी अभिव्यक्ति उन्होंने कथा-साहित्य में की। किसानों और मजदुगों की दयनीय स्थिति, दलितों का शीषण, समाज में स्त्री की दुर्दशा और स्वाधीनता आंदोलन आदि उनकी रचनाओं के मूल विषय हैं।

प्रेमचंद का साहित्य मूलत: समाज-सुधार, और राष्ट्रीय भावना से प्रेरित हैं। उन्होंने अपने समय की सामाजिक और राजनीतिक परिस्थितियों का पूरा प्रतिनिधित्व किया। प्रेमचंद की भाषा सरल, सहज, मुहावरेदार ओर पात्रानुकूल है।

मुंशी प्रेमचंद की स्मृति में भारतीय डाक विभाग की ओर से ३१ जुलाइ १९८० को उनकी जन्मराती के अवसर पर ३० पैसे मूल्य का एक डाक टिकट जारी किया। गोरखपुर के जिस स्कूल में वे शिक्षक थे, वहां प्रेमचंद साहित्य संस्थान की स्थापना की गई है। उनके ही बेटे अमृत राय ने 'कमल का सिपाही' नाम से पिता की जीवनी लिखी है।

जीवन के अंतिम दिनों में वे गंभीर रुप से बीमार पड़े। अपने इस बीमार काल में ही अपने 'प्रगतिशील लेखक संघ' की स्थापना में सहयोग दिया। उनका उपन्यास मंगलसूत्र पूरा नहीं हो सका और लम्बी बीमारी के बाद अक्टुबर १९३६ को उनका निधन हो गया। उनका अंतिम उपन्यास मंगल सूत्र उनके पुत्र अमृत ने पूरा किया।☆

उपन्यास साहित्य का महत्व

✍ चैताली बिश्वास
द्वितीय बर्ष

कविता और नाटक की अपेक्षा नवीनतर साहित्य – रुप होते हुए बी अपन्यास ने कुछ विद्वज्जनों के हदय में यह आशंका उत्पन्न कर दी है कि इसके कारण कविता और नाटक का विकास अवरुद्ध हो जाएगा। यह आशंका भ्रांत है, तथापि उसने यह सिद्ध कर दिया है कि कविता तथा नाटक की उपेक्षा उपन्यास मानव–जीवन के चित्रण के लिए आधुनिक समाज की विषभताओं, विचित्रताओं, समस्याओं के सफल अभिव्यक्ति के लिए अधिक उपयुक्त है तथा उसका क्षेत्र भी अधिक विशाल है।

उपन्यास पाठक के चेतन तथा अवचेतन मन पर इतने शहरे संस्कार छोड़ ताजा है कि उसकी जीवन–हष्टि ही बदल जाती है। उपन्यास की प्रभावशीलता, यथार्थ–चित्रण की क्षमता तथा स्वाभाविक सरल शेली के कारण ही उनेक आलोचको ने इस विधा की प्रशंसा की है।

'वर्तमान जगत्' में उपत्यासों की बड़ी शक्ति है।' समाज जो रुप धारण कर रहा है, उसमें जो भिन्न प्रवृत्तियाँ उत्पन्न हो रही हैं, उपन्नयासकार उनका विस्तृत प्रत्यक्षीकरण ही नहीं करता, अपित्र आवश्यकतानुसार उनके परिमार्जन, परिवद्धेन तथा उन्मूलन की भावनाएँ भी जगाता है। मानव–जीवन के विविध चित्रों को चित्रित करने का जितना अधिक अवकाश उपन्यासों में मिलता है, उतना अन्य साहित्यिक विधाओं में नहीं। अपने लचीले रुप और विस्तृत चित्रफलक के कारण वह किसी भी युग की प्रतृत्तियों का प्रतिनिधित्व करने में पूर्णत: सफल होता है।

उपन्यास – साहित्य का विश्व–वाड्भय में वहीं स्थान है, जो इस भूलोक पर समुद्र का। इसमें यदि रंभा जैसी नायिकाएँ मिलती हैं, तो ऐशवत के समान उद्‌भुत प्राणि–वर्ण भी। कुछ के लिए यदि उपन्यास खारे पानी के समान त्याज्य है, तो कुछ के लिए क्षीर सागर के समान अपूर्व विश्राम–स्थल, कोई प्रतिदिन उसके तट पर आकर विहार करता है तो कोई केवल विशिष्ट अवसर पर।

सारांश यह है कि उपन्यास की लोकप्रियता, प्रभावशीलता, विस्तृत चित्रफलक और प्रतिनिधित्व – शक्ति के कारण उसका बड़ा महत्व है।

उपन्यास के इन्हीं गुणों के कारण उसे वर्तमान युग की महान लोकवादी कला व आधुनिक मानव–जीवन का गध कहा गया है।

☆ ☆ ☆

माँ तु होती तो

✍ सुमन साहा
बि. एड., प्रथम बर्ष

नोंद बहुत आती है पढ़ते पढ़ते,
माँ होती तो कह देता, एक प्यली चाय बना दे!
थक गयी आँसुओं से आँख मेरी,
माँ होती तो कह देता आँचल दे दे!
रोज वही कोशिश खुश रहने की,
माँ होती तो मुस्कुरा लेता!
देर रात हो जाती है घर पँहुचते-पहुँचते,
माँ होती तो वक्त से घर लोट-जाता!
सुना है कई दिनों से वो भी नहीं मुस्कुराई,
ये मजबुरियाँ न होतो तो घर चला जाता
बहुत दुर निकल आया हुँ घर से अपने,
तो तेरे सपनोको परवाह न होती,
..........तो बस ला जाता!

◆ ◆ ◆

चुटकुले

✍ गीतांजलि डेका
द्वितीय बर्ष

एक पागल : (दुसरे पागल से) – तुझे पता है हिंदुस्तान व भारत में जंग छिड़ गई है।
दुसरा पागल : तु चिंता क्यों करता है, हम तो इंडिया में रहते है .....।
पागल : (चाईनीज से) – क्या तुम अमेरीकान हो ?
चाईनीज : नहीं मैं चाईनीज हुँ।
पागल : नहीं, तुम तो अमेरीकान ही हो।
चाईनीज : (गुस्सं से) – हाँ, हाँ, मैं अमेरीकान हुँ।
पागल : अच्छा, लेकिन लगते तो चाईनीज हो।

तीन का नीतिज्ञान

चैताली बिश्वास
द्वितीय बर्ष

१. तीन चीजें कभी छोटी न सभझें – शत्रु, कर्जा, बीमारी।

२. तीन चीजें किसी की प्रतिक्षा नहीं करती – समय, मृत्यु, ग्राहक।

३. तीन चीजें याद रखना जरुरी है – सच्चाई, कर्त्तव्य, म्रत्यु।

४. तीन बातें असल उद्देश्य से रोकतीहै – क्रोध, लालच, बदचलनी।

५. तीन चीजें कोई चुरा नहीं चकता – बुद्धि, चरित्र, हुनर।

६. तीन चीजें निकल कर वापस नहीं आती है – तीर कमान से, बात जबान से, प्राण शरीर से।

७. इन तीनों को हमेशा वश में रखों – मन, काम, लोभ।

८. तीन पर दया करो – बालक, भूखे, पागल।

९. तीन जीजों से हमेशा दुर रहना – लोकनिन्दा, लोकचर्चा और कुसंग।

१०. इन तीन चोर्जे को दिल से मिटा देना – लोभ, क्रोध, दुेष।

विद्यार्थी का जीवन

प्रस्तुति - गीतांजलि डेका
द्वितीय बर्ष

विद्यार्थी का हाथियार	-	कलम
विद्यार्थी का इलाका	-	विद्यालय
विद्यार्थी का खजाना	-	पुस्तक
विद्यार्थी का रक्षक	-	शिक्षक
विद्यार्थी का शत्रु	-	आलस्य
विद्यार्थी का भय	-	परीक्षा
विद्यार्थी का हमदर्द	-	संघर्ष मित्र
विद्यार्थी का धर्म	-	अनुशासन
विद्यार्थी का जीवन	-	संघर्ष।

पहेलियाँ

प्रस्तुति - गीतांजलि डेका
द्वितीय बर्ष

सभी जगहों पर मैं रहती हुँ,
लेकिन नहीं दिखाई देती।
मेरा नहीं रुप आकार,
मैं हुँ जीवन का आधार।।

– वायु

पकड़ नहीं सकता मुझो कोई,
सभी को करता हुँ आगाह।
जिस ने मुझे नही पहचाना,
वह है बिल्कुल लापरबाह।।

– समय

बहुत बड़ मेरा शरीर
सारी जगह लेता हुँ घेर,
रोज सवेरे आ जाता हुँ,
सबके मन को भाता हुँ।

–

अखबार

दिन में निकलता हुँ
रात में छिपता हुँ।

– सुरज

बच्चे मुझे समझे जेल
मगर जेल में बेलें खेल
मेरे पास जो भी आते
जीवन अपना धन्य बनाते।

BENGALI SECTION

বর্তমান যুগে শিক্ষার প্রভাব

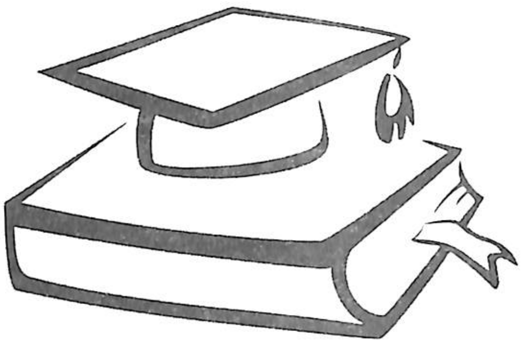

✍ রুমী পাল
বি. এড়., দ্বিতীয় বর্ষ

মানৱ সভ্যতার ক্রমবিকাশের সঙ্গে সঙ্গে নবপ্রজন্মের গতিধারাও উন্নতি হচ্ছে। মানব জাতি হলো সামাজিক প্রাণী। একই সমাজে সুখে-শান্তিতে বসবাস করে সমাজের মঙ্গল সাধন করাই এই মানব জাতির উদ্দেশ্য। কিন্তু সমাজকে বাদ দিয়ে ব্যক্তির পূর্ণাঙ্গ বিকাশ সম্ভব নয়। সেইজন্য এইক্ষেত্রে নবপ্রজন্মের যুবক-যুবতীর জন্য সবচাইতে প্রধান এবং পবিত্র কর্তব্য হচ্ছে — অধ্যয়ন বা শিক্ষা।

মানুষ শিক্ষার দ্বারাই সুস্থ-সবল জীবন-যাপন এবং নিজেকে যে কোনো সময়ে, যেকোনো পরিস্থিতির মুখোমুখি হতে পারে। যদিও বিদ্যাকেই শিক্ষারূপে গণ্য করা হয়, তথাপি শিক্ষানুষ্ঠানের চারদেয়ালের মাজে পরীক্ষার যথাযথ প্রশ্নোত্তর করে, সুকৃতিতে উত্তীর্ণ হলেই একজনকে 'শিক্ষিত' বলে গণ্য করা যায় না। স্বকীয়ভাবে জীবন সুপরিচালিত কৰা এবং নিজরে অভিজ্ঞতা থেকে যে শিক্ষা লাভ করা হয়, সেটাই হলো প্রকৃত শিক্ষা। সংক্ষিপ্তে বলা হয়, কর্ম অভিজ্ঞতাই হলো শিক্ষা।

শিক্ষিত হতে হলে স্বাক্ষর হওয়া ছাড়াও যুব প্রজন্মের কিছু কর্তব্য আছে, যার দ্বারা তাঁরা নিজেকে 'শিক্ষিত' বলে পরিচয় দিতে পারে। যেমন পিতৃ-মাতৃ, পরিবার তথা গুরুকে সন্মান করা উচিত। এমন ধরনের লোককেই আমরা প্রকৃতার্থে শিক্ষিত ব্যক্তি বলতে পারি। কিন্তু অনেকেই ভাবে লেখা-পড়া জানলেই শিক্ষিত হওয়া যায়। কিন্তু এটা হলো এক ভ্রান্ত ধারণা। লেখা-পড়া জানা লোককে আমরা স্বাক্ষর বলতে পারি এবং শিক্ষিতের একটা ভাগই হলো স্বাক্ষর। বর্তমান যুগ হচ্ছে আধুনিকতার যুগ। বেশিরভাগ ব্যক্তিই উচ্চ ডিগ্রীধারী। কেউ কারো থেকে কম নয়। কিন্তু এর মাঝেও কিছু উচ্চ ডিগ্রীধারী ব্যক্তির সমাবেশ ঘটেছে। তারা দুর্নীতি, হিংসা, অশ্লীল শব্দের ব্যবহার ইত্যাদির আশ্রয় নিয়ে নিজের সন্মান নিজেই লাঘব করছে।

শিক্ষার দ্বারা মানব জাতির সৃজনমূলক প্রতিভার বিকাশ হয়। প্রাচীন যুগ থেকে আজপর্যন্ত শিক্ষার বহুল প্রচলন হয়ে আসছে। পার্থক্য মাত্র একটাই, প্রাচীন শিক্ষা ব্যৱস্থায় শিক্ষার্থীরা প্রাকৃতিক পরিবেশের সংস্পর্শে থেকে জ্ঞান আহরণ করতো এবং বর্তমান যুগে শিক্ষার্থীরা চারদেওয়ালের ভিতরে থেকে, প্রাথমিক থেকে আরম্ভ করে বিভিন্ন স্তরের শিক্ষা আহরণ করে।

শিক্ষিত সমাজে ইণ্টারনেট, রেগিং, যৌন আসক্তি, ড্রাগ্‌স আসক্তি ইত্যাদি দিনে দিনে বেড়ে চলেছে। কিন্তু, সচেতন শিক্ষিত সমাজ ব্যবস্থায় সু-নাগরিক গড়ে তোলা প্রয়োজন। যেমনভাবে গাছ একটিকে গোড়া থেকে কেটে দিলে গাছটি সম্পূর্ণরূপে নিঃশেষ হয়ে যায়; ঠিক তেমনিভাবে যুব প্রজন্মের যুবক-যুবতীদেরকেও তাদের কু-কর্মের জন্য শাস্তি দেওয়া উচিত। কিন্তু শাস্তি হিসাবে মৃত্যুদণ্ড দেওয়া উচিত নয়। তাদেরকেও দ্বিতীয় সুযোগ দেওয়া শিক্ষিত লোকদের কর্তব্য। শিক্ষা হলো সবার জন্মগত অধিকার। মানুষকে মানুষ মানুষ এবং মহান মানবিকতার প্রয়াশই হলো শিক্ষা। এক সুন্দৰ, সমৃদ্ধিশালী সমাজ গড়ার জন্য শিক্ষিত সুনাগরিক হওয়া আমাদের কর্তব্য।

☆ ☆ ☆

Swapnali Barthakur

Report on Literary Events

The orientation programme of WGCE started from the 22nd of December 2018. Various activities were conducted during the week to perform their written and spoken expression & foster reading habit in the students. On the very first day, the college conducted the competitions like memory test, extempore speech and quiz. After that, debate, poem, recitation were conducted by our teachers in the following days. The students were able to show their talents in almost every event. All the students actively participated in the competition.

Prize holders in different literary events

Memory Test :

1st. : Ranjita Barman
2nd : Asha Baruah
3rd : Lakhya Jyoti Saikia

Extempore Speech :

1st. : Aparajita Das
2nd : Ranjita Barman
3rd : Parishmita Bharadwaj

Debate :

1st. : Ranjul Ali Hazarika
2nd : Dipsikha Baruah

Assamese Poem Recitation

1st : Surabhi Deka
2nd : Swapnali Borthakur
3rd : Dipsikha Baruah

Quiz :

1st : Lachit House
2nd : Sankardev House
3rd Joymoti & Tagore House

English Poem Recitation :

1st. : Parishmita Bharadwaj
2nd : Shobha Sharma
3rd : Dolly Das

Report on Cultural Programme

Aysha Zulekha Sarkar

The term culture is the social behaviour and norms found in the human societies. It means the people's way of life – how people express their activities in different areas. Human behavior is in integral part of culture in social practices such as art, music, dance, ritual religious and technologies such as usage, cooking, shelter and clothing are said to be the cultural universals, found in all human societies.

Likewise to express the hidden talents of the students of West Guwahati College of Education on 28th December a cultural program was organized. Generally everyone has some talents to introduce himself/herself in a society through the expression of cultural activities. The program was a well combination of Modern songs in mother language of Assam i.e. Assamese, Hindi, Bengali and English. In Assamese cultural activities are incomplete without the presence of Mohapurukh Sankdardev and his disciple Madhavdev's Borgeet, where students performed holy-Borgeet in sweet tunes.

Dance is another representation of culture of the world. In our motherland Assamese Bihu dance is primarily wealth to every Assamese people. On that program a group of beautiful ladies and some handsome boys performed Bihu dance. Some of them also performed classical and modern dance in an attractive way to catch the eye of the audience. Finally the programme ended with a beautiful group dance, drama and mono act which was also joined by the audience.

Entertainment was not only the core of this fest but also blended with adaptive learning of various culture which we are surrounded with. We were delighted by the participation of the students in the event. From beginning to end we were engaged in every aspects of the event. Finally, a heartiest thanks to all my teachers and my friends, for their support in this glorious event.

Prize holders in different Cultural Programme

Folk Song :

1st. : Samiran Bora
2nd : Swapnali Borthakur and Vishal Bhattacharya
3rd : Devjani Hazarika

Modern Song :

1st. : Samiran Bora
2nd : Nirupa Ronghang
3rd : Vishal Bhattacharya

Classical Song :

1st. : Prathana Bhuyan
2nd : Priyanka Khataniar
3rd : Samiran Bora

Mono Act :

1st. : Sourav Das
2nd : Samiran Bora
3rd : Ranjita Barman

Go as you like :

1st. : Ranjita Barman
2nd : Samiran Bora and Lakhyajyoti Saikia
3rd : Ranjul Ali Hazarika

Group Dance :

1st. : Tagore House
2nd : Sankardev House
3rd : Joymoti House

☆ ☆ ☆

Report on Sports Events

Chandan Rabha

Games and Sports are very much essential for any school or college. Sports and games have become an integral element of present day education. Annual sports week is an important events in the life of every schools or colleges. Sports in themselves are an indispensible part of study. Annual sports week is an eagerly awaited event in college. It is a time of great fun and joy in the college. Apart from teaching us good values such as, sportsmanship, proper spirit, co-operation, discipline in the field. Annual sports day makes college life lively, interesting, enjoyable and memorable.

The much awaited annual sports week of our college was started from 35th December, 2018 with great deal and excitement. In the first day, indoor games were held life chess, carom etc. In the following day, outdoor games were held at the G.U. model school field. That day the programme began with the flag hosting progrmme by our respected chief gurest Dr. Hementa Kumar Nath and our Principal, Dr. Gitanjali Choudhuri. All the student of our college were divided into four houses. Students of every houses participated in every games and able to show their talent or spilly in sports. Prize holders in different sports events.

Prize holders in different sport events

March pass Champion :

Tagore house

Running race (200 meter) Boys:

1st. – Samarjyoti Hatibaruah,
2nd – Pinku Bharadwaj and
3rd – Pranjal Hazarika

Running race (100 meter) Girls:

1st. – Pinkumani Devi
2nd – Krishna Sarma
3rd – Anupam Kachari.

Running race (400 meter) Boys:

1st. – Samarjyoti Hatibaruah
2nd – Pranjal Hazarika
3rd – Deepchandan Baruah

Relay race (4 x 100) Boys :

1st Lachit House:

Deepchandan Baruah, Samarjyoti Hatibaruah, Pranjal Hazarika & Pranjal Barman.

2nd Sankardev House:

Pinku Bharadwaj, Chandan Rabha, Ujjal Saikia, Lakyajyoti Saikia.

3rd Tagore House:

Ranjul Ali Hazarika, Dilfiroz Ali, Bobendra Kemprai, Sonjit Pathak.

Relay race (4 x 50) Girls:

1st Tagore House:

Pinkumani Devi, Deepsikha Baruah, Kabita Hazarika, Anupama Kachari.

2nd Lachit House:

Sikhamani Baishya, Parishmita Bharadwaj, Priyanka.........., Maitryee Baruah.

3rd Sankardev House:

Priyanka Khataniar, Krishna Sarma, Surabhi Deka, Usha Devi Narah.

Shot put (Boys):

1st. Samar Hatibaruah
2nd Chandan Rabha
3rd Deepchandan Baruah

Javelin (Boys):

1st. Ujjal Saikia
2nd Samarjyoti Hatibaruah
3rd Pranjal Hazarika

Discuss throw (Girls):

1st Priyanka Khataniar
2nd Shantimani Basumatary, Geetashree Das

Tug of war (Girls):

1st Jaymati House
2nd Sankardev House

Tug of war (Boys):

Between 1st year and 2nd year, winner 2nd year.

Balance race (Girls) :

1st. Manisha Sarkar
2nd Gitashree Das
3rd Bhanita Talukdar

Blind hit (Girls):

1st. Raka Das
2nd Priyanka Khataniar
3rd Ranjita Barman

Carrom (Girls):

1st. Geeta Airio
2nd Lakhyahira Bora.

Carrom (Girls doubles)

1st. Geeta Airio and Liki Baruah
2nd Sobha Sharma and Sewali Gupta

☆ ☆ ☆

Name and Address of B. Ed. Trainees
2nd Year, 2017-19

Sl No.	Name	Address	Contact Nos.
1	Sweta Dey	Bharalumukh	9613618482
2	Victor Das	Maligaon	8720983415
3	Mrigen Saikia	Lakhimpur	9613903048
4	Rupam Gogoi	Dibrugarh	8011132347
5	Dhurjyoti Pathak	Tangla	9864737547
6	Jyotshna Deka	Guwahati	8876231081
7	Rumi Paul	Amingaon	7086483936
8	Karishma Amin Hazarika	Mangaldoi	8486766075
9	Abhishek Deb	Adabari	8876917055
10	Aparna Das	Pandu	9706387340
11	Ruby CHoudhury	Maligaon	9854474649
12	Ujjal Saikia	Lakhimpur	7002545192
13	Heeramoni Sarma	Tangla	8876602384
14	Nibedita Choudhuri	Nalbari	6000649044
15	Julfik Ahmed	Sivasagar	8876411457
16	Aysha Zulekha Sarkar	Mankachar	8135880382
17	Purabi Kalita	Nalbari	9954179142
18	Anish Jha	Guwahati	9864736527
19	Sk Mousumi Ahmed	Hatsingimari	8812833611
20	Krishna Sarma	Nalbari	8638145117
21	Bhupali Deka	Guwahati	9365400946
22	Farhana Sultana	Dhubri	7896383088
23	Dipika Dutta	Lakhimpur	8822748081
24	Monikonkona Borbora	Jorhat	9859403690
25	Arnisha Sultana	Jalukbari	7002072195
26	Navanita Hazarika	Lakhimpur	9678286956
27	Kankana Talukdar	Barpeta	7399985671
28	Narjima Parveen	Hatisingimari	8399981871
29	Anju Terampi	Karbi Anglong	9613949802
30	Babendra Kemprai	Dima Hasao	9101060625
31	Apprili Timungpi	Karbi Anglong	9085390234
32	Swapnali Warisa	Dima Hasao	9954603035
33	Dalimet Engtipi	Karbi Anglong	9577627574
34	Mousumi Doley	Lakhimpur	8135800500
35	Kulurani Pegu	Dhemaji	8486121957
36	Thaisri Basumatary	Dimakuchi	7002016682
37	Geeta Airio	Dhemaji	9101377854

Sl No.	Name	Address	Contact Nos.
38	Bidintha Daimary	Rowta	8638331906
39			
40	Papiya Mallick	Guwahati	8486682247
41	Nayanmoni Bora	Sivasagar	9435427303
42	Sangita Das	Sipajhar	7086271240
43	Vishal Bhattacharya	Guwahati	9706505610
44	Chandroma Kalita	Sualkuchi	9101276004
45	Samarjyoti Hatibaruah	Lakhimpur	9678095751
46	Manash Pratim Bora	Lakhimpur	8876413796
47	Tapash Nath	Hojai	9706548210
48	Olismita Nath	Sivasagar	8723927077
49	Deepchandan Baruah	Jorhat	8724943094
50	Sikhamoni Baishya	Nalbari	9678351289
51	Surabhi Deka	Kamalpur	9706765838
52	Shayanika Chetia	Sivasagar	8135062863
53	Chandan Rabha	Goalpara	7002781578
54	Swapnali Borthakur	Sivasagar	8876297965
55	Mrinali Dutta	Mazbat	9907141246
56			
57	Chaitali Biswas	Tezpur	9132283667
58	Sushmita Kalita	Noonmati	9365496008
59	Ranjana Tamuli	Nalbari	8876041415
60	Pinku Bharadwaj	Mangaldoi	9401835316
61	Dilfiroz Ali	Meghalaya	8474853590
62	Jyosmita Bora	Tezpur	9706645302
63	Ranjul Ali Hazarika	Lakhimpur	7002385790
64	Parag Das	Jalukbari	8011270161
65	Priya Das	Templeghat	8638271709
66	Kankana Bhandar Kayastha	Hajo	8486980445
67	Mousumi Borgohain	Lakhimpur	8486026791
68	Suspita Mazumdar	Pandu	9613551904
69	Anjali Chetri	Guwahati	9706635337
70	Namita Sharma	Udalguri	9508556832
71	Himjyoti Medhi	Hatigaon	7002316263
72	Priyanka Khataniar	Nalbari	7086457078
73	Pompi Bora	Lakhimpur	9577286249
74	Gitanjali Deka	Jalukbari	7577037013
75	Raka Das	Jalukbari	9101861215
76	Bhudevjyoti Rabha	Goalpara	8638214419
77	Anwesha Kalita	Jorhat	9101526849
78	Priyanka Deka	Kalaigaon	7399324871

Sl No.	Name	Address	Contact Nos.
79	Afruza Sultana	Dhuburi	8876769798
80	Tul Tul Rajbongshi	Mangaldoi	9707780668
81	Monami Borthakur	Beltola	9957045026
82	Bhanita Talukdar	Nalbari	8638727408
83	Aftab Latif	Guwahati	8011721279
84	Bitumoni Doley	Dhemaji	8133982203
85	Babita Dasgupta	Nagaon	8011200953
86	Lakshyahira Bora	Lakhimpur	8472041581
87	Himashree Parashar	Jalukbari	9706062831
88	Nabanita Saikia	Jorhat	7399317493
89	Banashri Deka	Mangaldoi	7002570271
90	Karishma Sarma	Mangaldoi	7002597819
91	Kankana Borah	Lakhimpur	9101649203
92	Maitreyee Saikia	Guwahati	9864520259
93	Sonjit Pathak	Barpeta	7035070201
94	Gaurab Dutta	Lakhimpur	9957995919
95	Chinmoyee Gogoi	Slvasagar	8876832330
96	Liki Boruah	Lakhimpur	8876874310
97	Arpita Dey	Guwahati	8724995958
98	Dipannita Sarma	Rangia	8486640402
99	Garima Sarma	Tihu	8876081938
100	Dipjyoti Basumatary	Karbi Anglong	8876490778

Release of 'Pragyajyoti', 25th issue by Dr. Pranjal Sarmabasistha, Associated Professor, Deptt. of Assamese, GU

Principal, Dr. Gitanjali Choudhury feliciated to Nitumoni Saikia, Editor-in-Chief of 'Pratidin Time' as Chief Guest

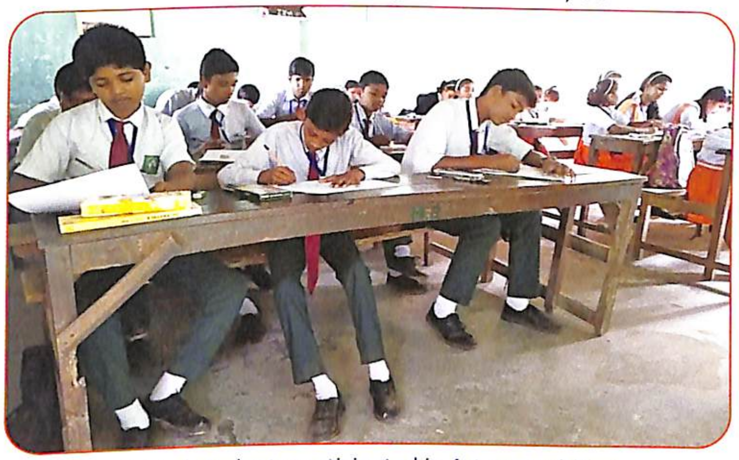

School students participated in Art compeitition organised by students of WGCE

Observance of Childrens Day organised by the students of WGCE

Students participating in Coocking competition held in WGCE

Celebrating Childrens Day by group of students of WGCE

A view of Valedictory Programme

WGCE organised a Orientation Programme in the campus

Visit to Sankardev Kalakshetra by West Guwahati College of Education

Visit to 'Rohtang Pass, Manali by West Guwahati College of Education

Printed at : Sristi Graphics, Guwahati - 9, Ph. No. 94351-07185/9954008843 #Email: sristigraphics16@gmail.com